NEW YORK TIMES BESTSELLER

THOMAS HARRIS

KUZULARIN SESSİZLİĞİ

nemesis
KİTAP

KUZULARIN SESSİZLİĞİ

THOMAS HARRIS

nemesis
KİTAP

1. BÖLÜM

Atış eğitimi yapmaktan dönen Clarice Starling hızlı bir yürüyüşten sonra soluk soluğa vardı toprağa yarı yarıya gömülmüş zemin katına. Ouantico'daki Akademi binasının bu katında FBI'ın dizi cinayetlerle uğraşan bölümü olan Davranış. Bilimlerinin büroları yer alıyordu. Uygulama alanında bir tutuklama eğitimi yaparken ateş altında kendini yere attığından dağınık saçlarında otlar, rüzgar ceketinde de ot ve toprak lekeleri vardı.

Dış büroda kimse olmadığı için Clarice kapının camında nasıl göründüğüne baktı. Kendine fazla çekidüzen vermeye gerek olmadığını biliyordu. Elleri barut kokuyordu, ama yıkanacak zamanı da yoktu, Bölüm Şefi Crawford hemen diye haber yollamıştı.

Jack Crawford yalnızdı. Başka birinin masası başında durmuş telefonda konuşuyordu. Clarice bir yıldan bu yana ilk kez onu doğru dürüst inceleme fırsatı bulmuştu.

Crawford normalde üniversiteyi beysbol oynayarak bitirmiş orta yaşlı, sağlıklı bir mühendise benzerdi. Oysa şimdi zayıflamıştı, gömleğinin yakası boynuna bol geliyordu, kızarmış gözlerinin altı şişmişti. Gazete okuyan herkes Davranış Bilimleri bölümünün yaylım ateşine tutulmak ta olduğunu bilirdi.

Crawford konuşmasını sert bir «hayır»la bitirdi. Kızın dosyasını alıp açtı.

«Starling, Clarice M. Günaydın.»

«Günaydın.» Starling' in gülümsemesi sadece saygılıydı.

«Kötü bir şey yok. Umarım korkmamışsındır.»

«Hayır.» *Eh, bu pek doğru değil ya*, diye düşündü Starling. «Eğitmenlerin başarılı olduğunu söylediler, sınıfın üst sıralarındaymışsın.»

«Umarım öyledir.»

«Ben durumunu zaman zaman sorup öğrenirim.»

Starling buna şaşırmıştı işte; Crawford'u ikiyüzlü biri olarak defter den silmişti çünkü.

Özel Ajan Crawtord, Virgina Üniversitesinde konuk konferansçıyken onunla tanışmıştı. Crawford'un krirninoloji seminerlerinin niteliği Starling'i FBI'ya çeken nedendi. Akademiye alındığı zaman adama bir not yazmış, ancak Crawford buna yanıt vermemişti. Ouantico'da eğitimde olduğu üç ay içinde de dönüp kıza bakmamıştı bile.

Starling insanlardan iyilik yada dostluk isteyen biri değilse de, Crawford'un davranışı karşısında şaşırmıştı. Ama şimdi karşı karşıya geldiğinde ondan yine hoşlandığını pişmanlıkla fark etti.

Kötü giden bir şeyler olduğu apaçıktı. Crawford'un zekası dışında kendine özgü bir akıllılığı da vardı. Starling bunu adamın renk duygusunda ve elbise seçiminde fark etmişti. Şimdi ise üstübaşı yine düzgün olmakla birlikte, sanki günden güne eriyormuş gibi cansızdı.

«Bir iş çıktı, aklıma sen geldin,» dedi şefi. «Aslında iş değil de, da ha çok ilginç bir görev. Berry' nin koltuğunu boşalt da otur şuraya. Baş vurunda Akademiden mezun olur olmaz Davranış Bilimlerine gelmek istediğini yazmışsın.»

«Evet. »

«Adli tıp görmüş olacaksın ama yasaları uygulama geçmişin yok. Bizse en az altı yıllık bir geçmiş ararız.»

«Babam polisti, ne demek olduğunu bilirim.»

Crawford hafifçe gülümsedi. «Psikoloji ve kriminoloji dersleri almışsın. Akıl Sağlığı Merkezinde kaç yaz çalışmıştın, iki mi?»

«İki.»

«Danışman ruhsatın geçerli mi?»

«Daha iki yıl geçerli. Siz üniversitede seminere başlamadan almıştım... bu konuda kararımı vermeden.»

«Kadro bekledin sonra.»

Starling başını salladı. «Talihli sayılırım ama. Böylece adli tıp okuyacak zaman buldum. Ondan sonra da Akademide bir yer açılana kadar laboratuarda çalıştım.

«Buraya gelme konusunda bana mektup yazmıştın, değil mi ve sanırım ben de sana bir yanıt vermedim... Vermediğimi biliyorum. Vermem gerekirdi.»

«İşiniz başınızdan aşkındı.»

«ASTP konusunu biliyor musun?»

«Ağır Suçluları Tutuklama Programı olduğunu biliyorum. Yasal Yaptırım Bülteni'nde okumuştum, bir plan üzerinde çalışıyormuşsunuz ama henüz uygulamaya geçilmemiş.»

Crawford başını salladı. «Bir soru listesi hazırladık. Modern zamanların bilinen bütün dizi cinayet katillerine uygulanabilir.» Kıza bir tomar kağıt uzattı. «Araştırmacılar için bir bölüm, eğer sağ kalanı varsa, kur banlar için de bir bölüm. Maviler katilin istediği takdirde yanıtlayacağı sorular, pembeler araştırmacının katile soracağı sorular ve ondan alacağı tepkiler. Epey bürokrasi var anlayacağın.»

Bürokrasi. Clarice Starling bir iş teklifi kokusu almıştı, herhalde yeni bilgisayar sistemine bilgi girmek gibi sıkıcı bir iş. Her ne pahasına olursa olsun Davranış Bilimlerine girmek istiyordu, ancak bir kadın bir kere sekreter olarak damga yedi mı bunun artık hep öyle devam edeceğini de bilirdi. Bir seçme olanağı gelmekteydi ve iyi bir seçim yapmak istiyordu.

Crawford bir şey bekliyordu, bir şey sormuş olmalıydı. Starling kendini hatırlamaya zorladı.

«Hangi testleri uyguladın? Minnesota Kişilik Envanterini uyguladın mı? Ya Rorschach'?»

«Minnesota evet, Rorschach hayır. Çocuklara Bender-Gestalt uyguladım ama.»

«Kolay korkar mısın, Starling?»

«Şimdilik hayır. »

«Gözaltında bulunan otuz iki bilinen dizi cinayet katilini sorguya çekip inceleyerek çözülmemiş vakalar için bir temel oluşturmak istedik. Çoğu bunu kabul etti, sanırım hepsi de gösteriş meraklısıydı. Yirmi yedisi işbirliğine yanaştı. Ölüme mahkum olup da temyize başvurmuş olan dört tanesi de tahmin edilebileceği gibi konuşmadılar. Ama en çok görüşmek istediğimizle konuşamadık. Yarın akıl hastanesinde onunla konuşmanı istiyorum.»

Clarice Starling hem sevinç, hem de korku hissetti.

«Kimmiş bu?»

«*Psikiyatr Dr. Hannibal Lecter,*» dedi Crawford.

Herhangi uygar bir toplantıda bu adın ardından hemen kısa bir ses sizlik olurdu.

Starling, Crawford'a dikkatle baktı. «*Yamyam Hannibal,*» dedi.

«Evet.»

«Eh, peki tamam. Bu fırsatı elde ettiğime memnunum, ama ne den benim seçildiğimi de merak ettiğimi bilmenizi isterim.»

«Birinci neden hazırda olman,» dedi Crawford. «Adamın işbirliğine yanaşacağını sanmıyorum. Bir kere reddetti, ama teklifimizi hastane müdürü aracılığıyla yapmıştık: Bizim yetkili soruşturmacımızın kendisi ne gidip bu teklifi doğrudan doğruya yaptığını söyleyebilmek isterim. Bunun seni ilgilendirmeyen bazı nedenleri var. Bu bölümde de bunu yapacak başka kimse kalmadı.»

«Buffalo Bill ve Nevada olayları yüzünden işiniz başınızdan aşkın olmalı.»

«Öyle. Eski hikaye, asla yeteri kadar adamın yoktur.»

«Yarın dediniz, aceleniz var. Bunun eldeki vakayla bir ilgisi var mı?»

«Hayır. Keşke olsaydı»

«Beni de reddettiği takdirde yine de psikolojik bir değerlendirme istiyor musunuz?»

«Hayır. Boğazıma kadar Doktor Lecter'in erişilemeyen-hasta değerlendirme raporlarına batmış durumdayım ve bunların hiçbiri de birbirine benzemiyor.»

Crawford bir tüpten avucuna boşalttığı iki C vitamini tabletini musluktan doldurduğu bir bardak suya Alka Seltzer katarak yuttu. «Komik bir şey aslında Lecter ruh doktorudur ve psikiyatri dergilerine gerçekten olağanüstü şeyler yazar, ama kendi anormalliklerinden hiç söz etmez. Bir kere hastane müdürü Chilton'ın isteğiyle bazı testlere razı olmuştu, ama müdürden önce davranıp Chilton hakkında öğrendiklerini yazarak adamı rezil etti. Psikiyatri öğrencilerinin kendi yakasıyla ilgili olmayan konularda yazdıklarına ciddi yanıtlar da veriyor: Seninle konuşmazsa bile kesin bir rapor istiyorum. Nasıl davranıyor, hücresi nasıl, neler yapıyor, falan filan. Havasını iletmek yani. Oraya girip çıkarken gazetecilere dikkat et. Gerçek basın değil, süpermarket basını yani. Lecter'i Prens Andrew'den bile çok sever onlar.»

«Boyalı basından kendisine bazı yemek tarifleri karşılığında elli bin dolar teklif etmemişler miydi? Böyle bir şey hatırlıyor gibiyim,» dedi Starling.

Crawforcl başını salladı. «National Tattler'ın hastaneden birini satın aldığından eminim, o yüzden ben randevuyu aldıktan sonra senin oraya gideceğini öğrenebilirler

Crawford başını kızın yüzünün bir karış ötesine kadar yaklaştırdı.

«*Şimdi dikkatle dinle beni, Starling. Dinliyor musun?*»

«Evet, efendim.»

Hannibal Lecter'in karşısında çok dikkatli ol. Hastane müdürü Dr. Chilton sana nasıl davranacağını anlatacaktır. Sakın onun dedikleri dışında bir şey yapmaya kalkışma. Her ne nedenle olursa olsun kesinlikle onun dedikleri dışına çıkma Lecter seninle konuşmayı kabul ederse, bu sadece senin hakkında bir şeyler öğrenmek istediği için olacak tır. Yılanı kuş yuvasına baktıran bir meraktır bu. Bu tür görüşmelerde kendinden söz etmenin normal Olduğunu bilirim, ama sen kesinlikle kendin

hakkında ona bir bilgi vermeyeceksin. İnan bana Hannibal Lecter'ın kafana girmesini istemezsin. Will Graham'a yaptıklarını biliyorsun.»

«Gazetelerde okumuştum.»

«Will kendisini bulduğunda bir muşamba bıçağıyla canına okudu. Will'in ölmemiş olması gerçek bir mucizedir.. Kızıl Ejder'i hatırlıyor musun? Lecter, Francis Dolarhyde'ı Will ile ailesine saldırttı. Will'in suratı Picasso tablosuna döndü Lecter'in sayesinde. Hastanede de bir hemşireyi parçaladı. Görevini yap ama asla onun ne olduğunu unutma.»

«Peki nedir o? Siz biliyor musunuz?»

«*Onun bir canavar olduğunu biliyorum*. Onun ötesinde kimse kesin bir şey söyleyemez. Bunu belki de sen öğrenebilirsin; seni bir sihirbaz gibi şapkadan çıkarmadım, Starling. Virginia'da ders verdiğimde bana birkaç ilginç soru sormuştun. Raporun açık ve düzgün olursa Başkan bunu görecektir. Buna da ben karar veririm. Ve Pazar sabahı dokuzdan önce masamın üstünde olmalı. Haydi bakalım, Starling. gerekeni yap şimdi.»

Crawford gülümsediyse de, gözleri ölüydü.

2. BÖLÜM

Baltimore Akıl Hastanesi müdürü elli sekiz yaşındaki Dr. Frederick Chilton'un üzerinde hiçbir sert yada keskin bir şey olmayan geniş bir masası vardı. Clarice Starling odaya girdiğinde ayağa kalkmadı.

«Buraya pek çok dedektif geldi ama sizin kadar güzelini hatırlamıyorum,» dedi.

Starling adamın elindeki parlaklığın saçını düzeltirken bulaşan yağ olduğunu gördüğü anda fark etti. Chilton'un elini önce o bıraktı.

«Adınız Bayan Starling, değil mi?»

«Starling, doktor. Bana vakit ayırdığınız. için çok teşekkür ederim.»

«Demek FBI da herkes gibi kızları kabul etmeye başladı, hah ha ha.»

«Büro da gelişiyor, Dr. Chilton.»

«Baltimore'da kalacak mısınız? Kenti tanırsanız burada da Washington yada New York'ta olduğu kadar iyi vakit geçirebilirsiniz.»

Clarice adamın münasebetsiz gülümsemesini görmemek için bakışlarını kaçırdığı anda onun bu hoşnutsuzluğunu fark ettiğini anladı.

«Burasının esaslı bir kent olduğundan eminim, ama aldığım emre göre Dr. Lecter'la görüşüp bu öğleden sonra raporumu vermem gerekiyor.»

«Gerekirse sizi Washington'da arayabileceğim bir numaranız var mı?»

«Elbette. Bu projenin başında özel Ajan Jack Crawford bulunuyor, onun aracılığıyla beni istediğiniz zaman bulabilirsiniz.»

«Anlıyorum,» dedi Chilton. Pembe yanakları saçlarının doğal olamayacak kızıllığıyla çelişiyordu. «Kimliğiniz, lütfen.» Kadının kimliğini incelerken oturmasını söylemedi. Sonra kartı verip ayağa kalktı. «Bu iş pek uzun sürmeyecektir. Gelin bakalım.»

«Anladığım kadarıyla bana ön bilgi verecekmişsiniz, Dr. Chilton.»

«Bunu yolda da yapabilirim.» Masasının ardından çıkarken saatine baktı. «Yarım saat sonra bir yemekte bulunmam gerekiyor. »

Lanet olsun. Adamın nasıl biri olduğunu önceden öğrenmesi gerekirdi. Göründüğü gibi aptal olmayabilirdi. İşe yarayan bir şey biliyordu belki de. Pek beceremezse de, arada sırada sırıtmanın bir zararı yoktu.

«Dr. Chilton, benim şu anda sizinle randevum var. Bu randevu saatini de siz kendiniz saptadınız. Görüşmem sırasında bazı şeyler ortaya çıkabilir, adamın yanıtlarını sizinle birlikte gözden geçirmem gerekebilir.»

«Hiç sanmam. Gitmeden bir telefon etmem gerek. Siz çıkın, dış büroda ben size yetişirim.»

«Pardösümle şemsiyemi burada bıraksam.»

«Dışarıda,» dedi Chilton. «Dış büroda Alan'a verin. O bir yere kaldırır.»

Alan'in üstünde hastalara verilen pijama gibi tulumlardan biri vardı. Gömleğinin eteğiyle kül tablalarını siliyordu.

Starling'in pardösüsünü alırken dilini yanağında dolaştırdı.

«Teşekkür ederim,» dedi Clarice.

«Ben teşekkür ederim. Ne kadar sık sıçarsın?» diye sordu Alan.

«Ne dediniz?»

«Uzun, upuzun mu çıkar?»

«Pardösümü ben asarım.»

«Görmeni engelleyecek bir şeyin yok önünde, eğilip bakabilirsin çıkarken havada rengi değişiyor mu diye. Bunu yapar mısın, ha? Kocaman kahverengi bir kuyruğun varmış gibi olur mu?» Pardösüyü bırakmıyordu.

«Dr. Chilton seni içerde bekliyor,» dedi Starling.

«Hayır beklemiyorum, » dedi Dr. Chilton. «Alan, pardösüyü dolaba as ve biz yokken çıkarma. *Ne diyorsam onu yap*. Bir ara bütün gün çalışan bir sekreterim vardı ama parasal nedenler yüzünden gönde zorunda kaldım. Şimdi sizi içeri alan kız günde üç saat çalışıyor, sonra da Alan geliyor. Silahlı mısınız?»

«Hayır.»

«Çantanızı görebilir miyim?»

«Kimliğimi gördünüz ya.»

«Kimliğinizde öğrenci olduğunuz yazılı. Çantanızı açın lütfen.»

* * *

Kalın çelik kapıların ilki ardından gürültüyle kapanıp sürgü sürülünce Clarice Starling'in tüyleri ürperdi. Yeşile boyalı ve lizol kokan koridor da Chilton iki adım önünden yürüyordu. Starling, Chilton'un çantasına elini sokmasına izin verdiği için kendi kendine kızıyordu, ama kafasını toplayabilmek için öfkesini tutmaya karar verdi.

«Lecter tam bir baş belasıdır,» dedi Chilton omzu üzerinden. «Bir hademenin kendisine her gün gelen yayınların tellerini açması bile on dakika sürer. Abone olduğu yayınla sayısını azaltmaya çalıştık ama mahkemeye başvurup davayı kazandı. Kendisine gelen mektupların sayısı akıl almayacak kadardı, ama neyse haberlerde başka olayların manşet olması üzerine şimdi epey azaldı. Bir ara sanki psikolojide yüksek lisans tezi hazırlayan her öğrenci tezinde Lecter'den bir şey bulunmasını istiyor gibiydi. Tıbbi dergiler hâlâ yazılarını yayınlıyorlar ama.»

«*Klinik Psikiyatri Dergisi*'ndeki ameliyat-hastası hastalar üzerindeki yazısı pek başarılıydı bence.»

«Öyle mi? Biz Lecter'i incelemeye çalıştık. İşte bir dönüm noktası olacak bir inceleme fırsatı, diye düşündük. Bunlardan birini sağ olarak ele geçirmek o kadar güçtür ki.»

«Nelerden birini?»

«Katıksız bir toplumdışı tip olduğu kesin. Ancak standart testlere sığmayacak kadar da zeki. Ve bizden nefret ediyor. Crawford sizi Lecter üzerinde kullanmakla çok akıllılık etmiş.»

«Ne demek istiyorsunuz, Dr. Chilton?»

«Onu 'canlandıracak' bir kadın. Lecter'in yıllardır bir kadın gördüğünü sanıyorum. Belki çok ender olarak temizleyici kadınlarından birini bir an görebilmiştir. Biz genellikle kadınları buradan uzak tutarız. Baş belası olurlar çünkü.»

Canım cehenneme, Chilton.

«Ben Virginia Üniversitesinden birincilikle mezun oldum, doktor. Ve orası sosyete hanımı yetiştiren bir yer değildir.»

«Öyleyse kuralları hatırlamakta güçlük çekmeyeceksiniz demektir:

Parmaklıklardan içeri uzanmak yok. Parmaklıklara dokunmak yok. Ona kağıttan başka bir şey veremezsiniz. Kalem verilmeyecek. Onun kendi keçe uçlu kalemi vardır. Vereceğiniz zımba teli, iğne yada kıstırgaç olamaz. Verilen şeyler sadece yemek tepsisinin sokulduğu aralık tan verilebilir. Size parmaklıklar arasından uzattığı herhangi bir şeyi almanız yasaktır. Beni anlıyor musunuz? »

«Anlıyorum.»

İki kapı daha geçtikten sonra doğal ışık geride kalmıştı. Şimdi hastaların birarada oldukları koğuşları geride bırakmışlar, pencereleri olma yan tek tek hücrelerin bulunduğu bölüme gelmişlerdi. Koridor lambaları gemilerin makine dairesindekiler gibi kalın demir ızgaralarla kaplıydı. Dr. Chilton ışıklardan birinin altında durdu. Ayak sesleri kesilince duvarların birinin ötesinden bağırmaktan çatallaşmış bir ses duyulabiliyordu.

«Lecter hücresinden sımsıkı bağlı ve ağzında ağızlığı olmadan asla çıkarılmaz,» dedi Chilton. «Bunun nedenini göstereceğim sana. Buraya geldikten sonraki bir yıl bir işbirliği örneğiydi. Çevresindeki güvenlik gevşetildi... Bu, benden önceki yönetim sırasındaydı. 8 Temmuz 1976 öğleden sonrası göğsünde bir sancıdan şikayet edince dispansere götürüldü. Elektro kardiyogram yapılabilmesi için bağları çıkarılmıştı. *Hemşire üzerine eğilince kadına bunu yaptı işte*.» Chilton, Clarice Starling'e yıpranmış bir fotoğraf uzattı. «Doktorlar kadının bir gözünü kurtarmayı başarabildiler. Lecter bunu yaptığı sırada monitörlere bağlıydı. Kadının diline erişmek için çenesini kırmıştı. Dili yuttuğu zaman bile nabzı seksen beşin üstüne Çıkmadı.»

Starling fotoğrafın mı, yoksa kendisine parıltılı gözlerle bakan Chilton'un dikkatinin mi daha kötü olduğunu bilemiyordu.

«Onu burada tutuyorum,» dedi Chilton kalın camlı çifte kapının yanındaki zile basarken. İriyarı bir hademe kendilerini içeri aldı.

Starling güç bir karar vererek kapının hemen içinde durdu. «Dr. Chilton, bu testlere gerçekten ihtiyacımız var. Dr. Lecter sizi düşmanı olarak görüyorsa O zaman ona tek başıma yaklaşırsam konuşabilme şansım daha fazla olur. Ne dersiniz, ha?»

Chilton' un yanağı seğirdi. «Bence hiçbir sakıncası yok. Bunu benim odamda da söyleyebilirdiniz. 0 zaman sizi bir hademeyle gönderir, zahmetten kurtulurdum…»

«Eğer beni orada aydınlatsaydınız hiç kuşkusuz öyle yapardım.»

«Sizi bir daha göreceğimi sanmıyorum, Bayan Starling. Barney, Lecter'le işi bitince zile bas da biri gelip dışarı çıkarsın.»

Chilton kadına bir daha bakmadan yürüdü gitti.

Şimdi sadece iriyarı hademe, arkasındaki sessiz çalışan saat ve Mace kutusu, bağlar, kayışlar, ağızlık ve sakinleştirici tabancanın bulunduğu tel dolap vardı.

Hademe kendisine bakıyordu. «Doktor Chilton parmaklıklara dokunmamanızı söyledi, değil mi?» dedi. Sesi kısıktı.

«Evet, söyledi.»

«Tamam öyleyse. Sağdaki şon hücre. Yürürken koridorun ortasın da kalın ve olup bitenlere aldırmayın. Sizi iyi karşılaması için mektupları nı götürebilirsiniz.» Hademe için için eğleniyor gibiydi. «Mektupları tepsiye koyun ve itin. Tepsi içerdeyse iple çekebilirsiniz, yada o size gönderir. Tepsinin dışarıda durduğu yerde size dokunamaz.» Hademe iki dergi, üç gazete ve birkaç açılmış mektup verdi. »

Her iki yanında hücreler olan koridor otuz metre kadar vardı. Hücrelerin bir kısmı kapının ortasında uzun ve dar gözleme penceresi olan ve her yanı yumuşak maddeyle kaplı odalardı. Diğerleri parmaklıklı duvarı koridora açılan standart cezaevi hücreleri. Clarice Starling hücredekilere bakmamaya çalışarak yürüdü. Yolu yarılamamıştı ki bir ses, «Karı kokusu alıyorum,» dedi. Starling duyduğunu belli etmeden yoluna devam etti.

Son hücrenin ışıkları yanıyordu. Starling ayakkabısının topuklarının gelişini haber verdiğini bilerek koridorun sol tarafına doğru yaklaşıp öyle yürüdü.

3. BÖLÜM

Dr. Lecter'in hücresinin karşısında başka bir hücre değil, bir dolap vardı. Hücrenin ön yüzü. parmaklıkla kaplıydı, ancak iç tarafta insanın parmaklıklara erişemeyeceği kadar uzakta, yerden tavana ve duvardan duvara uzanan sağlam naylondan bir ağ ikinci bir engel gibi gerilrnişti. Starling ağın öte yanında yere tutturulmuş bir masayla iskemle masanın üstü karton kapaklı kitaplar ve kağıtlarla doluydu.

Dr. Hannibal Lecter ranzasına uzanmış Vogue'un İtalyancısını okuyordu. Sağ elinde tuttuğu sayfaları okudukça birer birer sol yanına bırakmaktaydı. Sol elinde altı parmağı vardı.

Clarice Starling parmaklıklardan biraz bende durdu.

«Dr. Lecter.»

Adam başını kaldırdı.

«Adım Clarice Starling. Sizinle konuşabilir miyim?» *Durduğu uzaklıkta ve ses tonunda belirli bir saygı vardı.*

Dr. Lecter parmağını büzdüğü dudağına dayayıp düşündü. Sonra kalktı, yürüdü, naylon ağın berisinde, sanki bu uzak kendi seçimiymiş gibi durdu.

Starling onun ufak tefek olduğunu gördü; el ve kollarında kendisininki gibi sırım gibi bir güçlülük fark etti.

Adam sanki çalınan kapıyı açmış gibi, «Günaydın,» dedi. Kültürlü sesinin ardında herhalde kullanılmamaktan olmuş paslı bir hırıltı vardı.

Dr. Lecter'in gözleri kestane rengiydi ve ışığı kızıl noktalar halinde yansıtıyordu. Işık noktacıkları kimi zaman gözünün ortasına doğru kıvılcımlanıyordu. Starling'i süzdü.

Starling parmaklığa biraz daha yaklaştı. Kollarının tüyleri diken diken olmuş, elbisesinin kumaşına sürtünüyordu.

«Doktor, bizim psikolojik profil konusunda bir sorunumuz var. Sizin yardımınızı rica ediyorum.»

«'Biz' Ouantico'daki Davranış Bilimleridir sanırım. Siz de. Jack Crawford' un elemanlarından biri olmalısınız.»

«Evet, öyle.»

«Kimliğinizi görebilir miyim?»

Starling bunu beklemiyordu. «Şey... kimliğimi yukarda göstermiş-

tim.»

«Yani Frederick Chilton'a gösterdiniz demek istiyorsunuz.»

«Evet.»

«Peki, siz onun kimliğini gördünüz mü?»

«Hayır. »

«Ya Alan'la tanıştınız mı? Pek sevimli, değil mi? Hangisiyle konuşmayı yeğlerdiniz?»

«Sanırım Alan' la. »

«Chilton'un para karşılığı içeri aldığı bir gazeteci de olabilirsiniz. Sanırım kimliğinizi görmeye hakkım var.»

«Pekala. » Starling kimliğini kaldırıp gösterdi.

«Bu kadar uzaktan okuyamam, gönderin lütfen.»

«Olmaz. » -

«Sert olduğu için mi?»

«Evet.»

«Barney'e sorun.»

Hademe gelip baktı. «Dr. Lecter bunu gönderiyorum. Ama istediğim zaman geri vermezsen, eğer herkesi rahatsız edip seni bağlamak zorunda kalırsak, o zaman gerçekten çok kızacağım. Beni kızdırırsan da keyfim gelene kadar sarıp sarmalanmış kalırsın. Yiyeceğin boruyla

verilir, altın günde iki kere değişir, ne gerekirse yapılır yani. Bir hafta da mektup falan alamazsın. Anladın mı?» -

«Elbette, Barney.»

Dr. Lecter tepsiyle gelen kartı alıp ışığa tuttu.

«Öğrenci mi? 'Öğrenci' yazıyor burada. Jack Crawford benimle konuşmak için bir öğrenci mi yolladı yani?» *Kartı küçük beyaz dişlerine değdirip kokladı.*

«Dr. Lecter,» dedi Barney.

«Ah, elbette.» Lecter kartı tepsiye bıraktı, Barney tepsiyi çekti.

«Evet, hâlâ Akademide eğitimdeyim,» dedi Starling. «Ama biz FBI'dan değil psikolojiden söz ediyoruz. Konuşacağımız konuda yeterli olup olmadığıma siz karar vermez misiniz?»

«Hımmm. Doğrusu pek kaypaksınız. Barney, Memur Starling'e bir iskemle verebilir miydin acaba?»

«Dr. Chilton bana iskemleden söz etmedi.»

: «Barney, ne oldu senin terbiyene böyle?»

«Bir iskemle ister miydiniz?» diye Barney kadına sordu. «Genellikle kimse burada oturacak kadar çok kalmaz da.»

«Teşekkür ederim, memnun olurum,» dedi Starling.

Barney karşıdaki kilitli dolaptan açılır kapanır bir iskemle getirip yanlarından ayrıldı.

Lecter masasının başına oturdu. «Eh, söyle bakalım Miggs sana ne dedi?»

«Kim?»

«Yan hücredeki Miggs. Sana bir şeyler söyledi. Duydum. Ne dedi?»

«Karı kokusu alıyorum dedi.»

«Ah, ben alamadım doğrusu… Evyan cilt kremi ve bazen de L'air du temps parfümü ama bugün değil. Bugün kesinlikle kokusuzsun. Miggs'in dedikleri seni nasıl etkiledi?»

«Bilemediğim nedenlerle bir düşmanlığı var. Kötü bir şey. O insanlara düşman, insanlar ona düşman. Bir döngü.»

«Siz ona düşman mısınız?»

«Hasta olduğu için üzgünüm. Ondan ötesi kuru gürültü. Parfümü nasıl bildiniz?»

«Kartı çıkarırken çantanızdan gelen kokudan. Çantanız çok güzel.»

«Teşekkür ederim.»

«En iyi çantanızı getirdiniz, değil mi?»

«Evet.» Doğruydu. Bu klasik çanta için para biriktirmişti. Sahip olduğu en iyi eşyaydı.

«Ayakkabılarınızdan çok daha iyi.»

«Eh, onlara da sıra gelir.»

«Hiç kuşkum yok.»

…

«Duvarlardaki resimleri siz mi yaptınız, doktor?»

«Bir dekoratör mü çağırdım sizce?»

«Musluğun üstündeki bir Avrupa kenti mi?»

«Floransa. O da Palazzo Vecchio ve Duomo, Belvedere'den görünüşü. »

«Bütün bu ayrıntıları ezberden mi yaptınız?»

«Memur Starling, anılar bende manzara yerine geçer.»

«Öteki bir çarmıha geriliş mi? Ortadaki çarmıh boş ama.»

«Çarmıhtan indirildikten sonra bu. Kasap kağıdına renkli boya ve keçe kalem. Kendisine Cennet vaat edilen hırsızın hali.»

«Ne varmış ki halinde?»

«İsa ile alay eden arkadaşının olduğu gibi onun da bacakları kırılmış. Aziz John İncil'inden gerçekten habersiz misiniz? Duccio'ya bakın öyleyse, o çarmıha gerilişlerin doğrusunu çizer. Will Graham nasıl?»

«Ben Will Graham diye birini tanımıyorum.»

«Kim olduğunu biliyorsunuz. Jack Crawford'un sizden önceki ada mı. Yüzü nasıl?»

«Kendisini hiç görmedim.»

«Buna 'eski dostları hatırlama' denilir, umarım sizce bir sakıncası yoktur, Memur Starling.»

«Dr. Lecter, ben sizden bazı sorulara yanıt vermenizi rica etmeye geldim, bir bakar mıydınız acaba?»

«Memur Starling, son zamanlarda Davranış Bilimlerinden çıkan yazıları hiç okudunuz mu?»

«Evet.»

«Ben de okudum. FBI aptalca bir inatla bana Yasal Yaptırım Bülteni'ni göndermiyor ama ben eski kitapçılardan buluyorum nasıl olsa. Sonra John Jay'den Haberler ve bazı psikiyatri dergileri geliyor. Hepsi de dizi cinayet işleyen insanları iki gruba ayırıyorlar, düzenli ve düzensiz. Buna ne dersiniz?»

«Bu... bu temel bir ayrım herhalde...»

«Aradığınız sözcük *basit*tir. Aslında bütün psikoloji çocukçadır ve Davranış Bilimlerinde uygulandığı biçimiyle de kafadan sakattır. Psikolojinin başlangıç olarak iyi bir malzemesi yoktur bir kere. Herhangi bir kolejin psikoloji bölümüne gidip öğretmenlerle öğrencilere bir bakın hele; amatör radyocular ve diğer kişilik yoksunu aptallar. Kampüsün hiç de en değerli beyinleri değildir. Düzenli ve düzensiz... bunu akıl eden gerçek bir hıyar olmalı.»

«Bu sınıflandırmayı siz nasıl. değiştirirdiniz?»

«Değiştirmezdim.»

«Yayınlardan söz ederken aklıma geldi, sizin ameliyat bağımlılığı ve yüz mimiklerinin sol ve sağ yan görüntüleri makalelerinizi okudum.»

«Evet, birinci sınıf yazılardı onlar,» dedi Dr. Lecter.

«Bence de öyle, Jack Crawford da aynı fikirdeydi Yazıları bana o gösterdi. Onun için istiyor sizin….»

«Şu bizim soğukkanlı Crawford öğrencilerden yardım aradığına gö re çok meşgul olmalı.»

«Öyle, sizden de...»

«Buffalo Bill ile mi uğraşıyor?»

«Sanırım.»

«Olmadı. . 'Sanırım' değil, Memur Starling. Buffalo Bill ile başının deme olduğunu biliyorsunuz. Jack Crawford'un sizi bunu sormanız için gönderdiğini sanıyorum.»

«Hayır.»

«Öyleyse konuyu oraya getirmeyi beceremiyorsunuz.»

«Hayır, ben size ihtiyaç...»

«Buffalo Bill hakkında ne biliyorsunuz?»

«Kimsenin pek bir şey bildiği yok.»

«Gazeteler her şeyi yazdılar mı?»

«Sanırım. Dr. Lecter, ben o konuda herhangi gizli bir dosya gör müş değilim; benim işim...»

«Buffalo Bill kaç kadın kullandı?»

«Polis beş kadın buldu.»

«Hepsinin de derisi yüzülmüş müydü?»

«Kısmen, evet.»

«Gazeteler onun adını açıklamadılar. Neden Buffalo Bill diye anıldı ğını biliyor musunuz?»

«Evet.»

«Söyleyin bana.»

«Bu sorulara bir göz atarsanız söylerim.».

«Sadece bakarım. Söyleyin şimdi.»

«Her şey Kansas City cinayet masasında kötü bir şaka olarak başladı.»

«Evet...»

«Kurbanlarının derisini yüzdüğü için.»

Starling korkusunun yerini küçük düşürülmüş olma duygusu aldığını fark etti. İkisinden korkuyor olmayı yeğlerdi.

«Soruları gönder bakalım.»

Starling mavi dosyayı tepsiye koyup gönderdi. Lecter şöyle bir göz gezdirirken de oturup bekledi.

Adam dosyayı yine tepsiye koydu. «Memur Starling, bu küçük kör bıçakla beni parçalara ayırabileceğinizi mi sanmıştınız?»

«Hayır. Sizin bu çalışmayı ilerletecek bir görüş sağlayabileceğinizi düşünmüştüm

«Bunu yapmak için ne gibi bir nedenim olabilirdi ki?>'

«Merak.»

«Hangi konuda?»

«Neden burada olduğunuz hakkında. Size olanlar hakkında.»

«Bana hiçbir şey olmadı, Memur Starling. Ben oldum. Beni bir dizi etkiye indirgeyemezsiniz. Davranışı iyi ve kötü diye ayırmışsınız. Herkese ahlaki bir onurluluk donu giydirmişsiniz Hiçbir. şey kimsenin kusuru değildir. Bana bakın, Memur Starling. Bana kötü olduğumu söylemeye dayanabilir misiniz? Ben kötü müyüm, Memur Starling?»

«Sizin yıkıcı olduğunuzu sanıyorum. Benim için ikisi aynı şeydir.»

«Kötü sadece yıkıcı mıdır? O zaman fırtınalar kötüdür eğer iş bu kadar basitse. Sonra yangın var, dolu var. 'Sigortacılar hepsini 'Tanrının İşleri' adı altında toplarlar.»

«İsteyerek...»

«Ben vakit geçirmek için yıkılan kiliseleri toplarım. En son Sicilya'dakini gördünüz mü? Şahane bir şey! Kilisenin cephesi özel ayin sırasında altmış beş büyükannenin üstüne düştü. Bu kötülük müydü? Eğer öyleyse, kim yaptı? Eğer 0 yukardaysa, bunlara bayılıyor demektir, Memur Starling. Tifo ve kuğular... hepsi aynı yerden gelir.»

«Bunları size ben açıklayamam, doktor, ama kimin açıklayabileceğini biliyorum.»

Doktor Lecter elini kaldırarak onu susturdu. Starling adamın elinin çok biçimli olduğuna dikkat etti; orta parmağı birbirinin tıpatıp eşi iki ta- neydi. Çok parmaklılığın en ender rastlanan biçimiydi bu.

Dr. Lecter yeniden konuşmaya başladığında sesi yumuşak ve cana yakındı. «Beni sınıflandırmak istiyorsunuz, Memur Starling. Çok hırslısınız, değil mi? Güzel çantanız ve ucuz ayakkabılarınızla gözüme nasıl görünüyorsunuz bilmek ister miydiniz? Tam bir köylüye benziyorsunuz. Zevksiz ve temiz bir köylü. Gözleriniz ucuz taşlardan farksız, bir yanıt alabildiğiniz zaman para parıl yanıyorlar. Ve onların ardında sizse zeki bir insansınız, değil mi? Anneniz gibi olmamak için çırpınıyorsunuz. İyi beslenme kemiklerinize biraz çekidüzen vermiş ama madenlerden kurtulmanızdan bu

yana bir kuşak ancak geçmiş olmalı. Batı Virginia Starling'lerinden misiniz, yoksa Oklahomalılardan mı? Koleje girmekle askerliğe girmek arasında bir seçim yaptınız, değil mi? Size kendiniz hak kında birkaç şey söyleyeyim, Öğrenci Starling. Sıkıntılısınız. Her şey sıkıcı ve usandırıcı. Akıllı olmak çok şeyin keyfini çıkarmanızı önlüyor, değil mi?»

Starling başını kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı. «Çok şey görüyorsunuz, Dr. Lecter. Söylediklerinizin hiçbirini inkar edecek değilim. İsteseniz de istemeseniz de, şu anda yanıtladığınız bir sorum var: Bu gayet güçlü algılamanızı kendi yöneltecek kadar güçlü müsünüz? Bununla yüzyüze gelmek çok güçtür. Ben bunu son birkaç dakika için de öğrendim. Ne dersiniz? Kendinize bakın ve gerçeği yazın. Kendinizden daha uygun başka birini bulabilir miydiniz? Ama belki de kendi kendinizden korkuyorsunuzdur.»

«Epey dayanıklısın, değil mi, Memur Starling?»

«Bir dereceye kadar, evet.»

«Sıradan biri olduğunu düşünmekten nefret ederdin, değil mi? Ama hiç de sıradan biri değilsin, Memur Starling. Sadece Öyle olduğun korkusu var sende. Haftaya Sevgililer Günü. Bir kart bekliyor musun, ha? »

«Evet.»

«Düşünüyordum da. Aklıma komik bir şey geldi. Bak Sevgililer Gü nünde seni çok mutlu kılabilirim, Clarice Starling. »

«Nasıl, Doktor Lecter?»

«Sana şahane bir Sevgililer Günü kartı göndererek. Bu konuyu bir düşünmem gerek. Artık bana izin verebilirsin ama. Güle güle, Memur Starling.»

«Peki ya sorular?»

«Nüfus sayım memurunun biri beni sınamaya kalkmıştı. Bende o'nun karaciğerini taze fasulye ve bir kadeh Chianti ile yedim. Haydi, okuluna dön, küçük Starling.»

Son ana kadar kibarlığı elden bırakmayan Hannibal Lecter kıza sırtını dönmedi. Geri geri yürüdü, yatağına

varınca da oturup uzandı. Starling'den yine mezarı üstünde yatan taştan bir şövalye kadar uzaktı artık.

Starling sanki kan vermiş gibi içinin boşaldığını hissetti. Bacakları üstünde duramayacağını hissettiği için kağıtları çantasına yerleştirmesi gereğinden uzun sürdü. Nefretle karşıladığı başarısızlığı ter içinde bırakmıştı kendisini. İskemleyi katlayıp dolabın kapısına dayadı. Bir daha Miggs'in önünden geçmek zorundaydı. Uzaktaki Barney bir şey okuyordu. Kendisini alması için çağıracaktı onu. Lanet olsun Miggs'e. Kentte her gün olduğu gibi inşaat işçilerinin yanından geçmekten farksızdı bu da. Koridorda yürümeye başladı.

Miggs yakınlarında bir yerden, «Ölmek için bileğimi ısırdım,» dedi. «Bak, nasıl kanıyor.»

Starling, Barney'i çağıracaktı, ama aniden şaşırdığı için hücreye baktı. Miggs'in parmaklarını salladığını gördü ve aynı anda kaçınamadan yanağına ve üstüne ılık damlalar düştü.

Starling oradan uzaklaşırken bunun kan değil meni olduğunu fark etti. Lecter arkasından sesleniyordu.

«Memur Starling.»

Adam kalkmış arkasından bağırıyordu. Starling çantasında kağıt mendil arandı.

«Memur Starling. »

Artık kendini toplamış, hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyordu.

«Memur Starling.» Lecter'in sesi değişmişti.

Starling durdu. *Tanrım, bu kadar umutsuzca istediğim nedir?* Miggs dinlemediği bir şeyler söylüyordu.

Starling bir kere daha Lecter'in hücresi önüne gelince doktoru çok telaşlı gördü. Üstündeki kokuyu alacağından emindi. Her şeyin kokusunu alıyordu.

«Size böyle bir şey olmasını istemezdim. Saygısızlık benim için anlatılmayacak kadar çirkin bir şeydir.»

Sanki cinayet işlemek kendisini daha küçük kabalıklardan temizlemiş gibiydi. Yada onu böyle lekelenmiş görmek adamı heyecanlandırmıştı. Ama

bilemiyordu Starling. Adamın gözlerindeki kıvılcımlar bir mağaraya doluşan ateşböcekleri gibi doluyordu kendi içinin karanlığına.

Starling çantasını kaldırdı. «Lütfen yanıtlayın bu soruları.»

Ama belki de geç kalmıştı; adam yine sakinleşmişti.

«Olmaz. Ama seni geldiğine memnun edecek bir şey yapacağım. Sana başka bir şey vereceğim. En çok sevdiğin şeyi vereceğim sana, Clarice Starling.»

«Neymiş o, Dr. Lecter?»

«İşinde ilerleme fırsatı elbette. Her şey o kadar yerli yerine oturacak ki... çok memnunum, Sevgililer Günü aklıma getirdi bunu.» Herhangi bir nedenle gülüyor olabilirdi. «Sevgililer Günü armağanın için Raspail'in ara basına bak. Duydun mu? Armağanların için Raspail'in arabasına bak. Artık gitsen iyi olur;. kaçık bile olsa Miggs aynı şeyi bu kadar çabuk bir daha yapamaz, değil mi?»

4. BÖLÜM

Clarice Starling heyecan içindeydi, tükenmişti sanki, ancak irade gücüyle ayakta durabiliyordu. Lecter'in kendisi hakkında söylediklerinin bazıları doğruydu, bazıları da doğruya çok yakın. Bir an kafasının için de yabancı bir bilinçlenmenin başıboş dolaşmakta olduğunu hissetti.

Adamın sözlerine kızmıştı ve öfkesini bastırması gerekiyordu. Bu, işti.

Hastanenin karşısına park ettiği eski Pinto arabasına girip oturunca bir süre derin soluklar aldı. Camlar buğulanınca kaldırımdan. gelip geçenlerin meraklı bakışlarından kurtulmuştu.

Raspail. Bu adı hatırlıyordu. Lecter'in hastalarından ve kurbanlarından biri. Starling'in Lecter dosyasını inceleyecek sadece bir gecesi olmuştu. Dosya epey kabarıktı ve Raspail de pek çok kurbandan sadece biriydi Ayrıntıları yeniden okuması gerekecekti.

Starling hemen acele etmek istiyorsa da, bu aceleciliği yaratanın kendisi olduğunun farkındaydı. Raspail dosyası yıllar önce kapanmıştı. Kimse tehlikede değildi. Zamanı vardı. Daha ileri gitmeden her şeyi tüm ayrıntılarıyla öğrenmesi iyi olacaktı.

Crawford işi kendisinden alıp başkasına vermek isteyebilirdi. Bu kumarı göze alması gerekecekti.

Amirini bir telefon kulübesinden aradıysa da, Meclis komisyonuna Adalet Bakanlığı için bütçe dilenmeye gittiğini öğrendi.

Vakanın ayrıntılarını Baltimore Emniyet Müdürlüğü cinayet masasından da alabilirdi; ancak cinayet federal bir suç olmadığı için yanıt vermeyecekleri kuşkusuzdu.

O yüzden Quantico'ya, kahverengi perdeleri ve cehennem dolu gri dosyalarıyla Davranış Bilimlerine döndü. Son sekreter gidene kadar orada kalıp Lecter mikrofilmlerine tek tek baktı. Eski moda gösterici karanlık odada fener gibi dönüyor, asık yüzünden resimlerin negatifleri geçi yordu.

Baltimore Filarmoni Orkestrası birinci flütçüsü 46 yaşındaki Benjamin Rene Raspail, Dr. Hannibal Lecter'in hastasıydı.

22 Mart 1975'te Baltimore'daki bir konsere gelmemişti. Cesedi 25 Mart Virgina'da Falls Church kasabası yakınlarındaki bir köy kilisesin de sırada oturur bir durumda bulunmuştu. Üzerinde sadece bir frak ceketi, boynunda da beyaz bir papyon kravat vardı. Yapılan otopside kalbinin delindiği ve timüs bezesi ile pankreasının alınmış olduğu saptanmıştı.

Gençliğinin ilk yıllarında kasaplık konusunda istediğinden çok bilgi edinmiş olan Clarice Starling bu organların uykuluk olarak anıldığını bilirdi.

Baltimore Cinayet Masası bunların Raspail'in kayboluşunun ertesi gecesi Lecter'in Baltimore Filarmoni Orkestrasının müdürü ve şefine verdiği bir yemeğin menüsünde bulunduğuna inanıyordu.

Dr. Hannibal Lecter bu konularda hiçbir bilgisi olmadığını iddia etmişti. Orkestra müdürü ve şefi Dr. Lecter'in yemeğinde neler olduğunu hatırlamadıklarını söylemişlerdi. Oysa Lecter verdiği yemeklerle tanınmıştı ve dergilerde damak zevki üzerine pek çok yazısı yayınlanmıştı.

Orkestra müdürü daha sonra Basel'de bir sinir sanatoryumunda iştahsızlık ve alkol bağımlılığı tedavisi görmüştü.

Baltimore polisine göre Raspail, Lecter'in bilinen dokuzuncu kurbanıydı.

Raspail vasiyetname bırakmadan öldüğü için akrabaları mirası paylaşmak için birbirlerini dava etmişler ve konu aylarca gazetelere malzeme olmuştu.

Raspail'in akrabaları, diğer kurbanların aileleriyle birleşerek doktorun hasta dosyaları ve ses bantlarının ortadan kaldırılması için açtıkları davayı kazanmışlardı. Adamın ne gibi yüz kızartıcı sırlar açıklayabileceğini bilmediklerini ve dosyaların ise belge olabileceğini ileri sürmüşlerdi.

Mahkeme Raspail'in avukatı Everett Yow'u mirasın paylaşılması konusunda görevlendirmişti.

Starling arabayı incelemek için avukatı bulmak zorundaydı. Ancak avukat Raspail'in anısını korumakta titiz davranan biri olabilirdi ve önceden bildiği takdirde müşterisinin adını kirletmemek için kanıtları yok edebilirdi.

Starling habersiz davranmak zorundaydı ve bunun için de öğüde ve yetkiye ihtiyacı vardı. Davranış Bilimlerinde tek başınaydı o sırada.

Crawford'un ev telefonunu buldu.

Telefonun çaldığını duymamıştı ama erkeğin sakin ve telaşsız sesi bir anda karşısındaydı.

«Jack Crawford.»

«Clarice Starling. Umarım sizi yemekte rahatsız etmedim.. .» Starling karşı tarafın sessizliği üzerine devam etmek zorunda kaldı. «...Lecter bana bugün Raspail olayı hakkında bir şey söyledi, şimdi büroda onu araştırıyorum. Raspail'in arabasında bir şey olduğunu söyledi. Bu her neyse ancak avukatı aracılığıyla alabilirim, yarın da Cumartesi olduğuna göre size acaba...»

«Starling, Lecter hakkında elde edeceğin bilgiler konusunda sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?» Crawford'un sesi korku verici derecede sakindi.

«Pazar sabahı saat dokuza kadar size rapor ve

«Öyle yap, Starling. Sana denileni aynen yap.»

«Peki efendim.»

Telefon kapandı. Starling'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

* * *

Oda arkadaşı Ardelia Mapp kütüphaneden geldiğinde, yıkanıp temizlenmiş ve FBI Akademi sabahlığını giymiş olan Starling raporunu ikinci kez yazmaktaydı. Mapp'ın kahverengi geniş ve aklı başında yüzü Starling'in gününün en iyi şeylerinden biriydi.

Ardelia Mapp arkadaşının yüzündeki yorgunluğu hemen fark etti.

«Bugün neler yaptın bakalım, kız?» Mapp sorularını hep sanki yanıtları hiç önemli değilmiş gibi sorardı.

5. BÖLÜM

Elli üç yaşındaki Jack Crawford evinin yatak odasındaki koltukta oturmuş kitap okuyor. Karşısında iki yatak var. Biri kendisinin, diğerin de karısı Bella yatıyor. Crawford onun ağzından soluduğunu duyuyor. Karısı iki gündür ne yerinden kıpırdıyor, ne de onunla konuşuyor.

Bella'nın soluğu kesilir gibi olunca Crawford başını kaldırıp yarım gözlüğünün üstünden bakıyor. Kitabı bırakıyor. Bella yeniden soluk alıyor, önce hafif, sonra derin bir soluk. Crawford kalkıp karısının nabzını sayıyor, tansiyonunu ölçüyor. Aylardır tansiyon ölçmede uzman oldu artık.

Karısını geceleri yalnız bırakmak istemediği için yanına kendisi için bir yatak getirmiş. Karanlıkta ona uzandığı için kendi yatağı da onun hastane yatağı yüksekliğinde.

Yatakları yükseltmek ve Bella'yı rahat ettirecek bir iki değişiklik dışında Crawford odayı hasta odasına benzemekten uzak tutmayı başarmış. Çiçek var ama çok değil. Ortalıkta ilaç yok. Crawford karısını hastaneden eve getirmeden koridordaki dolabı boşaltıp bütün ilaçları ve diğer gerekli eşyayı oraya yerleştirmiş. (Eve eşikten kucağında taşıdığı ikinci kez bu; bu düşünce az daha ağlatacaktı kendisini.)

Güneyden sıcak bir esinti başlamış. Pencereler açık, Virginia hava sı taptaze. Karanlıkta küçük kurbağalar birbirlerine sesleniyorlar.

Oda tertemiz, ama halı tüylenmeye başlamış, Crawford gürültülü elektrikli süpürgeyi odaya sokmayıp el süpürgesini kullanıyor. Dolaba gidip ışığı yakıyor. Kapının içinde iki tabela asılı. Birine Bella'nın nabız ve tansiyonunu kaydediyor. Gündüz hemşiresiyle onun rakamları sayfalar tutmuş. Öteki tabelada gündüz hemşiresi Bella'ya verdiği ve verilmesi gereken ilaçları yazmış.

Crawford karısının gece ihtiyaç duyacağı her ilacı verebiliyor. Hemşire ona, karısını eve getirmeden önce bir limona, sonra kendi bacağına iğne yapmasını öğretmiş.

Crawford karısının başında birkaç dakika durup yüzüne bakıyor. Kadının başında ipekli bir eşarp türban gibi sarılı. Karısı konuşabildiği zamanlarda bunda ısrar etmişti. Şimdi kendisi ısrar ediyor. Kadının dudaklarını gliserinle ıslatıyor, iri başparmağıyla gözünün kenarındaki çapağı alıyor. Kadın kıpırdamıyor. Henüz döndürecek saat gelmedi.

Crawford aynaya bakıp: hasta. olmadığını, onunla birlikte toprağa girmesi gerekmeyeceğini, sağlığının iyi olduğunu düşünüyor. Sonra da bu düşüncesinden utanıyor.

Koltuğuna döndüğünde ne okuduğunu hatırlayamıyor. El yordamıyla yanındaki kitaplardan ısınmış olanını seçiyor.

6. BÖLÜM

Clarice Starling Pazartesi sabah mektup kutusunda Crawford'dan gelen şu mesajı buldu:

CS:.

Raspail'in arabasına gidebilirsin. İstediğin zaman. Büromdan sana şehirlerarası telefon için kredi kartı verilecek. Avukatla görüşmeden yada bir yere gitmeden bana haber ver. Çarşamba saat dörtte raporunu bekliyorum.

Müdür altında senin adın ve imzan olan raporu aldı. Başarılı bir iş yaptın.

JC
SAIC/8 Kasım

Starling çok memnundu. Crawford kendisine eğitim görmesi için fırsat veriyordu. Ama ona öğretmek de istiyordu. Başarılı olmasını da istiyordu. Starling için nezaketten önemliydi bu.

Raspail öleli sekiz yıl olmuştu. Arabada bu kadar süre hangi kanıt kalırdı ki?

Starling kendi ailesinin deneyimlerinden otomobillerin çok çabuk değer kaybetmesi yüzünden miras işlerine bakan mahkemenin bunların dava sona ermeden satılmasına izin verdiğini bildirdi. Raspail'inki gibi karmaşık ve tartışmalı bir miras durumunda da, bir arabanın bu kadar uzun süre kalmış olması hiç akla yakın değildi.

Sonra zaman sorunu vardı. Öğle tatilini de sayarsa, iş saatleri içinde telefonu parasız kullanmak için günde sadece bir saat on beş dakikası vardı. Çarşamba öğleden sonra Crawford'a raporunu verecekti. Şu halde arabayı izlemek için üç günde toplam üç saat kırk beş dakikası vardı.

Soruşturma Usulü derslerinde notları iyi olduğu için öğretmenlerine genel sorular sorma fırsatı da bulabilecekti.

Starling Pazartesi öğle tatilinde Baltimore İlçe Mahkemesine telefon ettiğinde üç kere beklemesini söyleyip kendisini unuttular. Çalışma saatleri sırasında sonunda mahkemede Raspail mirası davasının dosyalarına bakan anlayışlı birini bulabildi.

Katip bir araba satışı için izin verildiğini söyledi ve arabanın markasıyla şasi numarasını ve satın alan kişinin adını verdi.

Starling Salı günü öğle tatilinin yarısında da Maryland Motorlu Araçlar Dairesinin bir arabayı şasi seri numarasıyla değil de, ancak kayıt ve en son plaka numarasıyla bulabileceğini öğrendi.

Salı öğleden sonra aniden bastıran sağanak öğrencileri atış alanından içeri kaçırtmıştı. Islak elbise ve terden buharlaşan konferans odasında eski bir deniz piyadesi olan John Brigham, Starling'den sınıfın önünde bir Model 19 Smith Wesson tabancasının tetiğini bir dakikada kaç kere çekecek gücü olduğunu göstermesini istedi.

Starling sol eliyle yetmiş dört kere çekti tetiği, gözlerine düşen saçlarını üfledi ve tabancayı sağ eline geçirerek devam etti. Başka bir öğrenci de sayıyordu. Starling bir yandan tetiğe basıp duvardaki hayali hedefe nişan alarak tetiği çekerken bir yandan da eğitmeni Brigham'a aklını kurcalayan şeyleri soruyordu.

«Elinde sadece şasi numarası ve modeli...

«...altmış beş altmış altı altmış yedi altmış sekiz... »

«... olan bir arabanın şimdi kimin üstüne kayıtlı...»

«...yetmiş sekiz yetmiş dokuz seksen seksen bir »

«..olduğunu nasıl öğrenirsin...»

«Tamam çocuklar,» dedi eğitmen. «Buna dikkat etmenizi istiyorum. Atış sırasında elin gücü çok önemlidir. Siz beylerden bazıları buraya çağırılacağınız için kaygılısınız sanırım. Ama haklısınız, Starling her iki elde de ortanın üzerinde. Çalışıyor da ondan. Hepinizin yapabileceği gibi o küçük şeyleri sıkıyor avuçlarında çünkü. Oysa sizlerin çoğu bilmem nerelerinizden daha sert bir şey almazsınız elinize. Ciddi ol, Starling, sen de mükemmel değilsin. Mezun olmadan önce sol elinin doksanı aştığını göreceğim. Haydi şimdi ikişerli gruplar çalışın bakalım.

«Sen değil, Starling. Sen buraya gel. Araba hakkında başka ne biliyorsun?»

«Sadece şasi numarasını ve markasını. Bir de beş yıl önceki sahibini.»

«Pek dinle öyleyse. Çoğu insanın yanılma nedeni sahipleri arayarak ilerlemeye çalışmalarıdır. Eyaletler arasında kaybolur gidersin böylece. Polisler bile zaman zaman bu yanılgıya düşerler. Bilgisayarlar da da sadece kayıt ve plaka numaralar vardır. Hepimiz araç seri numarası yerine plaka numarasını kullanmaya alışmışızdır.»

Mavi kabzalı eğitim tabancalarının gürültüsünden sesini duyurmak için kadının kulağına eğildi.

«Kolay bir yol vardır. Kent telefon rehberini çıkaran R.L.Polk şirketi aynı zamanda kullanılan arabaların marka ve seri numaralarını içeren bir listede çıkarır. Araba satıcıları reklamlarını buraya verirler. Bana sormak nereden aklına geldi?»

«Sizin ICC'de çalışırken epey araba izlemek zorunda kalmış olacağınızı düşündüm. Teşekkür ederim.»

«Borcunu öde öyleyse, o sol elinin hakkını ver de şunları bir utandıralım.»

Starling telefon kulübesine girdiğinde eli öylesine titriyordu ki, yazısını neredeyse kendisi bile okuyamayacaktı. Raspail'in arabası Ford markaydı. Virginia Üniversitesi yakınlarındaki bir Ford satıcısı

yıllardır sabırla Pinto'su için elinden geleni yapmıştı. Adam şimdi de aynı sabırla Polk listelerini araştırıyordu. Sonunda Benjamin Raspail'in arabasının son sahibinin adı ve adresiyle çıkageldi.

Clarice işini bilir. Bırak saçmalığı da adamı evinden ara bakalım, Dur bakayım neydi adresi, Arkansas'ta Nine Ditch numara dokuz. Jack Crawford oraya gitmeme asla izin vermez. Ama hiç olmazsa adamla konuşabilirim.

Telefonu ne kadar aradıysa bir karşılık alamadı. Gece denedi, yine kimseyi bulamadı.

Çarşamba öğle tatilinde karşısına bir adam çıktı.

«Bir ricam olacaktı, beyefendi. Bay Lomax Bardwel arıyordum. Adım Clarice Starling.»

Adam, «Clarice bilmemne,» diye seslendi yanındakilere. «Bardwel'den ne istiyordunuz?»

«Burası Ford geri alma bölümünün Orta Güney bölge bürosu. LTD arabasına bedava bazı onarım yaptırmaya hakkı var da.»

«Bardwel benim. Ben de bana bir şey satmaya çalıştığınızı sanmıştım. Onarım yapma zamanı çoktan geçti, bana yeni bir araba gerek artık. Karımla Little Rock'taydık.»

«Evet?»

«Arabanın rotu çıktığı gibi karteli deldi, ortalık yağa boğuldu, tam o sırada gelen bir kamyon da yağa dalınca savrulmasın mı? »

«Geçmiş olsun. Peki sizin arabanız ne oldu?»

«Hurdacı, Buddy Sipper'e enkazı almaya geldiği takdirde elli dolara vereceğimi söyledim. Herhalde parçalamıştır şimdiye kadar:»

«Acaba bana hurdacının telefonunu verebilir miydiniz, Bay Bardwel?»

«Sipper'le ne işiniz olabilir ki? Ortada bir para varsa, bu benim hakkımdır.»

«Anhıyorum, efendim. Ben saat beşte paydos edene kadar ne derlerse onu yaparım. Bana da arabayı bulmamı söylediler. Telefonunu biliyor muydunuz acaba?» -

«Telefon defterim yanımda değil. Ama idareden alabilirsiniz sanırım. Sipper Hurdacılık.»

«Çok teşekkür ederim, Bay Bardwell.»

Hurdacı da arabanın parçalarının alındıktan sonra silindirde ezildiğini bildirdi. Ustabaşı kayıtlarına bakarak arabanın seri numarasını okudu.

Şimdi çuvalladık işte, diye düşündü Starling. Çıkmaz sokak. Ne de armağan ama.

Sonra Lecter'dan biraz daha bilgi koparmaya çalışmasının doğru olacağını düşündü. Önceden randevu alsaydı belki de Crawford akıl hastanesine bir daha gitmesine razı olurdu. Dr. Chilton'un numarasını çevirdiyse de, sekreterini aşamadı.

«Dr. Chilton şu anda adli tıp doktoru ve savcı yardımcısıyla birlikte,» dedi kadın. «Şefinizle konuştu ve size söyleyebileceği. hiçbir şey yok. Güle güle.»

7. BÖLÜM

«Dostun Miggs öldü,» dedi Crawford. «Bana her şeyi söylemiş miydin, Starling?» Crawford'un yorgun yüzü bir baykuşunki gibi gelecek sinyallere açık ve yine bir o kadar acımasızdı.

«Nasıl?» Starling'in bütün duyuları uyuşmuş gibiydi.

«Sabaha karşı bir saatte dilini yutmuş. Chilton bu fikri ona Lecter'in telkin etmiş olduğu görüşünde. Gece hademesi Lecter'in Miggs'le alçak sesle fısıldaştığını duymuş. Lecter, Miggs hakkında çok şey biliyordu. Bir süre konuşmuş ama hademe Lecter'in dediklerini duyamamış. Miggs bir süre ağladıktan sonra susmuş. Bana her şeyi anlattın mı, Starling?»

«Evet, efendim. Raporumda bütün olanları tek tek bildirmiştim. »

«Chilton telefon edip seni şikayet etti...» Crawford susup bekledi; kızın bir şey sormamasına memnun. olmuş gibiydi. «Kendisine senin davranışını tatmin edici bulduğumu söyledim. Chilton bir İnsan Hakları soruşturmasını önlemeye çalışıyor.»

«Böyle bir soruşturma yapılacak mı?»

«Miggs'in ailesi isterse. İnsan Hakları Bölümü bu yıl herhalde sekiz bin soruşturma yapacaktır. Miggs'i listeye eklemekten memnun olacaklardır.» Crawford kızın yüzüne baktı. «İyi misin?»

«Ne hissetmem gerektiğini bilemiyorum.»

«Herhangi bir şey hissetmen gerekmez. *Lecter bunu eğlence olsun diye yaptı*. Bu yüzden kendisine bir şey yapamayacaklarını biliyor. Chilton bir süre için kitaplarını ve tuvalet kapağını alacak, hepsi o kadar.» Crawford ellerini karnının üstünde kavuşturup parmaklarına baktı. «Lecter sana beni sordu, değil mi?»

«İşinizin çok olup olmadığını sordu. Evet dedim.»

«Hepsi bu kadar mı? Görmekten hoşlanmayacağımı düşünerek beni ilgilendiren herhangi bir şeyi yazmazlık etmedin, değil mi?»

«Hayır. Sizin soğukkanlı olduğunuzu söyledi, ama onu da yazdım. »

«Doğru. Başka bir şey yok muydu?»

«Hayır, hiçbir şeyi saklamış değilim. Kendisiyle dedikodu yaptım diye benimle konuştuğunu düşünmüyorsunuz sanırım.»

«Hayır. »

«Sizin hakkınızda özel bir bilgim yok, olsaydı bile bunu onunla konuşmazdım. Eğer böyle bir şey yapabileceğime inanıyorsanız, bunu şu anda açıkça konuşmamızda yarar var.»

«Tatmin oldum. Devam et.»

«Şiz *bir şey*, ya da.. »

«Devam et dedim, Starling.»

«Lecter'in Raspail'in arabası hakkında söylediği şeyler çıkmaza saplandı. Araba dört ay önce Arkansas'ta hurdacıda ezilerek demir olarak fabrikaya satılmış. Oraya gidip kendisiyle konuşursam belki bir şeyler öğrenebilirim.»

«İzi sonuna kadar sürdün mü?»

«Evet.»

«Raspail'in sürdüğü arabanın tek arabası olduğunu nereden biliyorsun? »

«Adına kayıtlı bir o araba vardı, bek ben de tahmin ettim ki...»

«Dur bakalım orada.» Crawford'un parmağı, aralarındaki boşlukta görünmeyen bir ilkeye çevrildi.

«Tahmin ettin. *Tahmin ettin*, Starling. Raspail'in bir araba koleksiyoncusu olduğunu biliyor muydun?»

«Hayır. Arabalar hâlâ miras memurluğunda mı?»

«Bilemem. Bunu bulabilir misin dersin?»

«Bulurum.»

«Nereden başlardın?».

«Mirası paylaştıracak olan kişiden. »

«Hatırladığıma göre Baltimore'lu bir avukat, bir Çinli,» dedi Crawford.

«Everett Yow. Baltimore telefon rehberinde adı var.»

«Raspail'in arabasını araştırmak için bir belge gerekeceğini düşündün mü?»

«Raspail öldüğüne ve herhangi bir şeyden sanık olmadığına göre, avukatın arabayı araştırmamıza izin vermesi durumunda bu izin geçerlidir ve bundan elde edilecek bilgiler mahkemede kanıt olarak kullanılabilir.»

«Çok doğru. Bak sana ne söyleyeyim: Baltimore büromuza senin oraya gideceğini bildireceğim. Cumartesi, Starling, kendi boş günün de. Git bakalım bir şey elde edecek misin.»

Crawford odadan çıkan kızın arkasından bakmamak için gayret gösterdi. Çöp sepetinden leylak rengi kalınca bir not kağıdı çıkarıp masasının üstüne yaydı. Not karısı hakkındaydı ve güzel bir el yazısıyla yazılmıştı.

Bella için çok üzüldüm, Jack.
Hannibal Lecter

8. BÖLÜM

Everett Yow arka camına De Paul Üniversitesi yaftası yapıştırılmış siyah bir Buick sürüyordu. Starling Baltimore'da yağmur altında izlerken arabanın adamın oturduğu tarafa doğru hafifçe çökmüş olduğunu gördü. Hava neredeyse kararacaktı; Starling'in dedektif olarak günü birazdan sona erecek ve bir daha bunun gibi bir fırsat bulamayacaktı.

Yow zeki bir insandı, şişmandı ve soluk almakta güçlük çekiyordu. Starling onun altmış yaşında olduğunu tahmin etmişti. Şimdiye kadar bir güçlük çıkarmamıştı. Gününü kaybetmesinde adamın bir suçu yok tu; avukat bir haftadır bir iş için bulunduğu Chicago'dan dönüşünde Starling'le görüşmek için havaalanından doğruca bürosuna gelmişti.

Yow, Raspail'in klasik Packard'ının ölümünden çok önce depoya kaldırıldığını anlatmıştı. Araba plakasızdı ve hiç kullanılmamıştı. Yow müşterisinin ölümünden az sonra bir envanter çıkarmak için uğraşırken arabayı görmüştü. Eğer Dedektif Starling müşterisinin çıkarlarını etkileyebilecek bir şey bulduğu takdirde 'bunu kendisine açıkça söylerse' arabayı gösterebilirdi. Bir arama belgesi ve bunun yaratacağı karışıklığa hiç neden yoktu.

Starling FBI garajından bir günlüğüne telefonlu bir Plymouth almıştı. Crawford'un verdiği yeni kimlik kartında da FEDERAL DEDEKTİF yazıyordu. Starling kartın geçerlilik süresinin bitimine bir hafta kaldığına dikkat etmişti.

Kentin dört mil dışındaki bir depoya gidiyorlardı. Starling yoğun trafikte adım adım ilerlerken telefonunu kullanarak bu ambar hakkında bilgi edinmişti. SPLIT CİTY AMBARI - ANAHTAR SİZDE KALSIN yazısını gördüğünde bu konuda epey bir bilgisi vardı artık.

Split City, Bernard Gray adında birinindi ve Eyaletler arası Ticaret Komisyonundan nakliyeci belgesi vardı. Üç yıl önce Gary'nin adı bazı çalıntı malların nakliyesi işine karışmıştı ve şimdi belgesi gözden geçirilmekteydi.

Yow tabelanın altından geçip anahtarlarını kapıdaki üniformalı gence gösterdi. Kapıcı plaka numaralarını kaydetti, kapıları açtı ve sanki yapacak çok önemli başka işi varmış gibi eliyle acele etmelerini işaret etti.

Split City ambarı genellikle boşanan çiftlerin mallarının depo edildiği bir yerdi. Birimleri tıklım tıklım oturma odası takımları, mutfak üniteleri, lekeli şilteler, çocuk oyuncakları ve başarısız evliliklerin fotoğraflarıyla doluydu. Baltimore polisi ambarda iflas mahkemelerinden kaçırılan malların da depolandığına inanmaktaydı.

Ambar bir askeri tesisi andırıyordu: otuz dönümlük bir arazide bir birlerinden yangın duvarlarıyla ayrılmış, her biri kepenkli kapılı tek tek büyük garaj birimlerinden oluşan uzun binalar. Aylık kira uygun olduğu için kimi depolardaki mallar yıllardır orada bulunuyordu. Güvenlik de iyiydi. Arazi fırtınaya dayanıklı çift sıra çitle çevriliydi ve çitler arasında günde yirmi dört saat bekçi köpekleri dolaşıyordu.

Raspail'in 31 numaralı deposunun önünde bir karış kurumuş yap rak, boş kağıt bardak ve çöp yığılıydı. Kapının her iki yanında sağlam görünüşlü birer kilit asılıydı. Sol kilidin üstünde bir de mühür vardı. Everett Yow alacakaranlıkta eğilip mührü inceledi. Şemsiye ve el feneri Starling'deydi.

«Beş yıl önce buraya geldiğimden bu yana açılmamış görünüyor,» dedi avukat. «İşte benim mührüm burada sapasağlam duruyor. O zamanlar akrabaların bu

kadar inatçı olup davanın böyle uzun süreceği aklıma bile gelmemişti.»

Yow feneri tuttu, Starling kilidin ve mührün fotoğrafını çekti.

«Bay Raspail'in, mirasçıları kiradan kurtarmak için kapattığım bir de bürosu vardı,» dedi avukat. «Orasının eşyalarını da getirip buraya koydum. Sanırım bir.piyano, kitaplar ve bir de yatak getirmiştik.»

Yow kilide bir anahtar soktu. «Kilit paslanmış da olabilir.» Hem eğiHp hem soluk alması çok güçtü. Çömelmeye çalıştığında dizlerinin çatır tısı işitiliyordu.

Starling çantasını karıştırıp arabasının kapı kilitlerinde kullandığı buz eritici spreyi çıkardı.

«Siz isterseniz biraz arabanızda dinlenin, Bay Yow. Ben şununla bir deneyeyim. Yağmur da hafifledi, şemsiyeyi siz alın.»

Starling FBI Plymouth'unu kapıya yaklaştırıp farlarıyla aydınlattı. Sonra motordan yağ ölçme çubuğunu çıkarıp kilitlerin deliklerine bir kaç damla yağ damlattı, yağı inceltmek için de buz giderici spreyi sıktı. Bay Yow arabasında oturduğu yerden başını sallayıp gülümsedi. Starling, Yow'un zeki bir insan olduğuna memnundu; işini adamı kendisine düşman etmeden yapabilirdi.

Hava artık iyice kararmıştı. Starling farların ışığında ve vantilatör pervanesinin homurtuları arasında kendini çok açıkta hissediyordu. Arabanın motoru çalışırken kilitlemişti kapıları. Bay Yow zararsız birine benziyorsa da, kapıyla araba arasında ezilme olasılığını göze almak istememişti.

Kilit elinde iri bir kurbağa gibi sıçradı ve açıldı. Az sonra diğeri de açılmıştı.

Bu kez de kapı yerinden kıpırdamıyordu. Starling bütün gücüyle asılınca gözlerinin önünde kırmızı noktalar uçuştu. Yow yardıma geldi, ancak kapının küçük tutamağıyla fıtığı fazla bir şey yapmasını önlüyordu.

«Gelecek hafta oğlumla geliriz,» dedi. «Yada bir iki adam alırız. Artık evime gitmek istiyorum.»

Starling bir daha oraya dönebileceğinden hiç emin değildi; Crawford için telefonu açıp bu işle Baltimore'daki adamını görevlendirmek çok kolaydı. «Bay Yow, elimi çabuk tutmaya söz veriyorum. Arabanız da kriko var mıydı?»

Starling krikoyu kapının tutamağının altına sokup koluna bütün ağırlığıyla abanınca kapı iki santim kadar kalktı. Sonra biraz daha. Sonunda altına bir yedek lastik sokup her iki krikoyu kapının iki yanına yerleştirdi, sırayla bir birini bir diğerini kaldırmaya başladı. Ancak kapı elli santim kadar kalkmış ve takılmıştı.

Bay Yow yanına geldi, eğilip aralıktan baktılar. Yow bir kerede ancak iki saniye eğilmiş olarak durabiliyordu.

«Sanırım içerde fare var,» dedi. «Bana depolarda fare zehiri kullandıklarını söylemişlerdi. Kontratta da yazılıydı bu. Fare diye bir şey bilinmez burada demişlerdi. Ama seslerini duyuyorsunuz, değil mi?»

«Duyuyorum.» Starling fenerini içeri tutunca karton kutuları ve bir brandanın altında beyaz kenarlı büyük bir araba lastiği görüyordu. Lastik inikti.

Arabayı farların ışığı kapının altına gelecek biçimde yerleştirip yer paspaslarından birini aldı.

«İçeri mi gireceksiniz, Memur Starling? »

«Bakmam gerek, Bay Yow.»

Adam mendilini çıkardı. «Farelerden korunmak için mantonuzun kollarını bağlarnanızı tavsiye edebilir miyim?»

«Teşekkür ederim, doğrusu bu iyi fikir, efendim. Bay Yow... Kapı arkamdan kapanırsa yada başka bir şey olursa lütfen şu numaraya telefon eder misiniz? Baltimore büromuzun numarası bu. Şu anda sizinle burada olduğumu biliyorlar ve biraz sonra benden haber almadıklarında telaşa düşeceklerdir. Bilmem anlatabildim mi?»

«Elbette.» Avukat, Packard arabanın anahtarını verdi.

Starling lastik paspası kapının önündeki ıslak yere serdi, elindeki fotoğraf makinesinin objektifini bir plastik torbayla örttü ve mantosunun kollarını mendile sıkıca bağladı. Kapının altından geçmek için yere uzanırken yüzüne çarpan fare ve küf kokusu arasında Latince bir şey geldi aklına.

Adli tıp dersinin ilk günü öğretmeni karatahtaya Romalı bir doktorun düsturunu yazmıştı: Primum non nocere., Birinci iş olarak bir zarar vermeyin.

Ama bunu fare dolu bir garajda söylememişti.

Birden babasının elini kardeşinin omzuna dayamış olduğu halde kendisine söylediklerini hatırladı. «Söylenmeden oynamayacaksan eve gir, Clarice.»

Starling bluzunun üst düğmesini de ilikleyip kapının altından içeri süzüldü.

Packard'ın hemen arkasında ve altındaydı şimdi. Araba deponun soluna duvarın dibine park edilmişti. Odanın sağ tarafında ise üst üste karton kutular yığılıydı. Starling sırtüstü kayarak arabayla kutuların arasındaki daracık boşluğa girdi. Fenerini kaldırınca her tarafın örümcek ağıyla kaplı olduğunu gördü. Arka çamurluğun yanında ayağa kalkabilecekti. Arabanın altından çıkana kadar süründü yerde, yüzü beyaz kenarlı lastiğe sürünüyordu. Başını vurmamaya dikkat ederek daracık boşlukta ayakları üstünde doğrularak eliyle örümcek ağlarını süpürdü. Peçe takan biri kendini böyle mi hissederdi?

«İyi misiniz, Bayan Starling?» Bay Yow dışardan sesleniyordu.

«Evet.» Starling'in seslenmesiyle küçük tıkırtılar duyulmuştu deponun içinde, piyanonun telleri tıngırdadı. Dışardan gelen ışık bacaklarını dizlerine kadar aydınlatıyordu.

«Piyanoyu buldunuz demek,. Memur Starling?»

«O sesi çıkaran ben değildim.»

«*Ya!*»

Araba büyük, yüksek ve uzundu. Yow'un kayıtlarına göre 1938 Packard limuzin. Tüylü yanı yere

bakan bir kilimle örtülüydü. Starling fenerini arabanın üzerinde dolaştırdı.

«Bu kilim arabaya siz mi örttünüz, Bay Yow?»

«Arabayı öyle buldum ve üzerini açmadım bile,» diye seslendi Yow kapının altından. «Tozlu kilimlerle uğraşamazdım. Raspail öyle bırakmıştı. Ben sadece arabanın yerinde olduğunu tespit ettim. Benim adamlarım piyanoyu duvar kenarına bırakıp üstünü örttüler ve kutuları da yanına bıraktılar. Kendilerine saat başı ücreti ödüyordum. Kutularda da notalar ve kitaplar var zaten.»

Starling kalın ve ağır olan kilimi çekerken fenerin ışığında havaya tozlar uçuştu. İki kere aksırdı. Parmakları üstünde yükselerek kilimi arabanın üstünde ikiye katladı. Arka pencerelerin perdeleri örtülüydü. Kapı kolu tozla kaplıydı. Zaten kapıya erişmek için karton kutuların üzerinden eğilmek zorunda kalmıştı. Kolu aşağıya çevirmeye çalıştı. Ama kapı kilitliydi. Arka kapıda da anahtar deliği yoktu. Ön kapıya erişmek için kutuları kaldırmak zorundaydı ve buna da pek yer yoktu. Perdeyle arka pencerenin direği arasındaki aralıktan içersini görebiliyordu.

Starling gözünü cama dayayıp feneri içeri tuttu. Koltuğun üzerinde açık bir albüm vardı. Kötü ışıkta renkler pek seçilemiyorsa da, albüm sayfalarına Sevgililer Günü kartlarının yapıştırılmış olduğu görülüyordu.

«Çok teşekkür ederim, Dr. Lecter.» Starling konuşunca soluğundan pencere kenarındaki tozlar havalanıp camı örttü. Eliyle silmek istemediğinden yatışmasını bekledi. Fenerin ışığını biraz kaydırınca yerde bir çift erkek ayakkabısı gördü. Ayakkabının üzerinde siyah çoraplar, onun da üzerinde içlerinde bacaklar olan bir smokin pantolonu...

Beş yıldır kimse bu kapıyı açmadı... sakin ol, sakin ol... «Bay Yow? Bay Yow'?»

«Efendim, Memur Starling?»

«Bay Yow, arabada biri var.»

«Aman Tanrım. Dışarı çıksanız iyi olacak galiba, Bayan Starling.»

«Henüz değil, Bay Yow. Lütfen orada bekleyin siz.»

Şu an düşünmek önemli işte. Yaşamın boyunca yastığına mırılda nacağın bütün palavralardan önemli şu an. Kendini topla ve gerekeni yap. Kanıtları yok etmek istemiyorum. Yardım istiyorum. Ama en çok da paniğe kapılmamak istiyorum. Baltimore bürosunu arayıp burasını polisle doldurursam işi berbat etmiş olurum. Bacağa benzeyen bir şeyler gördüm sadece. Arabada ceset olduğunu bilseydi herhalde Bay Yow beni buraya getirmezdi. Yow'un son gelişinden bu yana kimse girmemiş buraya. Bu da arabadaki her neyse, o oraya konulduktan sonra kutuların yerleştirilmiş olması demektir. Şu halde önemli bir kanıtı yok etmeden kutuları yerlerinden oynatabilirim.

«İyi misiniz, Bay Yow?»

«Evet. Polis çağırmamız gerekir mi, yoksa siz yeterli misiniz, Memur Starling?»

«Bunu durum gösterecek. Siz lütfen orada bekleyin.»

Kutu sorunu bir bulmaca çözmekten farksızdı. Starling feneri kolunun altına sıkıştırıp işe giriştiyse de, iki kere yere düşürünce sonunda arabanın üstüne dayadı. Kutuları alıp arkasına yerleştiriyor, küçük olanlardan bazıları ise zaman zaman kayıp arabanın altına giriyordu.

Şimdi ön yolcu koltuğunun tozlu camından sürücü koltuğunu görebiliyordu. Büyük direksiyonla vites kolu arasında bir örümcek ağı vardı.

Sürücü bölmesiyle arka taraf arasındaki cam bölme kapalıydı.

Starling Packard'ın anahtarını içeri girmeden yağlamış olmayı isterken anahtarı deliğe girince kolayca döndü.

Daracık yerde kapıyı ancak bir karış açabilmişti. Kapı kutulara çarpınca her yandan farelerin ayak sesleri duyuldu. Arabadan çürümüşlük kokusuyla kimyasal bir madde kokusu yayıldı. Bu, Starling'in belleğin de adlandıramadığı bir anı uyandırmıştı.

İçeri eğilerek sürücünün arkasındaki camı çekti, fenerini arka tarafa tuttu. Işık ilk olarak kol düğmeli beyaz bir gömleğe çarptı, oradan aşağı kayıp pantolonun açık önüne, sonra yukarı doğru papyon kravata ve boyuna

kaydı. Gömleğin boynunda bir mankenin beyaz boyun parçası vardı. Başın olması gereken yerde bir papağan kafesini örtecek büyüklükte kara bir başlık vardı. Başlık arka tarafa yerleştirilmiş bir kontrplak parçasının üzerine oturtulmuştu.

Starling ön koltuktan birkaç poz fotoğraf çekti. Sonra dışarı çıkıp doğruldu. Yüzü örümcek ağlarıyla kaplı olarak bir an durup ne yapması gerektiğini düşündü.

Yapmayacağı tek şey pantolonunun önü açık bir mankeni göstermek için Baltimore bürosunun özel ajanını çağırmaktı.

Starling arka koltuğa geçip başlığı çıkarmaya karar verince daha fazla düşünmedi. Sürücü bölmesinden uzanıp arka kapıyı içerden açtı. Sonra dışarı çıkıp kutuların yerlerini değiştirdi. Kapıyı açtığında arabanın içinden gelen koku daha da artmıştı. Uzanıp albümü kenarından tutup arabanın üstüne yaydığı bir kanıt torbasının içine yerleştirdi. Sonra yeni bir torbayı yaydı koltuğun üzerine.

İçeri girdiği anda arabanın yayları gacırdadı, koltuğa oturunca da manken hafifçe sallandı. Eldivenli sağ eli bacağından kayıp koltuğa düştü. Eldivenin içindeki el sertti. Starling eldiveni yavaşça sıyırdı. Bilek sentetik bir maddeden yapılmıştı. Pantolondaki kabarıklık kendisine bir an lisedeki bazı olayları hatırlattı.

Koltuğun altından hafif tıkırtılar geliyordu.

Starling okşarcasına hafif bir hareketle başlığa dokundu. Kumaş altındaki sert ve düz bir şeyin üzerinde kaydı. Üstündeki toparlağı hissedince onun ne olduğunu anlamıştı. Bu büyük bir laboratuar kavanozuydu ve içinde ne bulacağını biliyordu. Korkarak ama hiç de kuşku duymadan başlığı çıkardı.

Kavanozun içindeki baş çenenin hemen altından kesilmişti. Başı koruyan alkol kendisine bakan gözleri çoktan eritmişti. Açık ağızdan dili hafifçe fırlamıştı. Alkol yıllar boyunca buharlaştığı için baş şimdi kavanozun altına dayanmıştı ve üst kısmı sıvının dışında olduğundan çürümüştü. Altındaki gövdeyle bir açı oluşturarak yan

yatmış bir halde Starling'e bakıyordu. Işık altında bile ölüydü.

Starling o an duraklayıp kendini inceledi. Memnundu. Zevk duyu yordu: Bir an bunların değerli duygular olup olmadığını düşündü. Ancak o arabada bir kesik baş ve fareler otururken çok açık seçik düşünebiliyordu ve bununla gurur duymaktaydı.

Yapacak çok işi vardı.

Hafifçe arkasına yaslanıp çevresine bakındı.

Burası özellikle seçilmiş ve yaratılmış bir çevreydi, 301 no.lu anayoldaki trafikten bin ışık yılı kadar uzak bir çevre.

Arabanın kristal vazoları içinde solmuş çiçekler vardı. Masası açılmış, üzerine bir örtü serilmişti. Masanın üstünde bir içki sürahisi parıldıyorduyordu tozlar arasında. Sürahiyle yanındaki mum arasında bir örümcek ağını örtmüştü.

Starling burada şimdi yanındaki kişiyle Lecter'in yada bir başkasının oturduğunu, ona Sevgililer Günü albümünü gösterdiğini hayal etti. Başka neler olabilirdi? Starling mankeni fazla kıpırdatmadan üstünde bir kimlik aradı. Ama hiçbir şey bulamadı. Ceketin cebinde pantolonun paçalarını düzeltmekten artakalan kumaş parçaları vardı. Mankene giydirilen smokin, ceket ve pantolonu herhalde yeniydi.

Pantolondaki kabarıklığı yokladı sonra. Lise için bile çok sert, diye düşündü. Pantolonun önünü açıp feneri içeri tutunca cilalı bir tahta parçası aydınlandı. Esaslı bir kabarıklıktı doğrusu. *Sapık mıyım acaba*, diye düşündü sonra.

Kavanozu dikkatle çevirerek başta yara izi aradı. Ama görünürde hiçbir şey yoktu. Camın üstünde bir, laboratuar malzemesi şirketinin adı yazılıydı.

Yeniden yüze bakarken kendisine ömrünün sonuna kadar yetecek bir şey öğrendiğini düşündü. Cama değdiği yerde değişen. bu renge bir amaçla bakmak rüyalarında Miggs'in dilini yuttuğunu görmek kadar kötü bir şey

değildi. Eğer yapacak olumlu bir şeyi varsa herhangi bir şeye bakabileceğini hissediyordu. Starling gençti.

* * *

Jonetta Johnson, WPIK-TV yayın kamyonetinin durmasından on saniye sonra küpelerini takmış, güzel kahverengi yüzünü pudralamış ve durumu gözden geçirmişti bile. Baltimore polis telsizini dinleyerek kent içinde dolaşmakta olduklarından Split City'ye polis arabalarından hemen önce varmışlardı. -

Haber ekibi elemanları farların ışığında garajın kapısında sadece yağmurdan saçları yapışmış Clarice Starling'i gördüler.

Jonetta Johnson acemi birini hemen seçerdi. Kamera ekibi ardın da olduğu halde arabadan inip Starling'e yaklaştı. Parlak ışıklar yandı.

Bay Yow Buick arabasının içine öylesine gömülmüştü ki, camdan yalnızca şapkası görünüyordu.

«Adım Jonetta Johnson, WPIK haberlerindenim, cinayet ihbarını siz mi yaptınız?»

Starling yasaları uygulayan birine benzemediğinin farkındaydı. «Ben federal bir memurum,» dedi. «Burası da bir cinayet mahallidir. Baltimore yetkilileri gelene kadar burasının güvenliğiyle...»

Yardımcı kameraman garaj kapısını tutmuş, kaldırmaya çalışıyordu.

«Durun,» dedi Starling. «Sizinle konuşuyorum. Durun. Lütfen geri çekilin. Şaka etmiyorum.» Bir üniforması, hatta bir arması olsaydı.

«Peki Harry,» dedi televizyon muhabiri. «Bir memura her bakımdan yardımcı olmalıyız. Doğrusunu isterseniz bu ekip gayet masraflıdır ve yetkililer gelene kadar onları burada tutup tutmamam gerektiğini bilmem gerek. Hiç olmazsa içerde bir ceset olup olmadığını söyleyebilir misiniz? Kamera çalışmıyor. Bunu söylerseniz bekleriz. İstemediğiniz bir şeyi yapmamaya söz veriyorum. Ha?»

«Yerinizde beklerdim,» dedi Starling.

«Teşekkür ederim, pişman olmayacaksınız. Bakın, bende Spiit City hakkında kullanabileceğiniz bazı bilgiler var. Fenerinizi şu kağıda çevire bilir misiniz? Sanırım buralarda bir yerdeydi.»

Harry denen adam, «WEYE mobile ünitesi kapıdan giriyor, Joney,» dedi.

«Bakalım bulabilecek miyim? Hah, işte burada. İki yıl önce burasının bazı malları depo ettiği konusunda bir skandal vardı...» Jonetta Johnson, Starling'in omzu üzerinden ileri bakıyordu.

Starling dönüp bakınca kameramanın yere sırtüstü yatmış, kapının altından girmeye çalıştığını gördü. Yardımcısı da çömelmiş, kamerayı vermeye hazırlanıyordu.

«Hey! Ne yapıyorsun orada!» Starling adamın yanına çöküp gömleğini çekiştirdi. «Oraya giremezsiniz! Hey! Size oraya giremeyeceğinizi söyledim.»

Bu arada hepsi de yumuşak seslerle konuşuyorlardı. «Hiçbir şeye el sürmeyeceğiz. Bizler profesyoneliz, merak etmenize gerek yok. Polis gelince nasıl olsa bizi içeri bırakacak. Bir şey yok diyorum sana.»

Adamların bu aldatıcı tavrı Starling'in karar vermesini sağladı.

Hemen kapının yanındaki krikoya koşup kolu pompaladı. Kepenk gacırdayarak beş santim indi. Bir daha pompaladı. Kepenk şimdi adamın göğsüne dayanmıştı. Adam yine de çıkmayınca Starling krikonun kolunu çıkardı. Şimdi başka ışıklar da yanmıştı. Starling kriko koluyla kepenge vurdu.

«Beni dinleyin diyorum size,» dedi. «Çık oradan dışarı. Hemen. Adalete engel olduğun için tutuklanmak üzeresin.»

«Sakin ol,» dedi yardımcı kameraman. Starling'e dokundu. Ardından binleri bağırarak bir şeyler soruyordu. Tam o anda siren sesleri duyuldu.

«Çek elini, ahbap!» Starling elinde kriko kolu olduğu halde adama döndü. Demiri kaldırmamıştı.

Kaldırmadığı da iyi oldu, çünkü televizyon da zaten yeteri kadar berbat görünüyordu.

9. BÖLÜM

Yarı karanlıkta koğuşun kokuları çok daha yoğun gibiydi. Koridor da sesi kapalı bir televizyon ekranının ışığı Starling'in gölgesini Dr. Lecter' in kafesinin parmaklıklarına düşürüyordu.

Starling parmaklıkların gerisini göremiyorsa da, hademenin oturduğu yerden ışıkları yakmasını istememişti. Yoksa bütün koğuş birden aydınlanacaktı. Oysa Baltimore polisinin Lecter'e saatlerce projektör gibi ışıklar altında soru sorduğunu biliyordu. Lecter konuşmayı reddetmiş, ama kuyruğu çekilince başını kaldırıp indiren kağıttan bir tavuk yapıp adamlara göstermişti.

«Dr. Lecter?»

Starling kendi solumasını duyuyordu, ama Miggs'in boş hücresin de hiçbir soluk sesi yoktu. Miggs'in hücresi boşluğunu belli ediyordu adeta. Onun sessizliğini bir hava akımı gibi hissediyordu.

Starling, Lecter'in karanlıktan kendisini gözetlediğini biliyordu. İki dakika geçti. Garaj kapısıyla uğraşmaktan sırtı ve bacakları ağrıyordu, elbisesi de sırılsıklamdı. Pardösüsünü yere yayıp parmaklıkların iyice berisine oturmuş, bacaklarını altına almıştı. Islak saçlarını ensesinden kaldırıp yakasının üstüne attı.

Arkasındaki ekranda bir din adamı kollarını sallıyordu.

«Dr. Lecter, ne olduğunu ikimiz de biliyoruz. Sizin benimle konuşacağınızı sanıyorlar.»

Sessizlik. Koridorun dışında biri ıslık çalıyordu.

Starling beş dakika geçince, «Oraya girmek çok garip bir duyguydu,» dedi. «Bunu bir gün sizinle konuşmak isterim.»

Lecter'in hücresinden aniden yemek tepsisi makaraları üstünde yuvarlanarak çıkınca Starling'in ödü patladı. Tepside temiz ve katlanmış bir peçete vardı. Oysa adamın kıpırdadığın, bile duymamıştı.

Starling tepsiye baktı, peçeteyi alıp saçlarını kuruladı.

«Teşekkür ederim.»

«Neden bana Buffalo Bill'i Sormuyorsun?» Sesi yakından geliyordu. O da yerde oturuyor olmalıydı.

«Onun hakkında bir şey biliyor musunuz?»

« Dosyasını görseydim bilirdim.»

«O dosya bende değil,» dedi Starling.

«Seni yeteri kadar kullanmalarından sonra bu işin dosyasını da görmeyeceksin zaten.»

«Biliyorum. »

«Buffalo Bill dosyasını alabilirsin. Raporları ve fotoğrafları. Görmek isterdim.»

Bundan hiç kuşkum yok.

«Dr. Lecter, bu işi siz başlattınız. Şimdi lütfen bana Packard'daki adamdan söz edin.»

«Bütün bir insan mı buldun? Garip doğrusu. Ben sadece bir baş görmüştüm. Gerisi nereden geldi dersin, ha?»

«Pek Kimin başıydı o?»

«Sen ne biliyorsun bu konuda?»

«Sadece bir ilk araştırma yaptılar. Beyaz bir erkek, yirmi beş – otuz yaşlarında, hem Avrupa'da hem Amerika'da diş tedavisi yaptırmış… Kim o?»

«Raspail'in aşığı.»

«Peki nasıl öldü?»

«Ağzımdan laf almaya mı çalışıyorsun, Memur Starling?. »

«Hayır, bunu daha sonra sorarım.»

«Sana zaman kazandırayım öyleyse. Onu ben öldürmedim. Raspail öldürdü. Raspail denizcilerden

hoşlanırdı. Bu da Klaus bilrnemne adın da bir İskandinavyalıydı. Raspail onun soyadını söylememişti bana.»

Dr. Lecter'in sesi daha alçaktan geliyordu şimdi. Belki de yere yattı, diye düşündü Starling.

«Klaus, San Diego'da bir İsveç gemisinden indi. Raspail de orada ki konservatuarda yazlık kurslar veriyordu. Delikanlıyı görünce aklını kaybetti. ısveçli de iyi bir fırsatı kaçırmayarak gemisini terk etti. Bir karavan alıp ormanlarda çırılçıplak dolaştılar. Raspail genci kendisine ihanet ettiği için boğduğunu söyledi.'>

«Bunları size kendisi mi anlattı?»

«Elbette, tedavi seanslarında. Ama yalan söylediğini sanıyorum. Raspail hep gerçekten süsleyip püsleyip anlatmaya bayılırdı. Tehlikeli ve romantik görünmek isterdi. İsveçli herhalde erotik bir durumda soluksuz kalıp boğularak ölmüştü. Raspail onu öldüremeyecek kadar zayıf ve çelimsizdi. Klaus'un başının çenesinin hemen altından kesilmiş olduğuna dikkat ettin mi? Herhalde asılmanın oluşturduğu izi yok etmek içindi.»

«Anlıyorum.»

«Raspail'in mutluluk rüyası altüst olmuştu. Klaus'un başını bir tor baya koyup Doğu'ya döndü yine.»

«Peki, cesedi ne yaptı?»

«Dağlarda gömdü.»

«Arabadaki başı size gösterdi demek?>'

«Elbette, tedavi seansları sırasında bana her şeyi söyleyebileceği ne inanıyordu. Sık sık Klaus'un yanına gider, ona Sevgililer Günü kartlarını gösterirdi.»

«Sonra da Raspail... öldü. Neden?»

«Doğrusunu istersen onun durmadan sızlanıp yakınmasından bıkmıştım. Aslında en iyisi ölmesiydi. Tedaviyle bir yere varacağı yoktu. *Sanırım pek çok psikiyatrın bana göndermek istedikleri bir iki hastaları hep vardır*. Daha önce bu konuyu kimseyle konuşmamıştım, şimdi de sıkılmaya başladım artık.»

«Peki, ya orkestra üyelerine verdiğiniz yemek?»

«Misafirin geleceğini geç haber yerse ve alışveriş edecek zaman bulamazsan ne yaparsın? Buzdolabındakilerle idare etmeye çalışırsın, Clarice. Sana Clarice diyebilir miyim?»

«Evet. Ben de size...»

«Dr. Lecter demeye devam edersin, senin yaşında ve durumunda biri için uygun olan da budur galiba.»

«Öyle.»

«Garaja girdiğinde neler hissettin?»

«Korku duydum.»

«Neden?»

«Fareler ve böceklerden. »

«Cesaretlenmek istediğin zaman kullandığın bir şey var mıdır?» di ye sordu Dr. Lecter.

«Bu işe yarayan bir şey bilmiyorum; sadece bir şeyi istemem dışın da.»

«Pek o sırada aklına bir şeyler yada gözlerinin önüne bir sahne geldiği olur mu?»

«Belki. Bunu pek düşünmüş değilim.»

«Geçmiş yaşamından bazı şeyler?»

«Bundan sonra dikkat ederim.»

«Peki; eski komşum Miggs'in haberini aldığında neler hissettin? Bana o konuda bir şey sormuyorsun.»

«Sıra ona da geliyordu.»

«Haberi duyduğunda sevindin mi?»

«Hayır.»

«Üzüldün mü peki?»

«Hayır Onu o işe siz mi kandırdınız?»

Dr. Lecter kıs kıs güldü. «Memur Starling, bana Miggs'i intihar etmeye ikna ettiğimi mi soruyorsunuz yoksa? Aptallaşma. Ama o lanet dilini yutmasında hoş bir benzerlik var, öyle değil mi?»

«Hayır.»

«Yalan söylüyorsun, Memur Starling. Bana söylediğin ilk yalan bu. *Acı* bir an derdi Truman.»

«Başkan Truman mı?»

«Önemi yok. Sana neden yardım ettim dersin?»

«Bilemiyorum.»

«Jack Crawford senden hoşlanıyor, değil mi? »

«Bilmem.»

«Bu da yalan herhalde, Onun senden hoşlanmasını ister miydin? Söyle, onu memnun etmek için içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyor musun? Bu duygu seni rahatsız ediyor mu, ha? Onu memnun etme güdünü kuşkuyla mı karşıbyorsun? »

«Herkes beğenilmek ister, Dr. Lecter.»

«Herkes değil. Jack Crawford'un sana karşı cinsel istek duyduğuna inanıyor musun? Şu anda çok sıkıntılı olmalı. Seninle seviştiğini, yattığını hayal eder mi sence?»

«Bu hiç merak etmediğim bir şey Dr Lecter ve yine bu, ancak Miggs'in sorabileceği bir şey.»

«Artık soramaz ama.»

«Ona dilini yutmasını siz mi söylediniz? »

«Crawford senden kesinlikle hoşlanıyor ve senin becerikli olduğuna inanıyor. Olayların garip akışı herhalde dikkatinden kaçmamıştır, Clarice. Sana hem Crawford yardım etti, hem de ben. Crawford'un neden yardım ettiğini bilmediğini söylüyorsun... peki, benim neden ettiğimi biliyor musun?»

«Hayır, siz söyleyin.»

«Sana bakmaktan hoşlandığım ve seni yemeyi istediğimden, tadının nasıl olduğunu merak ettiğimden mi dersin?»

«*Öyle mi?*»

«Hayır. Crawford'un bana vereceği bir şeyi istiyorum ve bunu karşılıklı alışveriş biçiminde yapmak istiyorum. Ama beni görmeye gelmiyor. Buffalo Bill işinde benden yardım istemiyor, hem de bunun daha pek çok genç kadının ölümü demek olduğunu bildiği halde.»

«Buna inanamam, Dr. Lecter.»

«Ben çok basit bir şey istiyorum ve o da bunu elde edebilir.» Lecter hücresinin ışık ayarlama düğmesini yavaş yavaş çevirince oda biraz aydınlandı. Kitapları, resimleri, tuvalet kapağı gitmişti. Chilton, Miggs olayında onu cezalandırmak için hücreyi tamtakır etmişti.

«Tam Sekiz yıldır bu odadayım, Clarice. Ve Sağ olduğum sürece beni buradan asla çıkarmayacaklarını biliyorum. Ben manzara istiyorum. Bir ağaç, hatta su görebileceğim bir pencere istiyorum.»

«Avukatınız bu konuda başvuruda…»

«Chilton televizyonu dışarı koyup dini bir kanala ayarladı. Sen çıkar çıkmaz hademe sesini açacak. Avukatım buna engel olamıyor. Mahkeme de bu arada bana iyi bir gözle bakmıyor zaten. Ben federal bir kurumda olmak istiyorum, kitaplarımı geri istiyorum ve manzarası olan bir pencere istiyorum. Bunun karşılığını ödemeye hazırım. Crawford bunu başarabilir. Sor kendisine.»

«Bana söylediklerinizi ona iletebilirim.»

«Seni dinlemeyecektir. Ve Buffalo Bill de öldürmeye devam edecektir. Birinin kafa derisini yüzmesini bekle, sonra bak bakalım bu hoşuna gidecek mi. Dosyasını görmeden bile Buffalo Bill hakkında sana şunu söyleyebilirim. Bundan yıllar sonra, eğer yakalanırsa, benim haklı olduğumu ve size yardım edebileceğimi anlayacaksın. Çok kimsenin hayatını kurtarabilirdim… Clarice?» -

«Efendim?»

«Buffalo Bill'in iki katlı bir evi var.»

Dr. Lecter ışığını söndürdü.

Bir daha da konuşmadı.

10. BÖLÜM

Clarice Starling FBI kumarhanesinde bir zar masasına yaslanarak kumarda karapara aklama konusunda verilen dersi dinlemeye çalıştı. Baltimore polisinin ifadesini almasından ve cinayetin federal bir suç olmadığını hatırlatarak kendisini başlarından savmalarından bu yana otuz altı saat geçmişti.

Pazar gecesi haberlerinde Starling'in televizyon kameramanıyla itişmesi gösterildiğinden kız başının derde gireceğinden emindi. Ancak bu arada ne Baltimore polisinden, ne de Crawford'dan hiç haber çıkmamıştı. Sanki raporunu bir kuyuya atmış gibi.

Şimdi içinde bulunduğu kumarhane küçük bir yerdi. FBİ buna bir treyler kamyonunda seyyar olarak çalışırken el koymuş ve eğitim amacıyla okula getirmişti. Daracık oda çeşitli bölgelerden gelen polislerle tıklım tıklım doluydu.

Starling sınıf arkadaşları Akademi binasının başka bir sınıfında « Seks Cinayeti Yatak Odası » nın halısında kıl ve saç telleri arıyorlar, «Herhangi Bir Banka»da parmak izi bulmaya çalışıyorlardı. Starling adli tıp eğitimi görürken bu araştırmaları o kadar çok yapmıştı ki, şimdi bu konferansa katılması istenmişti.

Sınıfından ayrı tutulmasının bir başka nedeni olup olmadığını da düşünüyordu bir yandan. Belki de kovulmadan önce insanı böyle ayırırlardı..

Starling dirseklerini zar masasının kenarına dayayıp aklını kumar yoluyla aklanan paralara vermeye

çalıştı. Ancak hep FBI'ın, ajanlarını televizyon ekranlarında görmekten ne kadar nefret ettiğini düşünmekten de alamıyordu kendini.

Dr. Hannibal Lecter basın ve televizyon için her zaman manşet olan bir isimdi ve Baltimore polisi de Starling'in adını açıklamaktan çekinmiş değildi. Starling kendisini Pazar gecesi haberlerinde defalarca görmüştü. 'Baltimore'lu Starling' kriko kolunu kapıya vururken kameraman da kepengin altından içeri girmeye çalışıyordu. Federal Ajan Starling krikoyu kaldırmış kameraman yardımcısının üstüne yürüyordu.

Rakip bir televizyon istasyonu ise, WPIK'nın, Starling kapıya vurduğu sırada kameramanın gözüne toz ve pas zerrecikleri kaçtığı için 'FBI'nın Starting'ine ve FBI'a tazminat davası açacağını bildirmişti.

WPIK'nın Jonetta Johnson'u ülke çapında bir programda Starling'in garajdaki kalıntıları 'yetkililerin *canavar* diye adlandırdıkları bir insanla ilişkisi sonunda' bulduğunu açıklamıştı. WPIK'nın hastanede bir kaynağı olduğu kuşkusuzdu.

National Tattler gazetesinin manşeti ise şöyleydi: FRANKENSTEİN'IN GELİNİ!

FBI kamuya bir açıklamada bulunmamışsa da, Starling içerde pek çok yorum yapıldığından emindi.

Starling şimdi artık hiçbir şeye şaşamadığı garip bir durumdaydı. Bir gün bir gecedir bir dalgıcın o kulakları çınlatan sessizliği içindeydi. Eğer bir fırsatını bulabilirse kendini savunacaktı.

Eğitmen konuşurken rulet tekerleğini çeviriyor ama küçük topu içi ne atmıyordu. Starling ona bakarken topu hiç elinden düşürmediğini düşündü. Şimdi de bir şey söylüyordu: «Clarice Starling.» Neden diyordu bunu? *0 benim.*

Eğitmen çenesiyle kapıyı gösterdi. Tamamdı işte. Başını çevirip bakarken kaderi altından akıp gidiyordu sanki. Ama kapının önünde dur muş ona el eden kişi silah eğitmeni Brigham'dı. Göz göze geldiklerinde adam ona gelmesini işaret etti.

Starling bir an kendisini okuldan attıklarını düşündüyse de, bu görevin Brigham'a düşmeyeceği aklına geldi.

Koridora çıkınca adam, «Haydi bakalım işe, Starling,» dedi. «Eşyaların nerede?»

«C Bölümünde, odamda.»

Adama yetişmek için az daha koşmak zorunda kalmıştı.

Brigham'ın elinde malzeme odasının büyük parmak izi takımı -oyuncak olanı değil, gerçeği- ve küçük bir çanta vardı.

«Bugün Jack Crawford'la gidiyorsun. Yanına bir gecelik eşya al. Geri dönebilirsiniz, ama sen yine de al.»

«Nereye gidiyoruz?»

«Batı Virginia'da bazı ördek avcıları Elk Nehrinde bir ceset bulmuşlar. Buffalo Bill tipi bir durum. Jack beklemeyip kendi görmek istedi.» Brigham kapının önünde durdu. «Kendisine parmak izi almakta usta olan bir yardımcı istedi. Laboratuarda çok başarılıydın sen. Bu işi yapabillrsin, değil mi?»

«Elbette. Hele bir takıma bakayım da.»

Starling, Brigham'ın açtığı parmak izi takımını gözden geçirdi. İnce iğneler ve ilaçlar tamamdı ama kamerayı göremedi.

«Bir Polaroid'e ve filmlerine ihtiyacım var, Bay Brigham.»

«Derhal.»

Adam küçük çantayı eline verip de ağırlığını hissedince kendisini almaya neden onun gelmiş olduğunu anladı.

«Görev. tabancan yok, değil mi?»

«Yok.»

«Her şeyin tamam olmalı. Çantada eğitimde kullandığnı şeyler var. Tabanca benimdir. Eğitimdekinin eşi. Bu gece fırsat bulunca odanda kurşun koymadan birkaç kere ateşlemeyi dene. On dakika sonra fotoğraf makinesini alıp arabayla kapı önünde olacağım. Bak Blue Canoe'da tuvalet falan yoktur, sana fırsat varken şimdi

gidip ihtiyaçlarını görmeyi öneririm. Haydi, hoşçakal, Starling.»

Starling bir şey soracak oldu ama adam dönüp yürümeye başlamıştı bile.

Eğer Crawford gidiyorsa Buffalo Bill olmalıydı. Blue Canoe da neyin nesiydi acaba? Ama insan toplanırken ancak toplanmayı düşünebilirdi. Starling işini bir çabuklukla bitirdi.

«Acaba... »

«Tamam,» diye Brigham sözünü kesti arabaya binerken. «Tabancanın kabzası ceketinin altına biraz belirgin ama ancak böyle bir şeyi arayanlar için. Şimdilik iyisin.» Starling küt burunlu tabancanın kılıfını kaburgalarının üstüne yerleştirmişti, yedek şarjörü ise öteki tarafta kemerine geçirilmişti.

Brigham hız sınırını aşmadan Quantico havaalanına doğru sürdü arabayı.

«Atış alanının iyi bir yanı da politika diye bir şeyin olmamasıdır, Starling,» dedi Brigham bir süre sonra.

«Öyle mi?»

«Baltimore'daki o garaja kimseyi sokmamakla doğru yaptın. Televizyon seni kaygılandırdı mı?»

«Kaygılandırmalı mıydı?»

«Burada biz bize konuşuyoruz, tamam mı?»

«Tamam.»

Brigham trafiği yöneten deniz piyadesini selamladı.

«Jack seni bugün yanında götürmekle sana güvendiğini açıkça gösteriyor. Bilmem anlatabildim mi?»

«Evet»

«Crawford dürüst bir insandır. Olay yerini güvenceye alman gerek tiğini açıkça söyledi. Seni oraya çıplak gönderdiğini, yani gözle görünen bir yetkin olmadan gönderdiğini de söyledi. Baltimore polisinin olay yerine gelmeleri de uzun sürdü, bunu da belirtti. Crawford'un bu gün yardıma ihtiyacı var; Jimmy Price'ın burada laboratuardan birini bulması için bir saat beklemesi gerekecekti. Kısacası işlerin rast gidiyor, Starling. Kıyıya vurmuş bir ceset pek hoş bir şey değildir. Ama bu senin

için bir ceza da değildir; ancak dışardan biri bunu böyle görmek isteyebilir. Crawford çok kurnaz bir insandır, ama herhangi bir açıklama yapmaktan hoşlanmaz, o yüzden anlatıyorum bunları sana... Crawford ile çalışıyorsan, bunun ne demek olduğunu bilmelisin. Bunu biliyor musun, Starling? »

«Aslında bilmiyorum.»

«Onun kafasında Buffalo Bill'den başka şeyler de var. Karısı Bella hasta... ölüm halinde hatta Ona evde bakıyor. Buffalo Bill işi olma saydı izin alacaktı.»

«Bunu bilmiyordum.»

«Konuşulan bir konu değildir bu. Ona üzüldüğünü falan söylemeye kalkışma, bunun bir yararı olmaz... Çok mutluydular.»

«Bunları bana anlattığınıza çok memnun oldum.»

Havaalanına vardıklarında Brigham birden neşelendi. «Starling, atış dersleri sonunda bir iki önemli konuşma yapacağım, onları kaçırmamaya bak.»

«Olur.»

«Bak, benim size öğrettiklerimi belki de hiç kullanmak zorunda kalmayacaksınız. Öyle olacağını umarım. Ama sen bu işe yatkınsın, Starling. Ateş etmek zorunda kaldığın takdirde ateş edeceksin. Egzersizlerini asla ihmal etme.»

«Tamam.»

«Tabancayı asla el çantana koyma.»

«Peki.»

«Her gece odanda birkaç kere tetiği çek.»

«Olur.»

Pistte eski bir iki motorlu Beechcraft uçağı duruyordu. Dönen pervanelerden biri kenardaki otları dalgalandırmaktaydı.

«Bİue Canoe bu mu yoksa?» diye sordu Starling.

«Evet.»

«Hem küçük hem. de çok yaşlı.»

«Öyledir. Narkotik Büro bunu uzun zaman önce Florida'da yakalamıştı. Ama sağlamdır. Umarım Gramm ile Rudman bunu kullandığımızı duymazlar, otobüsle

gitmemiz gerekiyordu çünkü.» Brigham arabayı kenarda durdurup arka koltuktan Starling'in çantasını aldı. Çantayı verirken kızın elini de sıktı.

Birden, «Tanrı senden razı olsun, Starling,» dedi. Yaşlı deniz piyadesi ağzına hiç de yakışmamıştı bu sözcükler. Bunu neden söylediğini bilemedi, yüzü kızardı.

«Teşekkürler... Çok teşekkür ederim, Bay Brigham.»

Üzerinde sadece gömleği ve gözünde güneş gözlüğü olan Crawford pilotun yanındaki koltukta oturuyordu. Pilotun kapıyı kapattığını duyunca Starling'e döndü.

Kız onun kara gözlüğünün ardında gözlerini göremiyordu, birden adamı hiç tanımıyormuş gibi oldu.

«Otur da oku,» dedi Crawford. -

Adamın arkasındaki koltuğun üzerinde BUFFALO BILL yazan kalın bir dosya vardı. Blue Canoe hareket ederken Starling de dosyayı aldı.

11. BÖLÜM

Starling dosyayı açtı.

Bill bilindiği kadarıyla beş kişiyi öldürmüştü. Son on ay içinde en az beş kere bir kadın kaçırmış, öldürmüş ve derisini yüzmüştü. (Starling hemen otopsi raporlarına baktı adamın kadınlar üzerinde başka bir şey yapmadan onları öldürdüğünden emin olmak için.)

Adam işi bitince cesetleri nehre atıyordu. Her ceset bir başka eyalette, bir başka nehirde bulunmuştu. Buffalo Bill'in sürekli yer değiştiren biri olduğunu herkes biliyordu. Bildikleri de bu kadardı; bir de en azından bir tabancası olduğu. Tabancanın yiv izlerine bakılırsa bir Colt yada Colt benzeri olduğu da bilinmekteydi.

Nehirlerde de ne parmak izi ne de kıl yada saç telleri bulunurdu.

Katilin beyaz bir erkek olduğu kesindi: seri cinayet işleyenler genellikle kurbanlarını kendi etnik gruplarından seçtikleri için beyaz olmalıydı kadın bir seri katil de zamanımızda hiç bilinmediğinden erkek olduğu tahmin edilmekteydi.

Bir gazeteci e.e. cummings'in «Buffalo Bill» adlı şiirinden çıkarmıştı katilin adını: *Sevdin mi mavi gözlü çocuğunu Bay Ölüm.*

Biri, belki de Crawford, şiirden bu alıntıyı dosya kapağının içine yapıştırmıştı.

Bill'in kurbanlarını kaçırdığı yerlerle cesetlerini attığı yerler arasında bir bağlantı yoktu.

Cesetlerin ölüm saatinin saptanmasını mümkün kılacak kadar çabuk bulunduğu vakalarda polis katil hakkında bir şey daha öğrenmişti:

Bill kurbanlarını bir süre sağ tutuyordu. Bu kurbanlar kaçırıldıktan bir hafta, on gün sonra öldürülmüşlerdi. Bu da, onları saklayacak bir yeri olduğu ve orada rahatça çalışabildiği anlamına geliyordu. Demek ki, adam bir serseri değildi. Bir yerlerde kendi evine sahip bir insandı.

Kamuoyu en çok bundan. dehşete düşmüştü, kurbanlarını öldüreceğini bilerek bir hafta sağ olarak tutmasına.

Kurbanlardan ikisi asılarak, üçü tabancayla öldürülmüştü. Ölümden önce tecavüz yada işkence saptanmamıştı. Otopsi raporlarında cinsel organlarda belirli bir hasar görülmediği belirtilmekteyse de, patologlar suda çürümüş olan cesetlerde bu tür şeylerin saptanmasının olanaksız olduğuna dikkat çekmişlerdi.

Bulunduklarında cesetlerin hepsi de çıplaktı. İki vakada kurbanların giyecekleri evlerinin yanındaki sokaklarda bulunmuştu.

Starling fotoğraflara bakmayı da başardı. En kötüleri sudan çıkarılan cesetlerdi. Bir kurbanın çektikleri, doğal koşullara açık kalmak, insanı, işi öfkeye yer verirse, öfkelendirirdi.

Kapalı yerlerdeki cinayetlerde kurbanın kötülükleri, onun kendi kur banları -dövülen eşler, eziyet edilen çocuklar- insanın çevresine toplanıp bunu hak ettiğini fısıldaşırlardı; çoğunlukla da hak etmiş olurlardı.

Ama bunu kimse hak etmiş olamazdı. Burada nehir kıyısında boş yağ tenekeleri ve sandviç kutuları arasında yatan bu insanların derileri bile yoktu. Hava soğuk olduğu takdirde yüzlerinin büyük kısmına sahip olurlardı. Starling onların dişlerinin böyle acıdan ortaya çıkmadığını, bu görüntüyü yaratanın balıklar ve kaplumbağalar olduğunu hatırladı. Bill gövde derilerini yüzüyor, kol ve bacaklara pek bir şey yapmıyordu.

Bu uçak kabini bu kadar sıcak olmasaydı ve bu lanet uçak bu kadar yalpalamasaydı belki de bunlara bakmak bu kadar güç olmazdı, diye düşündü Starling.

Onu yakalamak olasıydı. Starling kucağında o korkunç bilgiler olduğu halde bu düşünceye sıkı sıkı sarıldı. Onun yakalanmasına yardım edecekti. Sonra bu dosyayı çekmeceye geri koyarlar ve çekmeceyi kilitlerlerdi.

Starling, Crawford'un ensesine baktı. Buffalo Bill'i durdurmak istiyorsa tam yerine düşmüş sayılırdı. Crawford daha önce üç dizi cinayet katilini yakalamıştı. Ama kayıp vermemiş değildi. Crawford'un yanında çalışanların en ustası olan ve Akademide bir efsaneye dönüşen Will Graham'ın şimdi Florida'da yüzünün bakılacak hali kalmamış bir *ayyaş* olduğu söyleniyordu.

Crawford belki de gözlerini ensesine diktiğini fark etmişti. Pilotun yanından kalkıp Starling'in yanına geçti. Güneş gözlüğünü çıkarıp da normal gözlüğünü takınca Starling onu yeniden tanıdığını hissetti.

Crawford kızın yüzünden rapora, sonra tekrar ona bakarken yüzünün ardından bir şey geçip anında kaybolmuş gibiydi. Crawford'unkinden daha canlı bir yüzde pişmanlık belirtisi gibi görünebilirdi.

Burası çok sıcak, sana da öyle geliyor mu?» deyip pilota bir şeyler söyledi. Bobby bir yerlere dokundu, içeri soğuk hava doldu. Kabinin içindeki nemin donarak oluşturduğu birkaç kar tanesi uçuşarak kızın saçına kondu.

Jack Crawford'un gözleri parlak bir kış günü gibiydi şimdi, yeniden avlanmaya başlamıştı.

Dosyanın Orta ve Doğu Birleşik Devletler haritasının olduğu bölümünü açtı. Cesetlerin bulunduğu yerler haritada işaretlenmişti.

Crawford cebinden kalemini çıkarıp gittikleri yeri işaretledi.

«Elk Nehri, 79 numaralı karayolunun altı mil öncesinde. Bu kez talihimiz vardı. Ceset bir balıkçı ağına takılmış Suda pek uzun kalmadığını sanıyoruz. İlçe merkezi Potter'e getiriyorlar. Kaçırılmaya tanık olanları bir an önce bulabilmek için hemen kimlik tespiti istiyorum.»

Crawford başını geri atıp camlarının altından kıza baktı. «Jimmy Price senin suda kalmış cesetler üstünde çalışabileceğini söyledi.»

«Aslında tam bir ceset üstünde çalışmış değilim. Bay Price'a her gün gelen ellerin parmak izlerini aldım. Bunlardan bir kısmı sudan çıkarılmıştı.»

Jimmy Price'ın yanında çalışanlar onu huysuz ama sevimli olarak tanımlarlardı. Washington laboratuarı parmak izi uzmanıydı; Starling bir süre onun yanında çalışmıştı.

«Dinle şimdi. Bildiğimiz ilk kurbanı geçen Haziran ayında Missouri'de Lone Jack dışında Blackwater Nehrinde bulundu. Kızın kaybolduğu iki ay önce 15 Nisanda Ohio'da Belverede'de bildirilmişti. Bu konu da pek bir ilerleme kaydedemedik, kızın kimliğini saptamak bile üç ayımızı aldı. Ondan sonrakini Nisanın üçüncü haftasında Chicago'dan kaçırdı. O da kaçırıldığının onuncu gününde Indiana eyaletinde Lafayette'de, Wabash Nehrinde bulundu. Kaçırıldığının onuncu günü olduğu için onun hakkında bir şeyler öğrenebildik: Bundan sonra yine beyaz bir kadın Kentucky'de Louisville'in otuz sekiz mil güneyinde I-65 karayolunun yakınında Rolling Fork Nehrinde bulundu. Onun kimliğini saptamak mümkün olamadı. Onun ardından Indiana'da Evansville'den kaçırılan ve 70 numaralı eyaletler arası yolun hemen berisinde Embarras Nehrine atılan kadın geliyor.

«Adamımız buradan güneye geçti, Georgia'da Damascus'da Cona sauga Nehrine birini bıraktı: Pittsburgh'dan Kittridge adlı kız, işte mezuniyet resmi burada. adamın inanılmaz bir talihi var, kurbanlarını kaçırdığını hiç gören olmamış. Eyaletler arası anayol yakınlarında nehre atılmaları dışında vakalar arasında bir benzerlik bulamadık.»

«Peki cesetlerin nehre atıldıkları yerden geriye doğru en yoğun trafikli yolları izlersek bir yerde birleşiyorlar mı?»

«Hayır.»

«Peki aynı yolculukta hem cesedi nehre atıp... hem de başka birini kaçırdığını düşünsek.. O zaman yolda durdurulma olasılığına karşı önce cesedi atacaktır, değil mi? Bu durumda birini kaçırırken yakalandığı takdirde arabada bir de ceset olmayacaktır. Bunun için kaçırılma yerlerinden bir önceki ceset bırakılma noktalarına birer çizgi çeksek... Ama bunu yapmış olmalısınız.»

«Fikir güzel, ama aynı şeyi o da düşünmüş. Bir yolculukta her iki işi yapıyorsa o zaman epey zigzaglı bir yol izliyor demektir. Bütün bil diklerimizi bilgisayara yükleyip bir örnek elde etmeye çalıştık, ama sonuç çıkmadı. Hayır, Starling, adam bütün bunları hesaplamış olmalı.»

«İntihar etmeyecek kadar tedbirli biri mi sizce?»

Crawford başını salladı. «Aşırı tedbirli hem de. Anlamlı bir ilişkiyi nasıl kurabileceğini buldu artık ve bu işi pek çok kere tekrarlamak istiyor. İntihar edeceğini düşünüp umutlanmıyorum artık.»

Crawford pilota termostan bir bardak su uzattı. Bir bardak da Starling'e verdi sonra. Kendisininkine bir Alka Seltzer tableti attı.

Uçak inişe geçerken Starling'in midesi bulanmaya başladı.

«Bir iki nokta var, Starling. Senden birinci sınıf bir iş istiyorum, ama bundan da fazlasını istiyorum. Çok konuşmuyorsun sen, ben de öyle. Ama bana bir şey söylemek için ille de yeni bir şeyin ortaya çıkmasını bekleme. Aptalca soru diye bir şey yoktur. Sen benim görmediğim şeyleri göreceksin ve ben bunların ne olduğunu bilmek istiyorum. Belki de bir yeteneğin vardır bu işlerde. İşte şimdi, aniden önümüze böyle bir şeyin olup olmadığını anlamak fırsatı geçti.»

Crawford'u ciddi bir yüzle dinlerken midesi altüst olan Starling onun kendisini bu vakada kullanmaya ne zaman karar verdiğini, Starling'den yaratmasını beklediği fırsata ne kadar büyük ihtiyacı olduğunu merak etti.

«Onu yeteri kadar düşünürsen, nerelerde bulunduğunu görürsen içinde ona karşı bir duygu uyanır,»

diye devam etti Crawford. «İnanmak güç gelse bile, ondan sürekli olarak nefret de etmezsin. Sonra, eğer talihin varsa, bildiğin bütün bu şeylerin arasından bir şey senin dikkatini çekmeye çalışır. Böyle bir şey olduğunda bunu mutlaka bana söyle, Starling.

«Bak sana ne diyeceğim... cinayet bir soruşturmanın işleri karıştırmasından önce bile karmakarışık bir şeydir. Bir polis kalabalığının aklını karıştırmasına izin verme. Gözlerinin hemen ardında yaşa. Kendini dinle. Cinayeti o anda çevrende olup bitenlerden uzak tut. Bu herife bir benzerlik yada bir örnek yükleme sen. Açık ol ve bırak bunu sana o göstersin.

«Bir şey daha var... bunun gibi bir soruşturma hayvanat bahçesinden farksızdır. Pek çok yetki alanı işe karışır ve bunların bir kısmının başında başarısız insanlar vardır. Bize karşı olmamaları için onlarla iyi geçinmek zorundayız. Biz şimdi Batı Virginia'da Potter'e gidiyoruz. Karşımıza nasıl insanların çıkacağını bilmiyorum.»

Pilot kulaklıklarını çıkarıp omzu üzerinden seslendi. «İnişe geçtik, Jack. Orada mı kalacaksın?»

«Evet,» dedi Crawford. «Ders bitti, Starling.»

12. BÖLÜM

Batı Virginia'nın Potter kasabasının Potter caddesindeki Potter Cenaze Evi aynı zamanda Rankin İlçesi morgu olarak hizmet verirdi. Adli tıp doktoru da Dr. Akin adında bir aile doktoruydu. Doktor bir ölümün kuşkulu olduğuna karar verirse, ceset komşu ilçede bir patologun bulunduğu Claxton Sağlık Merkezine gönderilirdi.

Şerifin arabasının arka koltuğundaki Clarice Starling, direksiyonda ki şerif yardımcısının yanında oturan Jack Crawford'a anlattığı bu bilgileri duyabilmek için öne eğilmek zorunda kalmıştı.

Morg olarak da kullanılan evin ardındaki park yerinde çıplak bir meşe ağacının altında iki genç ve bir de yaşlı şerif yardımcısı iki eyalet polisiyle beklemekteydiler.

Araba parka girerken Starling bu insanlara baktı ve bir anda tanıdı hepsini. Onların dolap yerine torbaları olan evlerden geldiklerini ve bu elbise torbalarında neler bulunduğunu çok iyi bilirdi. .Bu adamların akrabaları elbiselerini karavanlarının duvarlarına astıkları torbalarda saklarlardı. Yaşlı şerif yardımcısının önünde tulumbası olan bir evde büyüdüğü ve okul otobüsüne yetişmek için tıpkı babasının yaptığı gibi ayakkabılarını bağcıklarından bağlayıp boynuna asarak dereyi geçtiğinden emindi. Okula giderlerken taslarını tekrar tekrar kullanılmaktan yağ lekeleriyle kaplı kesek taşıdıklarını ve yemeklerini yedikten sonra kesek katlayıp blucinlerinin arka ceplerine soktuklarını bilirdi.

Starling, Crawford'un bu insanlar hakkında bildiklerini merak etti.,

Şerifin arabasının arka kapılarının içten kolları yoktu, sürücüyle Crawford inip cenaze evine doğru yürürlerken Starling, yüzü kıpkırmızı kesilen sürücü dönüp de onu çıkarana kadar camı yumruklamak zorun da kaldı.

Şerif yardımcıları kendisini süzdüler. Biri «Bayan» dedi. Starling onları başıyla selamlayıp Crawford'un yanına yürüdü.

Starling yeteri kadar uzaklaşınca yeni evli olan gençlerden biri çenesini kaşıyarak, «Kendi sandığı kadar ahım şahım biri değil,» dedi.

«Onun yerine şöyle buz gibi bir karpuzu yeğlerim,» dedi yaşlı olanı.

Crawford ufak tefek ve çelik çerçeveli gözlüklü şerif başyardımcısıyla konuşmaya başlamıştı bile.

Cenaze evinin loş arka holündeydiler şimdi; bir kenarda bir koka kola dolabı çalışıyordu, ayaklı bir dikiş makinesi, üç tekerlekli bir bisiklet, bir rulo yapay çim, direklerine sarılı çizgili bir tente duvar dibindeydi. Duvarda orgu başında Azize Cecilia'nın sepya bir resmi vardı. Kadının örgüsaçları başının çevresinde toplanmıştı ve orgun tuşlarından havaya güller uçuşuyordu.

«Bize hemen haber vermenize çok teşekkür ederim, şerif,» dedi Crawtord.

Ama şerif yardımcısı o havalarda değildi. «Size savcılıktan biri telefon etmiş olmalı,» dedi. «Şerifin sizi aramadığını biliyorum. Şerif Perkins şu anda karısıyla birlikte Hawaii'de bulunuyor. Bu sabah saat sekizde onunla telefonda konuştum. Hawaii saatiyle sabahın üçünde yani. Beni daha sonra arayacağını ve en önemli şeyin bunun bizim yöre kızların dan biri olup olmadığını saptamak olacağını söyledi. Bu olay dışardan birinin başımıza açtığı bir iş de olabilir. Her şeyden önce bunu öğrenmemiz gerek: Eskiden de Alabama'dan buraya ceset getirip attıkları olmuştu.»

«Şerif, biz de size bu konuda yardımcı olabil...»

«Charleston'da eyalet askeri birliği komutanıyla da telefonda görüştüm. O da Cinayet Soruşturma Bölümünden bir iki kişi gönderecek. Böylece olay biraz daha kolay aydınlanır.» Hol şerif yardımcıları ve askerlerle doluyordu; şerif baş yardımcısının epey kalabalık bir dinleyicisi vardı artık. «İlk fırsatta size yardımcı olacağız, ama şu anda...»

«Şerif, bu tür bir seks cinayetinin, erkek erkeğe konuşursak, bazı cepheleri vardır, bilmem anlatabildim mi?» diyen Crawford başını hafifçe oynatarak Starling'i işaret etti. Ufaktefek adamı yandaki bir odaya sokup kapıyı kapattı sonra. Starling şerif yardımcılarının kıkır kıkır gülmeleri karşısında gücendiğini belli etmemeye çalıştı. Dişlerini sıktı, bakışlarını Azize Cecilia'ya çevirdi, yüzüne onunki gibi bir gülümseme yerleştirerek aralık kapıdan içeriye kulak misafiri olmaya çalıştı. Alçalıp yük selen sesler ve sonra bir telefon konuşması duydu. Aradan beş dakika geçmeden adamlar hole dönmüşlerdi.

Başyardımcının yüzü gergindi. «Oscar, ön tarafa git ve Dr. Akin'i bul,» dedi. «Oradaki törene katılmak zorunda olduğunu biliyorum ama tören başlamadı daha. Ona Claxton'un telefonda beklediğini söyle.»

Adli tıp doktoru Akin gelip Claxton'daki patologla konuştuktan sonra her şeye peki dedi.

Böylece Clarice Starling çok iyi bildiği beyaz bir ahşap evin gül desenli duvar kağıtlı ceset ilaçlama odasında Buffalo Bill'in ilk izleriyle karşılaşmış oldu.

Fermuarı çekilmiş olan parlak yeşil ceset torbası odanın tek modern eşyasıydı. Torba eski biçim porselen bir otopsi masasında yatıyordu.

Starling malzemesini duvarın dibindeki büyük bir çifte evyenin kenarına yayarken Crawford da arabaya dönüp parmak izi aletlerini getirmeye gitti.

Oda gereğinden kalabalıktı. Şerif başyardımcısı, diğer şerif yardımcıları hep birden içeri girmişlerdi ve çıkmaya da niyetleri yok gibiydi. Doğru değildi bu.

Crawford neden gelip bunları kovalamıyordu?

Doktor büyük ve tozlu vantilatörü çalıştırınca duvar kağıdı dalgalan maya başladı.

Musluğun başında duran Clarice Starling'in şimdi herhangi bir deniz piyadesinin paraşütle atlaması için gerekenden çok daha fazla cesarete ihtiyacı vardı. Gözlerinin önüne gelen hayal kendisine yardımcı ol duysa da, yüreğini de yaralamıştı:

Musluğun başında durmuş babasının kanlı şapkasını yıkayan annesi. Bir yandan da, «Her şey yoluna girecek, Clarice.» diyor. «Kardeşlerine ellerini yıkayıp sofraya gelmelerini söyle. Önce konuşalım, sonra da yemeği hazırlarız»

Starling eşarbını çıkarıp saçlarını bir dağ ebesi gibi örttü. Çantasın dan bir çift ameliyat eldiveni çıkardı. Potter'e geldiğinden bu yana ağzını ilk kez açtığında sesi Crawford'u bile kapı önüne çekmişti.

«Beyler! Bir dakika. Lütfen. Şimdi işimi yapmama izin verin.» Starling eldivenleri giyerken ellerini kaldırıp gösterdi. «Onunla epey işimiz var. Onu siz buraya kadar getirdiniz, ailesinin imkan bulsa size bunun için teşekkür edeceğini biliyorum. Şimdi lütfen dışarı çıkın da işimi yapmama izin verin.»

Crawford kalabalığın birden sessizleştiğini, birbirleriyle fısıldaştıklarını ve saygılı bir havaya girdiklerini gördü. Ölünün huzurunda hava da birden değişmişti: Bu ceset nereden gelmiş olursa olsun, kim olursa ol sun, nehir onu ilçelerine taşımıştı ve şimdi kendi odalarında öylece yatarken Clarice Starling'in onunla özel bir ilişkisi vardı. Crawford, Starling'in orada yörenin ölüleri için hep gerekeni yapan, başlarında bekle-. yen ve sonra da onları yıkayıp giydiren güçlü köylü kadınların yerini almış olduğunu anlıyordu.

Odada sadece Starling, Crawford ve doktor kaldı sonra. Doktor Akin ile Starling birbirlerine tanıdık bakışlarla baktılar.

Crawford cebinden bir kase Vicks merhemi çıkarıp ikisine de uzattı. Starling onların ne yaptıklarına baktı, doktorla Crawford merhemi burun deliklerinin kenarına sürünce o da aynı şeyi yaptı.

Sonra çantasından fotoğraf makinelerini çıkardı. Arkasında ceset torbasının fermuarının çekildiğini duydu.

Güllü duvar kağıtlarına gözlerini kırpıştırarak baktı, derin bir soluk alıp masadaki cesede döndü.

«Ellerin kağıt torbalara sokmalıydılar,» dedi. «İşimiz bitince ben yaparım.» Sonra cesedin fotoğraflarını çekti.

Ceset bir altmış beş boyunda geniş kalçalı genç bir kadına aitti. Su derisinin yüzüldüğü yerleri beyazlatmıştı, ancak su soğuktu ve cesedin birkaç günden fazla suda kalmadığı belliydi. Göğüslerin hemen altın dan dizlere kadar düz bir kesik yapılmış ve deri oradan yüzülmüştü.

Kadının göğüsleri küçüktü ve aralarında ölüme neden olan yara görünüyordu: bir el boyunda yıldız biçimli bir delik.

Başının derisi kaşlarının hemen üstünden ensesine kadar yüzülmüştü.

«Doktor Lecter onun kafa derisini yüzmeye başlayacağını söylemişti,» dedi Starling.

Starling fotoğrafları çekerken Crawford kollarını kavuşturup bekledi. «Polaroid'le kulaklarını çek,» dedi sadece.

Starling eldivenini çıkarıp parmağını kadının bacağı üstünde dolaştırdı. Nehirde kadına dolanan ağ ve olta iğnelerinin bir kısmı daha bacağı çevresindeydi.

«Ne görüyorsun, Starling?»

«Yöreden biri değil... Kulakları üç kere delinmiş, fosforlu tırnak boyası. Bence kentli. Bacaklarındaki kıllar iki üç haftalık. Ve ne kadar yumuşak, görüyor musunuz? Sanırım bacaklarına balmumu sürmüş. Koltuk altları da öyle. Üst dudağındaki kılları da sarıya boyamış. Kendine çok dikkat eden biri, ama bir süre bu dikkati göstererememiş.»

«Peki, ya yara?»

«Bilemiyorum,» dedi Starling. «Bir kurşunun çıkış yeri diyebilirim ama şu da bir namlu izini andırıyor.»

«Aferin, Starling. Göğüs kafesi üstünde bir giriş yarası bu. Patlama gazları kemiklerle deri arasında gerileşir ve deliği yıldız biçiminde büyütür.»

Evin diğer yanından törenin başladığını bildiren bir org sesi yükseldi.

«Törenin bu kısmında orada olmam gerek,» dedi Dr. Akin. «Aileler benden bunu bekler. Lamar org çalmayı bitirir bitirmez size yardıma gelecek. Bay Crawford, Claxton'daki patolog için kanıtları saklayacağınıza verdiğiniz söze güveniyorum.»

Doktor gidince Starling, «Sol elinin iki tırnağı. kırılmış,» dedi. «Tırnak içlerinde de toprak gibi sert maddeler var. Örnek alabilir miyiz?»

«Al, sonuçlar geldikten sonra söyleriz aldığımızı.»

Genç kadının avuç içlerinde tırnak izi olmadığını görmekten memnun olmuşlardı ikisi de; kadının işkence edilmeden öldürüldüğünün bir kanıtıydı bu da.

«Yüzüstü yatarken mi parmak izlerini alacaksın, Starling?»

«Böylesi daha kolay olur.»

«Önce dişlerini alalım, sonra Lamar çevirmemize yardım eder.» «Sadece fotoğraf mı, yoksa kroki mi?» Starling diş ünitesini parmak izi kamerasının ucuna yerleştirdi.

«Sadece resim,» dedi Crawford. «Röntgen olmadan kroki insanı yanlış yere sürükleyebilir. Resimlerle kayıp kadınlardan bir ikisini listeden silebiliriz.»

Lamar, Starling'in talimatıyla genç kadının ağzını açtı, dudaklarını geri çekti, Starling de Polaroid makineyi kadının yüzüne dayayarak ön dişlerin fotoğrafını çekti.

İlk resmin görüntüsünü bekledi, ışık ayarını düzelttikten sonra bir daha çekti. Bu kez iyi bir sonuç alabilmişti.

«Boğazında bir şey var,» dedi.

Crawford resme baktı. Damağın hemen ardında silindir biçiminde bir gölge vardı.

«Feneri ver bana,» dedi.

Lamar, Crawford'a yardım ederken, «Kimi zaman ceset sudan çıkarken ağzı yaprak falan gibi şeylerle dolar,» dedi.

Starling çantasından bir cımbız çıkardı. Cesedin üstünden Crawford'a baktı. Crawford başını salladı. Starling bir anda çıkardı kadının boğazında takılı kalan şeyi.

«Neymiş?» diye sordu Crawford. «Bir böcek kozası,» dedi Lamar. Doğru bilmişti. Starling kozayı bir kavanoza koydu.

Ceset yüzüstü yatarken parmak izi almak daha kolaydı. Starling kendini en kötü olasılıklara hazırlamışsa da o sıkıntılı enjeksiyon yöntemlerine gerek kalmadan işini bitirdi.

Kadının omuzlarında üçgen biçiminde iki parça deri de eksikti. Onların da resmini çekti.

«Parça yerlerini ölç,» dedi Crawford. «Akron'daki kızın elbiselerini çıkarırken derisini de hafifçe sıyırmıştı, ama sonra yol kenarında bulunan bluzdaki parçaya tam olarak uymuştu. Ama bu yeni bir şey, bunu daha önce hiç görmemiştim.»

«Bacağının arkasındaki yanık İzine benziyor,» dedi Stariing.

«Yaşlı insanlarda çok olur!» diye Lamar atıldı.

«Ne?» diye sordu Crawford.

«YAŞLI İNSANLARDA ÇOK OLUR DEDİM.»

«Ne dediğini duydum, açıklamasını istiyorum. Yaşlı insanlarda neden olurmuş?»

«Yaşlılar genellikle termoforla yatarken ölürler. Öldükleri zaman da termoforun içindeki su çok sıcak olmasa bile derilerini yakar. Kan dolaşımı olmadığı için.»

«Claxton'daki patologdan bunu araştırmasını isteyelim, bakalım öldükten sonra mı olmuş,» dedi Crawford, Starling'e.

«Herhalde araba susturucusudur,» dedi Lamar.

«Ne?»

«Araba susturucusu. Billy Petrie vurularak öldüğünde cesedini arabasının bagajına koymuşlardı.

Karısı üç gün arabayla kocasını arayıp durmuştu sonra. Cesedi buraya getirdiklerinde, arabanın altında susturucu ısınmış ve onu tıpkı bunun gibi kalçasından yakmıştı. Ben zaten erir korkusuyla dondurma aldığımda bagaja hiç koymam.»

«İyi fikir, Lamar, benim yanımda çalışmanı isterdim. Kadını nehirde bulanları tanıyor musun?»

«Jabbo Franklin ile kardeşi Bubba.»

«Ne iş yaparlar?»

«Moose'da kavga ederler, kendilerine ilişmeyen kimselerle alay ederler. Bütün gün yaşlı insanlara bakmaktan bitkin halde bir kadeh içmeye gittiğimde, Lamar haydi otur da bize 'Filipinli Bebeği' çal derler. Arka arkaya çaldırır dururlar sonra o berbat piyanoda. Jabbo'nun askerden bir emekli aylığı vardır. On beş yıldır bu masada görmeyi bekliyorum onu.»

Crawford, «Olta iğnesi yaralarında serotonin testi gerekecek,» dedi. «Patoloğa bir not yazayım.»

«İzler birbirlerine çok yakın,» dedi Lamar.

«Ne dedin?» «Franklin'ler ağlarına olta iğnelerini çok yakın, takmışlar. Yasalara aykırıdır bu. Herhalde o yüzden bu sabah ortaya çıkmadılar.»

«Şerif onların ördek avcısı olduklarını söyledi.»

«Şerife öyle demişlerdir.»

«Peki, sence neler oldu Lamar?»

«Franklln'ler bu yasalara aykırı ağlarını atmışlar ve balık gelip gelmediğini anlamak için çekerken bunu çıkarmış olmalılar.»

«Bundan nasıl emin olabilirsin?»

«Bu hanım yüzmeye hazır değil de ondan.»

«Öyle.»

«Ağlarını çekiyor olmasalardı onu asla bulamazlardı. Herhalde ilk başta korktular, sonra da haber vermek zorunda kaldılar. Sanırım yasak avlandıkları için korucuya da haber vereceksiniz.»

«Herhalde,» dedi Crawford.

«Çoğunlukla arabalarının koltuğu altında manyetolu telefonları vardır. Bu insanı içeri sokturmasa bile büyük bir cezaya çarptırır.»

Crawford'un kaşları kalktı.

«Balıklara telefon etmek için,» dedi Starling. «Telleri suya daldırıp balıkları elektrik cereyanıyla sersemletirler. Balıklar su yüzüne çıkarlar, insana da sadece onları toplamak kalır.»

«Tam üstüne bastın,» dedi Lamar. «Sen buralardan mısın?»

«Çok yerlerde yaparlar bunu,» dedi Starling.

Ceset torbasını kapatırlarken Starling bir şey söylemek, bir jest yapmak isterdi. Ama sonunda sadece başını sallayarak örnekleri çantasına doldurmaya koyuldu.

Ceset ve sorun gözden kaybolunca durum birden değişivermişti. Starling eldivenlerini çıkarıp musluğu açtı, sırtı odaya dönük olarak bileklerini suyun altına soktu. Su pek o kadar soğuk değildi. Onu seyreden Lamar dışarı çıktı, çok geçmeden holdeki dolaptan aldığı buz gibi bir şişe gazozla çıkageldi.

«Teşekkür ederim, istemem,» dedi Starting.

«İçmek için değil.,» dedi Lamar. «Şişeyi ensene daya. Soğuk kendi ne gelmeni sağlar. Ben öyle yaparım.»

Starling patologa yazdığı notu ceset torbasına iliştirirken Crawford'un masa üstündeki parmak izi göndericisi de çatırdamaya başlamıştı.

Cinayetten bu kadar kısa süre kurbanı bulmak büyük bir şanstı. Crawford kadının kimliğini bir an önce saptayıp evi civarında kaçırılma sına bir tanık bulmaya çalışmak istiyordu. Yöntemi herkese güçlük çıkarıyorsa da, epey hızlı çalışma olanağı da sağlıyordu.

Crawford yanında Litton Polisfax parmak izi göndericisi taşırdı. Federal faks makineleri gibi Polisfax da pek çok kentin emniyet müdürlüklerindeki araçlarla uyumluydu. Starling'in aldığı parmak izi kartı daha tam kurumamıştı bile.

«Parmakların usta senin, Starling, yükle makineyi,» dedi.

Bulaştırma demek istemişti aslında. Starling de izleri bozmadan kağıdı küçük silindirin çevresine sardı.

Crawford FBI santrali ve Washington'la telefon bağlantısı sağlamıştı. «Dorothy, herkes orada mı? Güzel, şimdi gönderiyorum. Atlanta, sen alıyor musun? Tamam, şimdi...»

Silindir ağır ağır dönerken ölü kadının parmak izleri de FBI telsiz santraline ve doğunun belli başlı emniyet müdürlüklerine gidiyordu. Chicago, Detroit, Atlanta yada diğerlerinden biri parmak izini teşhis edebilirlerse birkaç dakika içinde geniş bir tarama başlatılacaktı.

Crawford bundan sonra kurbanın yüzünün ve dişlerinin fotoğraflarını da gönderdi.

Crawford'la Starling oradan çıkarlarken Charleston'dan Batı Virginia Eyalet Polisi Cinayet Masasından üç memur geldi. Crawford adamların ellerini hararetle sıkıp Ulusal Cinayet Bilgi Merkezinin telefonlarının yazılı olduğu kartlar dağıttı. Starling onun adamları nasıl hemen bir erkekçe birleştirdiğini dikkatle izliyordu. Bir şey öğrenirlerse hemen telefon edeceklerdi, hiç kuşkusu olmasındı. Ama bunun erkeklikle bir ilgisi yok belki de, diye düşündü. Kendisi de aynı etkinin altına girmiş gibiydi.

13. BÖLÜM

«Beni laboratuarda bırak, Jeff,» dedi Crawford sürücüye. «Sonra Smithsonian Müzesine gidip Memur Starling'i beklemeni istiyorum. Oradan Quantico'ya gidecek. »

«Emredersiniz, efendim.»

Ulusal Havalimanından Washington'a gidiyorlardı.

Direksiyondaki gencin arabayı büyük bir dikkatle sürmesine bakılırsa Crawford'dan korkuyor olmalı, diye düşündü Starling. Bunun için onu suçlayamazdı, Akademide Crawford'un emrinde çalışırken.işleri boka bulaştıran birinin şu anda Kutup Dairesindeki DEW hattı hırsızlıklarını incelemekle meşgul olduğu söylenirdi.

Crawford keyifli değildi. Parmak izleriyle kurbanın resimlerini göndermesinden bu yana dokuz saat geçmiş olmasına rağmen herhangi bir ilerleme kaydedilmemişti. Batı Virginia polisiyle birlikte Starling'le o da hava kararana kadar nehir kıyısını taramışlar ama bir şey elde edememişlerdi.

Starling onun uçaktan telefon edip evine bir gece hemşiresi gelmesini sağladığını duymuştu.

FBI arabası Blue Canoe'dan sonra huzur verici bir sessizlik içindeydi ve bu atmosferde konuşmak çok daha kolay oluyordu.

«Senin aldığın parmak izlerini Teşhis Merkezine götürdüğüm zaman bir tanım indeksi de göndereceğim,» dedi Crawford. «Sen bana dosyaya koymak üzere bir taslak hazırla. Nasıl yapılacağını biliyor musun?»

«Biliyorum.»

«Ben Teşhis'im diyelim, yenine bilgiler olduğunu söyle bakalım.»

Starling'in hatırlaması için beş on saniye geçmesi gerekmişti; kız Crawford'un bu arada önünden geçmekte oldukları Jefterson Anıtı onarım iskelelerine ilgi duyuyor görünmesine sevindi.

Teşhis Merkezinin tanım indeksi bilgisayarı, soruşturulan bir cinayetin karakteristiklerini dosyaları olan suçluların bilinen eğilimleriyle kıyaslardı. Belirli benzerliklere rastlayınca da, sanık adlarıyla parmak izlerini verirdi. Ondan sonra bir memur bu parmak izlerini olay yerinde bulunanlarla karşılaştırırdı. Buffalo Bill'in henüz bir parmak izi bulunmamasına rağmen Crawford hazırlıklı olmak istiyordu.

Sistem kısa ve öz bilgiler isterdi. Starling buna uymaya çalıştı.

«Beyaz dişi, on sekiz yirmi yaşlarında, vurularak öldürülmüş, gövdenin alt kısmı ve bacaklarda derisi yüzülmüş...»

«Starling, bilgisayar adamın genç beyaz kadınları öldürdüğünü ve derilerini yüzdüğünü zaten biliyor. Kurbanları nehirlere attığını da biliyor. Ama bu vakada yeni olan şeyi bilmiyor. Burada yeni olan nedir, Starling?»

«Bu altıncı kurbanı ama kafa derisini yüzdüğü ilki. Omuzlarından deri alınmışların, göğsünden vurulmuşların ve boğazında bir koza bulunanların da ilki.»

«Kırık tırnakları unuttun.»

«Hayır, efendim, kırık tırnakların ikincisi.»

«Haklısın. Dosyaya hazırlayacağın raporda kozanın gizli bilgi olduğunu belirt. Sahte itirafları ayıklamak için onu kullanabiliriz.»

«Acaba bunu daha önce yaptı mı, diye düşünüyorum,» dedi Starling. «Yani kurbanın boğazına bir böcek yada bir koza yerleştirdi mi? Sudan çıkarılan cesetlerde yapılan otopsilerde bunu görmemek güç değildir. Adli tıp doktoru kesin ölüm nedenini görür, içersi

sıcaktır ve işlerini çabuk bitirmek isterler... bunu araştırabilir miyiz?»

«Gerekirse. Patologların hiçbir şeyi gözden kaçırmadıklarını söyleyeceklerinden kuşkun olmasın. Cincinnati'de bulunan kadın orada morgda. Ona bakmalarını söylerim, ama diğer dördü gömüldü. Mezar dan çıkarılma kararları ortalığı karıştırır. Dr. Lecter'in hastalarından dördünün cesetlerini çıkarmıştım, ölüm nedenlerinden emin olmak için.

Ama bunun epey sıkıntılı bir iş olduğunu ve akrabalarla insanın başının derde girdiğini de söylemek isterim Bunu ille de istersen yaparım, ama önce Smıthsonian'da ne bulacağına bakalım da sonra karar veririz »

«Kafa derisi yüzmek ender rastlanan bir şey, değil mi?»

«Öyle.»

«Ama Dr Lecter, Buffalo Bill'in bunu yapacağını söyledi Nasıl bildi caba?»

«Bilmiyordu.»

«Söyledi ama.»

«Büyük bir sürpriz değil bu, Starling Ben şaşırmadım Mengel olayına kadar pek rastlanmamış demeliydim. O vakayı hatırladın mı? On an sonra onu kopya eden iki katil çıkmıştı. Gazeteler Buffalo Bill olayını yazarken onun kafa derisini yüzmediğini birkaç kez vurguladılar. On an sonrası da bir sürpriz değil zaten Gazeteleri izlediği kuşkusuz. Lecter bir tahminde bulunuyordu. Bunun *ne zaman* olacağını söylemediği için asla yanılmış olmayacaktı. Bill'i kafa derisi yüzmeden önce yakalasaydık, o zaman da bunu yapamadan yakaladığımızı iddia edecekti.»

«Dr Lecter, Buffalo Bill in iki katlı bir evde oturduğunu da söyledi Bunu hiç konuşmadık sizinle. Acaba neden böyle bir şey söylemiş olabilir?»

«Bu bir tahmin değil. Büyük bir olasılıkla haklıdır, sana bunun nedenini de söyleyebilirdi ama seni meraklandırmak istemiş olmalı. Onda gördüğüm tek zayıf

nokta bu, herkesten zeki görünmek zorunda. Yıllardır ayni şeyi yapıyor zaten.»

«Bilmediğin şeyi sor demiştiniz bana... işte soruyorum şimdi, neden?»

«Kurbanlarından ikisi asılmıştı, tamam mı? Gerek boyundaki izlerden, gerekse belkemiğinin durumundan bu kesindi. Dr. Lecter kişisel deneyimlerine dayanarak çok iyi bilir ki, bir insanın bir diğerini iradesi dışında asması pek kolay değildir. İnsanlar kendilerini kapı kollarından asarlar çoğu kez. Oturmuş olarak asarlar; bu kolaydır. Ama bağlı da olsa bir insanı, hele ayaklarıyla güç alacağı bir yer varsa, asmak çok güçtür. Merdiven tehdit edici bir şeydir. Kurbanlar gözleri kapalıysa merdivene tırmanmayacaklardır, ilmeği gördükleri takdirde ise hiç tırmanmayacakları kesindir. Bunu yapmanın en uygun yolu bina içindeki merdiveni kullanmaktır. Bina merdiveni tanıdık bir şeydir. Kurbanına kendisini yukarı banyoya götürdüğünü söylersin, başına bir başlık geçirip boynuna kemendi dolarsın ve ipin ucunu tırabzana bağlayıp bir tekmede merdivenden aşağı yuvarlarsın. Bir evde tek iyi yol budur. Califonia'lı biri bunu yaygınlaştırmıştır. Bill'in evinde merdiveni olmasaydı kurbanlarını başka bir yolla öldürecekti. Şimdi bana Potter'deki o şerif yardımcısıyla diğerlerinin adlarını ver bakayım.»

Starling not defterindeki adları dişlerinin arasına sıkıştırdığı kalem fenerinin ışığında okudu.

«Güzel,» dedi Crawford. «Bir bildiri yazarken daima polisleri adlarıyla an. Adlarını duydukları zaman telefonda daha dostça davranırlar. Ünlenmiş olmaları bir şey bulduklarında bizi aramayı hatırlamalarını sağlar. Kadının bacağındaki yanıklar sana ne anlatıyor?»

«Ölümünden önce mi, sonra mı olduğuna bağlı.»

«Ölümden sonraysa?»

«O zaman ya bir steyşın arabası yada kapalı bir kamyonu veya kamyoneti vardır, uzun bir araç yani.»

«Neden?»

«Yanık izi kadının bacağının arkasında olduğu için.»

Kimsenin J. Edgar Hoover Binası diye adlandırmadığı yeni FBI binasının önüne varmışlardı.

«Jeff, ben burada ineyim,» dedi Crawford. «Garaja girme. Sen arabada kal. Starling, sen de gel bana göster bakayım.»

Crawford bagajdan çantasıyla faks makinesini aldı.

«Cesedi sırtüstü uzatabileceği kadar büyük bir araçta taşıdı,» dedi Starling. «Ancak bu durumda bacağının arkası egzoz borusunun üstün de olabilirdi. Böyle bir arabanın bagajında ceset yan yatırılmış ve dizler...»

«Anladım,» dedi Crawford.

Starling onun kendisiyle özel konuşabilmek için arabadan inme mazeretini uydurduğunu anladı.

«O şerif yardımcısına bir kadının önünde konuşmanın doğru olmadığını söylediğimde kızdın, değil mi?»

«Elbette.»

«Ama bu sadece bir mazeretti. Onunla baş başa konuşmak istemiştim.»

«Bunu biliyorum.»

«Tamam.» Crawford bagajı kapatıp döndü. Starling konuyu orada kesemezdi.

«Ama bu benim için önemli, Bay Crawford.».

Adam çantası ve faks makinesiyle yüklü olarak yürümeye başladı

«O polisler sizin kim olduğunuzu biliyorlar,» diye devam etti kız. «Nasıl davranacağınızı merakla izliyorlar» Omuzlarını silkerek ellerini iki yana açtı. Doğruydu bu.

«Anlaşıldı, Starling. Haydi şimdi böceğinin başına git bakalım.»

«Baş üstüne, efendim.»

Starling eşyalarıyla yüklü yürüyen orta yaşlı adamın ardından baktı. Nehir kıyısında paçaları çamurlanmıştı, evine gidiyordu orada yaptığı her neyse onu yapmak için.

O anda onun için adam öldürebilirdi. Crawford'un en büyük becerilerinden biri de buydu.

14. BÖLÜM

Smithsonian Doğal Tarih Müzesi saatler önce kapandığı halde Crawford önceden telefon ettiği için bir bekçi Clarice Starling'i içeri almak İçin bekliyordu.

Kapalı müzenin ışıkları loş, içersi sessizdi. Sadece giriş kapısı karşısındaki bir Güney Denizi kabile reisinin dev heykeli tavandaki zayıf ışığın yüzünü aydınlatacağı kadar yüksekti.

Starling'in rehberi Srriithsonian bekçilerinin üniformasını giymiş iriyarı bir zenciydi. Adam başını kaldırmış asansör ışıklarına bakarken Starling onun kabile reisine benzediğini düşündü.

ikinci katta Antropoloji ve Entomoloji bölümleri bulunuyordu. Starling antropolojik örnek sandıklarının duvarlarına yaslı olduğu uzun koridorlardan geçti. Sandıkların içinde ne olduğu sadece üzerlerindeki küçük kartlarda yazılıydı.

Bekçi, «Bu kutularda binlerce insan vardır,» dedi. «Tam kırk bin örnek.»

Adam elindeki feneriyle kutuları aydınlatarak yürüdü. Az sonra insanları geride bırakmışlar, daha eski ve daha düzenli böcekler dünyasına girmişlerdi. Şimdi koridorun iki yanında açık yeşile boyalı büyük madeni kutular vardı.

«Otuz milyon böcek ve ayrıca da örümcekler. Böceklerle örümcekleri karıştırmamak gerek. Yoksa örümcekçiler kıyameti koparırlar. İşte, şu aydınlık oda. İşiniz bitince tek başınıza aşağı inmeye kalkışmayın. Sizi

kapıya götüreceklerini söylemezlerse şu numaradan beni arayın, bekçi odasıdır. Ben gelir, sizi alırım.» Adam bir kart verip gitti.

Starling kapıdan girerken durakladı. Laboratuar masası başında iki adam satranç oynuyorlardı. Biri siyah saçlı ve zayıf, diğeri kızıl saçlı ve şişman olan adamların ikisi de otuz yaşlarındaydı. Starling'i gördülerse bile belli etmediler. Satranç tahtasının üstünde, taşlar arasında dolaşan iri bir böceğin de farkında değil gibiydiler.

Böcek tahtanın kenarına varmıştı.

«Vakit tamam, Roden,» dedi zayıf olanı.

Şişmanı vezirini oynattı ve böceği tutup çevirdi. Böcek öteki uca doğru gitmeye başladı.

«Böcek kenara değince vakit tamam mı oluyor?» diye sordu Starling.

«Elbette,» dedi şişmanı başını kaldırmadan. «Siz nasıl oynarsınız ki? Böceği iki tur mu dolaştırırsınız?»

«Ben Özel Ajan Crawford'un size telefonla bildirdiği örneği getirdim.»

«Siren sesinizi niye duymadığımızı anlamadım,» dedi şişmanı. «Bütün, gecedir burada FBI için bir böcek teşhis etmek üzere çakıldık kaldık. Bizim işimiz böceklerledir zaten. Ama kimse Özel Ajan Crawford' un örneği hakkında bir şey söylemedi. O örneğini özel olarak aile doktoruna gösterse daha iyi olur sanırım. Tamam, Pilch!»

«Numaranızı başka bir sefere seve seve sonuna kadar izlerim,» dedi Starling. «Ama bu işin acelesi var, onun için bir an önce harekete geçelim. Tamam, Pilch.»

Siyah saçlı olanı başını kaldırınca elinde çantasıyla kapıya dayanmış duran kızı gördü. Böceği bir kutu içindeki çürümüş tahta parçaları üstüne koyup üzerini de salata yaprağıyla örttü.

«Adım Noble Pilcher,» dedi. «Bu da Albert Roden. Teşhis edilmesini istediğiniz bir böcek mi var? Size yardım etmek bizim için zevktir.» Pilcher' in uzun ve dostça bir yüzü vardı, ancak kara gözleri birbirine çok yakındı ve biri hafifçe şehlaydı. Elini uzatmadı.

«Siz de..»

«Clarice Starlıng.»

«Getirdiğinizi bir görelim bakalım.»

Pilcher küçük kavanozu ışığa tuttu.

Roden de yanına gelmişti. «Bunu nerede buldunuz? Tabancanızla mı öldürdünüz? Annesini gördünüz mü?»

Starling, Roden'in çenesine bir dirsek darbesi indirmek isterdi.

«Şşşt,» dedi Pilcher. «Bunu nerede bulduğunuzu söyleyin bize? Bir dala yada yaprağa yapışık mıydı, yoksa toprakta mı buldunuz?»

«Anladım, sizinle konuşan olmamış, » dedi Starling.

«Müdür bize burada kalıp FBI'ın getireceği bir böceği teşhis etmemizi söyledi, hepsi bu.»

«Söylemedi, emretti,» dedi Roden.

«Gümrük için de, Tarım Bakanlığı için de sık sık bunu yaparız,» diye açıkladı Pilcher.

«Ama gecenin yarısında değil,» dedi Roden.

«Size bir cinayet davası hakkında bazı şeyler anlatmam gerekiyor. Eğer cinayet aydınlanana kadar bunu kimseye söylemezseniz anlatmama izin var. Çok önemlidir. Birtakım insanların hayatı bunların duyulmamasına bağlıdır. Dr. Roden, bana bu sırrı saklayacağınıza söz verir misiniz?»

«Ben doktor değilim. Bir şey imzalamam gerekecek mi?»

«Sözünüzün eriyseniz, hayır. Örneğin sizde kalmasını isterseniz onu aldığınıza dair bir kağıt imzalarsınız, hepsi o kadar.»

«Size elbette yardım ederim.»

«Ya siz, Dr. Pilcher?»

«Söylemem.»

«Pilch de henüz doktor değil,» dedi Roden. «İkimiz de aynı eğitim düzeyindeyiz; ama gördünüz mü, nasıl da kendisine doktor demenize ses çıkarmadı.» Roden bu haklı görüşünü desteklemek istercesine parmağını çenesine götürdü. «Bize her şeyi anlatın. Sizin için önemsiz görünen bir şey bir uzman için çok önemli bir bilgi olabilir.»

«Bu böcek bir cinayet kurbanının gırtlağında bulundu. Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum. Kadının cesedi Batı Virginia'da Elk Nehrindeydi ve öldürüleli sadece bir iki gün olmuştu.»

«Buffalo Bill'in işi,» dedi Roden «Radyoda duymuştum.»

«Böceği radyodan duymadınız ama, değil mi?»

«Hayır, ama Elk Nehrinden söz etmişlerdi. Oradan geldiğiniz için mi bu kadar geç kaldınız?»

«Evet,» dedi Starling.

«Yorgun olmalısınız, bir kahve içer misiniz?» dedi Roden.

«Teşekkür ederim, istemem.»

«Su?»

«Hayır.»

«Bir kola?»

«Sanmıyorum. Bu kadının nerede tutulduğunu ve nerede öldürüldüğünü bilmek istiyoruz. Bu böceğin özel yada sınırlı bir çevresi olduğunu umuyoruz ki, böylelikle belirli bir yer saptayabilelim. Sizden bunu kimseye açıklamamanızı istememin nedeni de, katilin onu oraya bilerek koymuş olması durumunda, bunu yalnız o bileceği için, sahte itirafları ayıklayabilip zaman kazanmak. Katil en az altı kişiyi öldürdü. Zaman giderek azalıyor.»

«Şu anda biz bu böceğe bakarken bir yerde bir kadını daha tutu yor olabilir mi sizce?» diye sordu Roden. Gözleri iri iri, ağzı açıktı. Starling adamın ağzının içini görüyordu.

«Bilemiyorum. Eline geçen ilk fırsatta bunu bir daha yapacaktır.»

«Bunu hemen hallederiz,» dedi Pilcher. «Merak etmeyin, işimizde uzmanız.» Kavanozdaki kahverengi şeyi ince bir maşayla tutup ışığın altındaki beyaz bir kağıt üstüne yerleştirdi. Sonra esnek kollu iri bir büyüteci çekti önüne.

«Bir kere bu normal olarak açık havada bir ceset içine girecek bir şey değil, bir rastlantı dışında suda da

olamaz,» dedi Pilcher. «Böcekler konusunda ne bildiğinizi ve ne kadarını bilmek istediğinizi bilemiyorum.»

«Diyelim ki çok az şey biliyorum. Ve bana her şeyi anlatmanızı istiyorum.»

«Peki, bu bir pupadır, gelişmemiş bir böcek, bir krizalit... bu da böceğin gelişmekteyken içinde bulunduğu kozadır. Roden, Chu'nun gelişmemiş böcekler kitabını alsana... Tamam, bu şimdi büyük bir böceğin pupa evresi. Gelişmiş böceklerin çoğunun böyle bir pupa evresi vardır. Pek çoğu kışı böyle geçirirler.»

Pilcher böceği bir mikroskobun altına yerleştirdi, Roden de küçük bir elkitabının sayfalarını çevirmeye başladı. Biri böceğin gördüğü uzuvlarını sayıyor, diğeri kitapta bunların hangi böceklere. ait olabileceğini okuyordu. Pilcher sonunda, «Bence bir Lepidoptera,» dedi.

«Burada da öyle yazıyor.»

«Kelebek ve güvelerin içinde bulunduğu aile bu. Pek geniştir.»

«Kanatlar ıslanmışsa saptamak güç olacak,» dedi Roden. «Ben gidip bir referanslara bakayım. Sanırım ben yokken senin benim hakkım da konuşmanı pek önleyemem.»

«Herhalde,» dedi Pilcher. Arkadaşı odadan çıkar çıkmaz da kıza, «Roden esaslıdır,» dedi.

«Bundan hiç kuşkum yok.»

«Öyle mi?» Kızın bu sözü Pilcher'i eğlendirmiş görünüyordu. «Onunla birlikte okuduk, burs almak için yapmayacağımız şey yoktu. O bir keresinde proton çözülmesini izlemek için bir kömür madenine inmişti. Orada karanlıkta çok uzun zaman kaldı. Aslında pek bir şeyi yoktur. Proton çözülmesinden söz etmeyin de.»

«Bu konudan uzak durmaya çalışırım.» *

«Lepidoptera büyük bir ailedir. Yaklaşık otuz bin kelebek ve yüz otuz bin güve. Onu krizalitten çıkarmam gerekecek, eğer bu sınırı biraz daha daraltmak istiyorsak tabii.»

«Peki kesmeden yapabilir misiniz?»

«Sanırım. Bakın, bu ölmeden önce çıkmaya başlamış bile. Krizalitin şurasını çatlatmış. Ama bu iş biraz uzun sürebilir.»

Pilcher kozayı çatlak yerinden ikiye ayırıp böceği çıkardı. Gövdeye sarılı kanatlar ıslanmıştı. Bunları iki yana açmak tortop edilmiş ıslak bir kağıt parçasıyla uğraşmaktan farksızdı.

Roden kitaplarla dönmüştü.

«Hazır mısın?» dedi Pilcher. -

İki adam uzun bir süre çalıştılar. -

Sonunda Roden, «*Erebrus odora,*» dedi.

«Gidip bakalım.»

İki adam örneği de alıp asansörle bir kat aşağı, büyük açık yeşil kutularla dolu salona indiler. Smithsonian'ın böceklerini daha rahat depolamak için salon iki kat halinde düzenlenmişti. Pilcher not defterine baktıktan sonra duvarın dizili kutu sıralarından biri önünde durdu.

Ağır madeni kutuyu çıkarıp yere indirirken, «Bunlarla çalışırken çok dikkatli olmak gerek,» dedi. «Ayağına düşürdün mü, bir daha haftalarca zıplarsın.»

Çekmecelerden birini seçip çekti.

Starling tepside mikroskopik yumurtalar, alkolle dolu bir tüp içinde bir tırtıl, kendisininkine çok benzeyen bir koza ve kanat açıklığı neredeyse on beş santim olan, tüylü gövdeli ve ince antenli büyük bir kahverengi kelebek gördü.

«*Erebus odora,*» dedi Pilcher. «Kara Cadı pulkanatlısı.»

Roden sayfaları çevirmeye başlamıştı bile. «Sonbaharda Kanada'ya kadar uzanabilen bir tropik türü», diye okudu. «Batı Hint Adaları, Güney ABD ve Hawaii'de zararlı olarak kabul ediliyor.»

«Olmadığı yer yok,» dedi Starling.

«Ama her zaman her yerde bulunmazlar.» Pilcher çenesini kaşıdı. «Roden, bunlarda çifte üreme görülür mü?»

«Dur bakayım... Evet, Florida'nın güneyiyle Güney Teksas'ta.»

«Ne zaman?»

«Mayıs ve Ağustos.»

«Senin getirdiğin örnek bizimkinden daha gelişmiş ve taze,» dedi Pilcher. «Dışarı çıkmak için kozasını çatlatmış. Batı Hint Adalarında veya Hawaii'de bunu kabul edebilirim, ama burada kış var şimdi. Burada kozadan çıkmak için daha üç ay beklemesi gerekirdi. Bir rastlantı eseri bir serada bulunmamışsa yada biri özel olarak yetiştirmiyorsa...»

«O da ne demek?»

«Sıcak yerde bir kafeste, tırtılların kozalarının içine girmesine kadar yiyecek akasya yaprakları bulundurarak... Güç bir şey değildir bu.»

«Peki, bu popüler bir uğraş mıdır? Meslekten olanlar dışında bunu yapan çok kişi var mıdır?»

«Hayır, kusursuz bir örnek elde etmeyi ancak böcek uzmanları yada birkaç koleksiyoncu isteyebilir. İpek sanayi de var, onlar da ipekböceği yetiştirirler ama bu türü değil.»

«Böcek bilginlerinin dergileri, mesleki yayınları, araç gereç satanları vardır,» dedi Starling.

«Elbette, yayınların çoğu da buraya gelir.»

«Ben size bir takım hazırlarım,» dedi Roden. «Burada bir iki kişi küçük dergilere özel olarak abonedirler. Bunları kilit altında saklarlar ve para karşılığında baktırırlar. Onları da sabaha hazır ederim.»

«Teşekkür ederim, Bay Roden, ben de sonra aldırtırım.»

Pilcher *Erebus odara* hakkındaki bilgilerin fotokopisiyle böceği verdi kıza. «Sizi aşağıya indireyim,» dedi.

Stariing onu bekleyen arabaya binip doğruca yatakhaneye döndü.

Ardelia Mapp, Starling'in yatağı üzerine gelen mektuplarıyla yarısı yenmiş bir çikolata bırakmıştı. Kendisi uyuyordu.

Starling portatif yazı makinesini çamaşır odasına götürüp bir rafa yerleştirdi. Sonra başına geçip böcek hakkında öğrendiklerini ve dönüşte yolda aklına gelenleri yazdı.

Sonra Crawford'a bir not yazıp böcek dergileri yollanan kişilerin bilgisayarlı posta listelerinin FBI'ın suçlu dosyaları, kaçırılma olaylarına yakın yerlerdeki suçlu dosyaları, kelebeğin en çok bulunduğu Metro Da-De, San Antonio ve Houston'daki seks suçlusu dosyalarıyla karşılaştırılmasının iyi olacağını belirtti.

Bir şey daha vardı ve buna ikinci kere dikkat çekiyordu: *Dr. Lecter'e neden katilin kafa derilerini yüzmeye başlayacağını düşündüğünü soralım.*

Starling raporunu gece nöbetçi memuruna verdikten sonra yattı. Uyuyakalmadan önce kelebeğin o küçük ve akıllı yüzünü gördü. O parlak gözler Buffalo Bill'i görmüştü.

15. BÖLÜM

Tennessee'deki East Memphis'de Catherine Baker Martin ve sevgilisi, erkeğin evinde televizyon seyrediyorlardı. Film arasındaki reklamlar giderek sıklaşıp uzamaktaydı.

«Karnım acıktı,» dedi kız. «Patlamış mısır ister misin?»

«Evin anahtarını ver ben gidip alayım.»

«Sen yerinden kıpırdama. Zaten annemin telefon edip etmediğini öğrenmem gerek.»

Catherine Baker uzun boylu, iri kemikli, etine dolgun, gür saçlı genç bir kadındı. Sehpanın altından ayakkabılarını alıp sokağa çıktı.

Şubat gecesinde soğuktan çok diri bir serinlik vardı. Geniş park alanı Mississippi Nehrinden gelen hafif bir sisle kaplıydı. Gökyüzünde ay kemikten bir olta iğnesinden farksızdı. Evde içtikleri esrarlı sigarayla genç kadının başı dönüyordu. Yüz metre ötedeki kendi evine doğru sendeleyerek yürümeye başladı.

Apartmanın hemen yanında, karavanların arasında park etmiş kahverengi bir kamyonet gözüne çarptı. Annesinin sık sık gönderdiği armağanları getiren kamyonete benzediği için araba dikkatini çekmişti.

Kamyonetin yanından geçerken sisin içinde bir ışık yandı. Arabanın arkasında asfaltın üstünde duran ayaklı bir abajurdu bu. Lambanın altında iri kırmızı çiçekli kumaşla kaplı bir koltuk duruyordu. Lamba ve koltuk sokağa bir mobilya mağazası vitrini havası vermişti.

Catherine Baker Martin gözlerini kırpıştırarak yoluna devam etti. *Gerçekdışı* sözcüğü geldi aklına ve esrarlı sigarayı suçladı. Kendisi iyiydi yoksa. Biri ya gidiyor ya da geliyordu. Stonehinge Evlerinde binleri hep taşınırdı zaten. Kendi dairesinin perdesi dalgalanınca cama dayanmış olan kedisinin sırtını kabarttığını gördü.

Elindeki anahtarı kilide sokmadan arkasına baktı. Kamyonetin ar dından bir adam çıkmıştı. Catherine adamın elinin alçılı ve kolunun askı da olduğunu gördü. Evine girip kapıyı arkadan kilitledi.

Perdenin aralığından bakınca adamın koltuğu kamyonetin arkasına yerleştirmeye çalıştığını gördü. Sağlam eliyle tutup diziyle itmeye uğraşı yordu. Koltuk yere düştü. Adam koltuğu doğrulttu, parmağını ağzına sokup yaladı ve kumaşın üstündeki lekelenmiş yere sürdü.

Catherine dışarı çıktı.

«Size yardım edeyim,» dedi. Sadece yardım etmeye hazır bir ses tonu, hepsi o kadar.

«Zahmet olacak, teşekkür ederim.» Adamın sesi gergin ve bir garipdi. Yerel aksanlardan biri değil.

Abajur yüzünü alttan aydınlattığı için yüz hatları çarpık görünüyordu. Üzerinde ütülü bir pantolon, açık düğmelerinden çilli göğsünün göründüğü güderiyi andıran bir gömlek vardı. Yüzü ve çenesi bir kadının ki kadar düzgün ve tüysüzdü.

Adam da kendisini süzüyordu. Erkekler çoğunlukla yakından baktıklarında iriliğine şaşarlardı ve bazıları da bu şaşkınlıklarını belli etme meyi daha iyi becerirlerdi.

«Güzel,» dedi adam.

Erkekten hoş olmayan bir koku yayılıyordu, Catherine güderi gömleğinin üzerinde hâlâ kıllar bulunduğunu görünce yüzünü buruşturdu... omuzlarda ve koltukaltında da kıvırcık kıllar.

Koltuğu kaldırıp kamyonete yerleştirmek bir iş değildi.

«Öne doğru kaydırabilir miydik?» Adam kamyonete girip öteberiyi çekiştirdi.

Koltuğu öne kadar ittiler.

«Ölçün kırk dört falan mı?» diye sordu adam.

«Ne?»

«Ayağının dibindeki o ipi uzatır mısın?»

Catherine başını eğince adam kolundaki alçıyı kızın kafasına indirdi. Catherine başını bir yere çarptığını sanarak elini kaldırdığı anda alçı bir daha indi, parmakları ezildi. Ardından iki darbe de kulağına yiyince yere yığıldı.

Adam bir an ona baktı, sonra alçıyı ve kolundaki askıyı çıkardı, lam bayı arabaya sokup arka kapıları kapattı.

Kadının ensesindeki etikete el fenerini tutup baktı, ölçüsünü okudu.

«Güzel,» dedi.

Kadının bluzunu arkasından kesip çıkardı, ellerini arkadan kelepçeledi. Sonra yere bir battaniye yayıp sırtüstü yere yatırdı.

Catherine sutyen takmamıştı. Adam iri memelerini parmaklarıyla yoklayarak ağırlıklarını ve esnekliklerini kontrol etti.

«Güze dedi.:

Sol meme üzerinde pembe bir emme izi vardı. Parmağını yaladı ve az önce kumaşa yaptığı gibi kadının etme sürdü, kızarıklık hafif bir bas tırmayla kaybolunca memnun bir tavırla başını salladı. Kadını sonra yüzüstü yatırıp gür saçlarını aralayarak parmaklarıyla kafatasını yokladı. Sargıya sarılı alçı bir yerinde iz bırakmamıştı.

Sonra parmaklarını boynuna bastırıp nabzını yokladı.

«Güzeel,» diye söylendi. İki katlı evine kadar uzun bir yolu vardı daha.

Kamyonet uzaklaşırken Catherine Baker Martin'in kedisi uzun uzun arkasından baktı.

Kedinin ardında telefon çalıyordu. Yatak odasındaki cevap verme makinesinin kırmızı ışığı yandı, ses alma bandı çalışmaya başladı.

Arayan Catherine' in Tennessee senatörü olan annesiydi.

16. BÖLÜM

Terörizmin Altın Çağı olan 1960'larda bir Kongre üyesinin ailesinden birinin kaçırılması olayında adli yetkililer olaya el koymakta gecikmezlerdi.

Memphis FBI bürosu başındaki özel ajan sabah saat 2:45'te Washington merkezine Senatör Ruth Martin' in biricik kızının kaybolduğu haberini verdi.

Saat üçte Washington bürosunun Buzzard Point'teki binasının bodrum garajından iki işaretsiz kamyonet yola çıktı. Biri Senato binasına gitti, teknisyenler burada Senatör Martin'in telefonlarıyla çevredeki en yakın telefon kulübelerine dinleme aygıtları yerleştirdiler..

Tek yönlü camla kaplı olan öteki «gözbebeği» kamyoneti Virginia Caddesindeki yerini alarak Senatör Martin'in Washington'daki evini gözetlemeye başladı. Kamyonetten inen iki teknisyen de içeri girip senatörün ev telefonlarına dinleme aygıtları taktılar.

Bell Telefon Şirketi ülke içindeki dijital sistemli bir hattan yapılacak konuşmanın nerede yer aldığını yetmiş saniyede saptayabileceğini hesapladı.

Fidye isteyeceklerin bir Washington adresi vermeleri olasılığına karşı Buzzard Point'teki Çevik Ekip iki vardiya halinde çalışmaya başladı.

Rehine Kurtarma Ekibi en yüksek düzey alarma geçirildi.

Herkes Catherine Baker Martin'in kaybolmasının kurtarmalık etmek için bir kaçırılma olduğuna inanmak istiyordu; bu olasılık sağ kalabilmesi demekti.

En kötü olasılığı ise kimse dile getirmiyordu.

O gece sabaha karşı Memphis'te Winchester Caddesinde bir hırsızlık şikayetini soruşturmakta olan bir memur yolun kenarındaki çöp tenekelerinden alüminyum kutu ve diğer hurdaları toplayan yaşlı bir adamı durdurdu. Adamın el arabasında önü ilikli bir kadın bluzu vardı. Bluzun arka tarafı yukardan aşağı kesilmişti. Bluzun temizleyici etiketinden Catherine Baker Martin'e ait olduğu anlaşıldı.

* * *

Arabasındaki telefon sabah saat altı buçukta iki dakika içinde ikinci kez çaldığında Jack Crawford Arlington'daki evinden güneye doğru gitmekteydi.

«Dokuz iki iki kırk.»

«Kırk, Alfa 4 için beklemeye geç.»

Crawford yol kenarındaki ilk dinleme yerine girip tüm dikkatini telefona verdi. Alfa 4, FBI Başkanıydı.

«Jack, Catherine Martin işini duydun mu?»

«Gece nöbetçi memuru az önce telefonla haber verdi.»

«Öyleyse bluz konusunu biliyorsun. Anlat bakalım.»

«Buzzard Point kaçırılma alarmına geçti. Şu anda alarm durumundan çıkmamalarını yeğlerim. Çıktıktan sonra da telefonlar dinlenmeli. Kesilmiş bluz olsa da olmasa da bunun gerçekten Bill olduğunu kesin olarak bilmiyoruz. Onu taklit eden biri olabilir ve yine de para isteyebilir. Tennessee'de telefonları kim dinliyor, biz mi onlar mı?»

«Onlar. Eyalet polisi. İşlerini iyi bilen insanlardır. Phil Adler Beyaz Saray'dan telefon edip Başkanın 'yoğun ilgisini' bildirdi. Bu işi çözmek bizim için çok yararlı olabilir, Jack.»

«Bunu ben de düşündüm Senatör nerede şimdi?»

«Memphis'e doğru yola çıktı. Bir dakika önce beni evimden aradı. Durumu tahmin edebilirsin.»

«Ederim.» Crawford bütçe konuşmalarından tanıyordu Senatör Martin'i.

«Tüm ağırlığıyla üstümüze yüklenmeye hazırlanıyor.»

«Onu suçlayarnam.»

«Ben de,» dedi FBI Başkanı. «Ona elimizden geleni yapmakta oldu ğumuzu söyledim. Senin.., özel durumunu biliyor ve sana bir FBI Lear jeti verilmesini istedi. Uçağı kullan, Jack... fırsat bulursan akşam evine dön.»

«Çok iyi. Senatör dişli kadındır, Tommy.»

«Biliyorum. Önümüzde kaç gün var, altı mı yedi mi, Jack?»

«Bilemiyorum. Kızın kim olduğunu öğrenince paniğe kapılırsa, bir an önce öldürüp bir yere atacaktır.»

«Sen neredesin şimdi?»

«Ouantico'ya iki mil uzaklıkta.»

«Quantico'daki piste Lear inebilir mi?»

«Evet.»

«Yirmi dakika.»

«Başüstüne.»

17. BÖLÜM

Huzursuz geçen bir uykudan uyanmış olan Clarice Starling sırtında sabahlığı ve havlusuyla yan odadaki öğrencilerle paylaştığı banyoya girmek için sırasını beklerken radyodan gelen Memphis haberleriyle olduğu yerde donakaldı.

«Aman Tanrım. HEY İÇERDEKİLER! BU BANYOYA EL KONDU! ÇIKIN ÇABUK DIŞARI!»

Duşun altında yıkanmakta olan kızın yanına daldı hemen. «Gracie, kusura bakma, arkadaş. Ver şu sabunu bakalım.»

Banyodan çıktıktan sonra kulağı telefonda. olarak çantasına gecelik eşyalarını yerleştirdi, takımlarını kapının önüne bıraktı. Santrale odasında olduğunu bildirdi ve telefondan ayrılmamak için kahvaltı etmekten vazgeçti. Derse on dakika kala da, kimseye bir şey söylemeden takımlarını aldığı gibi Davranış Bilimlerine indi.

Sekreter, «Bay.Crawford kırk beş dakika önce Memphis'e hareket etti,» dedi. «Burroughs ve Stafford da havaalanına gittiler.»

«Dün gece buraya onun için bir rapor bırakmıştım. Bana mesaj falan bırakmadı mı? Adım Clarice Starling.»

«Kim olduğunu biliyorum. Telefon nurnaran burada işte. Hayır, senin için bir şey bırakmadı, Clarice.» Kadın Starling'in eşyalarına baktı. «Telefon ettiğinde bir şey söylememi ister misin?»

«Memphis'in telefon numarasını bırakmadı mı?»

«Hayır. Bugün dersin yok mu, Clarice? Ha, okuldasın, değil mi?»

«Evet.»

Starling'in sınıfa geç girmesi, hele tam arkasında oturan ve o sabah duştan attığı Gracie Pitman'ın sert bakışları altında hiç de kolay olmadı.

Starling öğle kutusuna baktığında herhangi bir mesaj bulamadı. Ve o zaman düş kırıklığının çocukluğunda içmek zorunda bırakıldığı balıkyağı kadar berbat bir şey olduğunu bir kez daha fark etti.

Kimi günler insan bir değişiklik hissederek uyanırdı. Kendisi için de o gün öyle olmuştu. Bir gün önce Potter Cenaze Evinde gördüğü şeyler içinde bir deprem oluşturmuştu sanki.

Starling iyi bir okulda psikoloji ve kriminoloji okumuştu. Yaşamı boyunca dünyanın çirkin bir şekilde rast gele bozduğu pek çok şey görmüştü. Ama gerçekte bunları *bilmemişti* ve şimdi biliyordu. İnsan soyu kimi zaman bir insan yüzü ardında, Potter'deki o gül desenli duvar kağıtlı odadaki masanın üstünde gördüğü şeyden zevk alan bir zihin yaratırdı. Starling'in o zihin karşısında duyduğu ilk korku otopside görebileceği her şeyden beterdi. Bu bilgi ölümüne kadar hep yüzeyde kalacaktı ve Starling yaşamak için onu nasırlaştırmak zorunda olduğunu biliyordu.

Okulda kendisine yardımcı olamıyordu. Bütün gününü hep ufkun ötesinde bir şeylerin gerçekleşmekte olduğu duygusuyla geçirdi. Uzak bir stadyumdan gelen sesler gibi olayların mırıltısını duyuyordu sanki.

Hareket eden her şey, koridordan geçen öğrenci grupları, başı üstünden akıp giden bulutlar, bir uçağın homurtusu onu rahatsız ediyordu.

Starling dersin bitiminde uzun uzun koştuktan sonra havuza, girip yüzdü. Sudaki cesetleri düşünene ve ondan sonra suda kalmak istemeyene kadar yüzdü.

Mapp ve diğer sekiz on öğrenciyle dinlenme odasında saat yedi haberlerini dinledi. Senatör Martin'in

kızının kaçırılması Cenevre silahsızlanma görüşmeleri ardından ikinci haberdi.

Memphis'ten bir de film vardı; bir devriye arabasının dönen ışığı üzerinden Stonehinge villalarının bir görüntüsü. Bildirecek yeni bir şey olmadığından muhabirler park yerinde birbirlerine sorular soruyorlardı. Memphis ve Shelby ilçesi yetkilileri alışık olmadıkları mikrofonlar önün de başlarını eğiyorlardı. Fotoğrafçılar oradan oraya koşuşuyorlar, resim çekmeye çalışıyorlardı.

Catherine Baker Martin'in evinin penceresinde Crawford'un yüzü belirince odada bir alkış koptu. Starling yarım ağızla gülümsedi.

Buffalo Bill'in de aynı haberi izleyip izlemediğini merak ediyordu. Crawford'un yüzünü gördüğünde ne düşünmüştü acaba? Crawford'un kim olduğunu biliyor muydu?

Diğerleri de Bill'in programı seyretmekte olduğuna inanıyorlardı.

Sonra Senatör Martin, Peter Jennings'le canlı yayına çıktı. Kızının yatak odasında tek başınaydı. Odanın duvarlarında bir Güneybatı üniversitesi flaması, birkaç poster ve Eşit Haklar Bildirisi asılıydı.

Senatör Martin sade ve güçtü yüzlü, uzun boylu bir kadındı.

«Şu anda kızımı kaçıran kişiye hitap ediyorum,» dedi. Kameraya doğru yürüdü ve bir teröristle asla konuşmayacağı gibi konuştu.

«Kızıma bir zarar vermeden bırakmak senin elinde. Kızımın adı Catherine'dir. Çok iyi huylu ve anlayışlı bir insandır. Lütfen bir zarar vermeden bırak onu. Bu durumda kontrol senin elinde. Güçlü olan sensin. Sevgi ve acıma hissedebildiğini biliyorum. Kızımı ona zarar verecek her şeyden sen koruyabilirsin. Şimdi bütün dünyaya büyük bir iyilik yapacak yeteneğin olduğunu, başkalarına dünyanın sana davrandığından daha iyi davranabileceğini göstermen için büyük bir fırsat var elinde. Kızımın adı Catherine'dir.»

Senatör Martin'in gözleri kameradan ayrılırken ekranda büyük bir köpeğin boynuna tutunarak yürümeye çalışan küçük bir çocuğu gösteren bir film başladı.

Senatörün sesi duyuluyordu arka planda. «Bu filmde Catherine'in çocukluğunu görüyorsun. Catherine'i serbest bırak. Onu bu ülkenin herhangi bir yerinde kendisine bir zarar vermeden bırakırsan sana yardımcı olurum ve dostluğumu veririm.»

Ardından bir dizi fotoğraf belirdi ekranda: Catherine Martin sekiz yaşında, bir yelkenlinin dümeninde. Yelkenli kıyıya çekilmişti ve babası tekneyi.boyuyordu. Sonra genç kadının son zamanlarda çekilmiş fotoğrafları.

Sonra yine yakın çekimden Senatör Martin. «Sana tüm ülkenin önünde ihtiyacın olduğunda yardım edeceğime söz veriyorum. Sana yardım edebilirim. Ben bir Birleşik Devletler senatörüyüm. Silahlı Kuvvetler Komisyonu üyesiyim. Yıldız Savaşları diye adlandırılan Stratejik Savunma Girişimi üyesiyim. Sana müdahale edebilecek herkesi önleye bilirim. Düşmanların varsa onlarla baş edebilirim. Beni gece gündüz demeden arayabilirsin. Kızımın adı Catherine'dir. Lütfen bize güçlülüğünü göster, Catherine'i serbest bırak.»

«Çok akıllıca bir şey, » dedi Starling. Bir av köpeği gibi titriyordu.

«Yıldız Savaşları mı?» dedi biri. «Uzaylılar Buffalo Bill'in düşüncelerini başka bir gezegenden kontrol ediyorlarsa, Senatör Martin onu koruyabilecek... Bu mu söylemek istediği?»

Starling başını salladı. «Pek çok paranoid şizofren kendilerinin uzaylılar tarafından kontrol edildiklerine inanırlar. Bill de onlardansa, bu yaklaşım onu etkileyebilir. Esaslı bir koz, ve kadın oraya çıkıp kılını kıpırdatmadan oynadı elini. Bu, Catherine'e birkaç gün sağlayabilir: Bill üzerinde çalışmak için daha sonra biraz daha zaman bulabilirler. Ama bulamayabilirler de; Crawford onun zamanının kısalmakta olduğuna inanı yor. *Bunu da deneyebilirler*, başka şeyleri de.»

«Benim ailemden birini kaçırmış olsaydı, denemeyeceğim yol olmazdı. Peki, neden ikide bir 'Catherine' deyip durdu?»

«Buffalo Bill'in Catherine'i bir insan olarak görmesini sağlamaya çalışıyordu. Kızı parçalamadan önce onu bir nesne olarak gördüğüne, bir insan kişiliğinden uzaklaştırmaya çalışacağına inanıyorlar. Dizi cinayet işleyenlerden bazıları cezaevlerinde de konuşurlar. Bunun bir oyuncak bebek üzerinde çalışmaktan farksız olduğunu söylerler.»

«Bu konuşmanın ardında Crawford mu var dersin?»

«Belki, belki de Dr. Bloom... Ah, işte orada,» dedi Starling.

Ekrana Chicago Üniversitesinden Alan Bloom ile birkaç hafta önce seri cinayetler konusunda yapılan bir konuşma gelmişti

Dr. Bloom, Buffalo Bill'i tanıdığı diğer katillerle kıyaslamadığı gibi 'Buffalo Bill terimini de kullanmayı reddediyordu Aslında pek bir şey söylemiyordu ama konu üzerinde tek uzman olduğu bilindiği için televizyon istasyonu yüzünü göstermek istemişti.

Programı bitirirken adamın son sözlerini kullandılar. Onu her gün karşı karşıya bulunduğundan daha korkunç bir şeyle tehdit edemeyiz. Yapabileceğimiz şey onun bize gelmesini istemektir. Ona iyi bakım ve rahatlama sağlayacağımız sözünü verebiliriz ve bunu kesinlikle yaparız da.»

«Rahatlamaya hepimizin ihtiyacı var,» dedi Mapp. «En azından benim var. Laf kalabalığı hepsi de. Herif aslında bir şey söylemedi ya, ama Bill'i de fazla etkilemediği kuşkusuz.»

«Batı Virginia'daki o kızı bir süre düşünmüyorum,» dedi Starling. «Yarım saat falan unutuyorum, ama sonra aniden boğazıma bir şey takılıyor. Tırnaklarının boyası... bırak, hiç konuşmayayım daha iyi.»

Starling akşam odasına dönerken mektup kutusunda bir not buldu: *Lütfen Albert Roden'i ara.* Ve bir telefon numarası.

Ellerinde kitaplarıyla yataklarına otururlarken Mapp, «İşte benim kuramım doğrulandı yine,» dedi.

«Neymiş o?»

«İki erkekle tanıştın, değilmi? Her seferinde hoşlanmadığın arar seni.»

«Ben bunu çoktan biliyordum.»

Telefon çaldı.

Crawford uçaktan telefon ediyordu. «Starling, iki gecelik eşyanı topla, bir saat sonra buluşalım.»

Starling bağlantının kesildiğini sandı, telefonda sadece bir uğultu vardı, ama sonra ses birden duyuldu «... takımlara gerek yok, sadece giyecek bir şeyler al.»

«Nerede buluşacağız?»

«Smithsonian'da.» Crawford telefonu kapatırken yanındakiyle konuşmaya başlamıştı bile.

«Jack Crawford,» dedi Starling.

Mapp elindeki Ceza Kanunu kitabının üstünden başını kaldırdı. Starling'e uzun uzun baktı.

«Aklına bir şey getirmek istemiyorum,» dedi.

«Hem de nasıl istiyorsun.» Starling bunun arkasından ne geleceğini iyi biliyordu.

«Yarın Ceza'dan, iki gün sonra da beden eğitiminden sınavın var. Crawford'un dikkatli olmadığı takdirde okuldan atılacağını bilmesi gerek. Sana, 'Aferin Starling, iyi iş becerdin,' deyince, 'Aman efendim, bundan büyük zevk aldım,' deme sakın. Adamın gözlerinin içine bak ve, 'Okuldan atılmamam için sana güveniyorum,' de. Anladın mı?»

«Ceza'yı ikinci sınavda başarınm.»

«Ama çalışacak zaman bulamazsan hiçbir şey yapamazsın. Benimle dalga mı geçiyorsun sen? Ne olduğunu anlamadan kapı dışarı ediverirler insanı. Bunu onun ağzından sağlama al. Notların iyi, bunu bir de o söylesin bakalım. Bir daha derse beş dakika kala senin kadar hızlı ütü yapabilen oda arkadaşını nereden bulurum ben?»

* * *

Starling eski Pinto'sunu hız sınırının hemen altında sürüyordu. Sıcak yağ ve küf kokusu, arabanın altından gelen takırtılar babasının eski kaptıkaçtısını, kardeşleriyle birlikte yaptıkları yolculukları hatırlıyordu.

Ancak şimdi gece karanlığında kendi arabasını kendisi sürerken düşünecek zamanı vardı. Korkularının soluğunu hemen ensesinde hissediyordu ve yanında kıpırdanıp duranlar yakın zamana ait anılarıydı.

Starling, Catherine Martin Baker'in cesedinin bulunmuş olmasından korkuyordu. Buffalo Bill kızın kim olduğunu öğrendiğinde paniğe kapılmış olabilirdi. Onu öldürmüş ve boğazına bir böcek tıkıp bir nehre atmıştı belki de.

Belki de Crawford teşhis edilmek üzere böceği getiriyordu. Yoksa kendisini neden Smitlısonian'da istesindi? Ama herhangi bir ajan böceği müzeye götürebilirdi. Ayrıca yanına iki günlük eşya almasını da söylemişti.

Crawford'un durumu güvenli olmayan bir telsiz hattından anlatamamasını anlıyordu, ama yine de merak onu çılgına çevirmekteydi.

Radyoda bir haber istasyonu bulup hava durumunu bekledi. Haberlerin de bir yararı olmadı. Memphis haberleri saat yedi haberlerinin tekrarıydı. Senatör Martin' in kızı kayıptı. Bluzu sırtından kesik olarak bulunmuştu. Tanık yoktu. Batı Virginia'da bulunan ceset teşhis edilememişti.

Batı Virginia. Clarice Starling'in Potter Cenaze Evi anıları arasında sağlam ve değerli bir şey vardı. Dayanıklı bir şey, diğer karanlık şeylerin yanında ışıl ışıl bir şey. Saklayabileceği bir şey. Şimdi de bunu hatırlayınca bir muska gibi elinde sıkabildiğini hissediyordu. Potter Cenaze Evinde, musluğun başında kendisini şaşırtan ve sevindiren bir kaynak tan güç alabildiğini fark etmişti... annesinin anısından.

Arabayı FBI binasının altına park etti. Kaldırımda televizyon ekipleri nöbetteydi Arkalarında J. Edgar Hoover Binası olduğu halde mikrofonlara konuşuyorlardı. Starling

projektörlerin uzağından geçerek Smithsonian Müzesine doğru yürüdü.

Yaşlı binanın birkaç penceresinin aydınlık olduğu görülüyordu. Binanın önünde bir Baltimore polis kamyoneti park etmişti. Crawford' un sürücüsü Jeff onun arkasındaki yeni gözetleme arabasının direksiyonundaydı. Starling'in yaklaştığını görünce elindeki telsize eğilip bir şeyler söyledi.

18. BÖLÜM

Bekçi Clarice Starling'i Smithsonian'ın doldurulmuş büyük filinin üstündeki ikinci kata çıkardı. Asansör kapıları açıldığında elleri pardösü sünün ceplerinde olan Crawford loş holde tek başınaydı.

«İyi akşamlar, Starling.»

«İyi akşamlar.»

Crawford omzu üzerinden bekçiye, «Bundan sonrasında yolumuzu buluruz, teşekkür ederiz.» dedi.

Crawford ile Starling iki yanı antropolojik örnek kutularıyla dolu koridorda yan yana yürüdüler. Tavan ışıklarından ancak birkaçı yanıyordu. Bir kampus gezintisi yaparmış gibi yürürlerken Starling erkeğin elini omzuna atmak istediğini hissetti ve kendisine dokunması mümkün olabilseydi bunu yapacağını anladı.

Onun bir şey söylemesini bekliyordu. Sonunda kız durdu, o da ellerini ceplerine soktu ve kemiklerin sessizliği arasında birbirlerine baktılar.

Crawford başını sandıklardan birine dayayıp burnundan derin bir soluk aldı.

«Catherine Martin hâlâ yaşıyor olabilir,» dedi.

Starling başını salladı, sonra da bir daha kaldırmadı. Belki de yüzü ne bakmazsa kendisiyle daha rahat konuşacaktı. Acaba karısı mı öldü, diye düşündü bir an. Yada bütün gününü Catherine'in yaslı annesiyle geçirmek onu böyle yapmıştı.

«Kızı park yerinde kaçırdığını sanıyorum,» dedi. «Gören olmamış. Kız evine girmiş, sonra bilinmeyen bir

nedenle yeniden dışarı çıkmış. Dışarıda çok kalmak niyetinde olmadığı anlaşılıyor, kapıyı aralık bırakmış ve arkasından kapanıp kilitlenmemesi için de sürgüyü itmiş Kapı anahtarları televizyonun üstündeydi. İçerde hiçbir şeye el sürülmemiş. Evinde çok kaldığını sanmıyorum Yatak odasındaki cevap verme aygıtına kadar bile gitmemiş. Sevgilisi sonunda polis çağırdığında aygıtın mesai ışığı hâlâ yanıp sönüyormuş.

«Kısacası adam kızı ele geçirdi, Starling. Televizyon istasyonları bu kez geriye sayım yapmamaya razı oldular. Dr. Bloom bunun adamı harekete geçirdiğine inanıyor. Ama boyalı basın yapacaktır nasıl olsa.»

Daha önceki bir kaçırma olayında bulunan sırtı kesik bluzdan bunun Buffalo Bill in işi olduğu anlaşıldığında gazetelerde her gün siyah çerçeve içinde kaçırılmadan o yana kaç gün geçtiğini belirten rakamlar çıkmıştı Ceset nehirde bulunduğunda sayı on sekizdi.

«Böylece Starling, Catherine Martin Baker Bill in odasında bekliyor ve bizim de bir hafta kadar bir zamanımız var En fazla bir hafta Bloom onun cinayetler arası döneminin giderek kısaldığına inanıyor»

Crawford için çok uzun bir konuşmaydı bu. Starling sadede gelmesini bekledi.

«Ama Starling, bu kez talihimiz yaver gidiyor olabilir.» Kız umutla ona baktı kaşları altından.

«Bir böcek daha var. Seninkiler, Pilcher ile... ötekisi»

«Roden.»

«Çalışmaya başladılar bile.»

«Nerede bulundu peki? Cincinnati morgundaki kız...»

«Hayır. Gel de göstereyim. Bakalım sen ne diyeceksin.»

«Entomoioji öteki tarafta, Bay Crawford.»

«Biliyorum.»

Köşeyi dönüp antropolojinin kapısına geldiler. Camlı kapının ardın da ışık vardı ve içerden sesler geliyordu.

İçerde parlak bir ışığın altındaki bir masanın başında laboratuar önlüklü üç kişi çalışmaktaydı. Starling adamların ne yaptıklarını göremedi. Davranış Bilimlerinden Jerry Burroughs omuzları üstünden bakıp not alıyordu. Odada tanıdık bir koku vardı.

Sonra adamlardan biri musluğun içine bir şey koymak için yerinden ayrılınca Starling neyle meşgul olduklarını görebildi.

Masanın üstündeki paslanmaz tepsinin üstünde. Split City Ambarı'nda bulduğu baş olan 'Klaus' vardı.

Burroughs telefona aldığı notları okurken eliyle ağızlığı örttü. «Jack, Klaus'un resimlerini kurutuyorlarmış.»

Crawford telefonu aldı. «Bobby, İnterpol'ü bekleme. Resimleri' hemen faksla. İskandinav ülkelerine, Batı Almanya'ya, Hollanda'ya Klaus'un gemisinden kaçan bir tayfa olabileceğini bildir. Kendi ulusal sağlık kurumlarından kırık elmacık kemiği konusunda bir tazminat talebi olabileceğini söyle. Diş krokilerini de gönder.» Telefonu Burroughs'a geri verdi. «Eşyaların nerede, Starling?»

«Aşağıda bekçi odasında.»

Crawford asansör beklerlerken, «John Hopkins'de böceği buldular,» dedi. «Baltimore polisi için başı inceliyorlardı. Batı Virginia'daki kız da olduğu gibi boğazındaymış. John Hopkins akşam saat yedide buldu. Baltimore savcısı beni uçaktan aradı. Olduğu gibi görebilmemiz için başla birlikte gönderdiler. Aynca Dr. Angel'dan Klaus'un elmacık kemiği çatladığında kaç yaşında olduğunu saptamasını istediler. Onlar da bizim gibi Smithsonian'la iş yapıyorlar.»

«Yani Klaus'u da öldüren Buffalo Bill olabilir mi demek istiyorsunuz? Hem de yıllar önce?»

«Bu pek uzak bir olasılık mı? Büyük bir rastlantı mı sence?»

«Şu anda öyle.»

«Biraz bekleyelim öyleyse.»

«Dr. Lecter bana Klaus'u nerede bulacağımı söylemişti.»

«Evet.»

«Dr. Lecter bana hastası Benjamin Raspail'in Klaus'u öldürmüş ola bileceğini söylemişti. Ama aslında bunun kazayla boğulma olduğuna inanıyordu.»

«Evet, öyle demişti.»

«Dr Lecter'in Klaus'un nasıl öldüğünü bildiğini ve bunun ne boğulma sonucu olduğuna, ne de Raspail'in yaptığına mı inanıyorsunuz?»

«Klaus'un boğazında bir böcek vardı, Batı Virginia'daki kızın boğazında bir böcek vardı. Bunu başka hiçbir yerde görmedim. Bu konuda ne bir şey okudum, ne de duydum. Sen ne diyorsun?»

«Bana iki günlük eşya toplamamı söylemiştiniz Bunu Dr Lecter'e sormamı istiyorsunuz, değil mi?»

«Adam ancak seninle konuşuyor, Starling.» Crawford'un öyle acıklı bir hali vardı ki.

Kız başını salladı.

«Akıl hastanesine giderken konuşuruz,» dedi Crawford.

19. BÖLÜM

Crawford, «Dr. Lecter cinayetten yakalanmadan önce epey geniş bir çalışma alanına sahipti,» dedi. «Maryland ve Virginia mahkemeleri için psikiyatrik değerlendirmeler yapardı. Pek çok deli katil görmüştü. Eğlence için bunlardan kaçını serbest bıraktırdığını tanrı bilir. Onları tanıyabilmesinin bir yolu buydu. Sonra Raspail'i sosyeteden tanıyordu ve Raspail tedavisi sırasında kendisine pek çok şey anlatmıştı. Belki de Raspail ona Klaus'u kimin öldürdüğünü de söylemişti.»

Crawford ile Starling kapalı gözlem kamyonetinin arkasındaki döner koltuklarda oturuyorlardı. Otuz yedi mil ötedeki Baltimore'a gitmekte olan sürücü Jeff'in hızlı gitme emri aldığı belliydi.

«Lecter yardım etmeyi teklif etti ama ben bunu kabul etmemiştim. Daha önce de yardım etmişti. Bize dişe dokunur bir şey vermediği gibi en son seferinde Will Graham' in yüzünün paramparça olmasını da sağladı. Sırf eğlence olsun diye.»

«Ama Klaus'un boğazında bir böcek, Batı Virginia'daki kızın, boğazında bir böcek.... Bunu görmezlikten gelemem. Alan Bloom daha önce böyle bir şey duymamış. Ben de. Sen böyle bir şeye rastladın mı, Starling? Sen literatürü benden sonra okumuşsundur.»

«Hiç rastlamadım. Başka ilginç nesneler vardı ama böceğe hiç rastlamadım.»

«İşe başlamak için iki şey var elimizde. Birincisi, Dr. Lecter'in kesin bir şey bildiği varsayımı. İkincisi de,

Lecter'in olaya sadece eğlence gözüyle baktığı. Eğlence kısmını asla unutma. Buffalo Bill'in Catherine Martin sağken yakalanmasını istemesi gerek. Bütün çıkarları ve eğlencesi buna bağlı olmalı Onu tehdit edecek hiçbir şey yok elimizde, tuvalet kapağını ve kitaplarını zaten kaybetmiş durumda.»

«Ona durumu açıkça anlatıp bir şey teklif etsek, manzaralı bir hücre. Bana yardım etmeyi önerdiğinde bunu istemişti.»

«Yardım etmeyi önerdi, Starling. Değiş tokuş yapmayı değil. Değiş tokuş kendisine gösteriş yapma fırsatı vermez. Bak, Lecter'in hiçbir acelesi yok. Bir beysbol maçıymış gibi izliyor olayları. Değiş tokuş istersek bekleyecek hiç acele etmeyecektir.»

«Bir ödül karşılığında olsa bile mi? Catherine Martin ölürse elde edemeyeceği bir şey için bile mi?»

«Ona kendisinin bilgisi olduğunu bildiğimizi ve değiş tokuş yapmak istediğimizi söylediğimizi düşünelim. Hatırlamaya çalışıyormuş gibi bizi haftalarca bekletmekten, Senatör Martin'i umutlandırmaktan, sonra Catherine'in ölümünü beklemekten ve bu arada hep az daha hatırlıyor görünmekten büyük zevk alacaktır. Bu onun için manzaralı bir odadan daha keyifli olacaktır. Bu onu besleyen, yaşatan bir şeydir.

«İnsanın yaşlandıkça daha akıllı olup olmadığından pek emin değilim, Starling. Ama bazı şeylerden sakınmayı öğreniyorsun, burası kesin. Ve burada da bunu yapabiliriz.»

«Şu halde Dr. Lecter'in kendisine sadece kuramları için geldiğimizi düşünmesi gerek,» dedi Starling.

«Doğru.»

«Peki,. bunu neden söylediniz bana? Neden sadece bu şekilde sormam için göndermediniz beni?»

«Seninle açık konuşuyorum. Sen de amir olduğunda aynı şeyi yapacaksın. Başka hiçbir şey uzun ömürlü olamaz.»

«Öyleyse Klaus'un boğazındaki böcekten, Klaus ile Buffalo Bill arasındaki bağlantıdan söz etmek yok.»

«Hayır. Buffalo Bill'in kafa derilerini yüzeceğini önceden bilmesinden etkilendiğin için gidiyorsun ona. Ben ve Alan Bloom onun sözlerini ciddiye almadığımızı resmen belirttik. Ama senin istediğini yapmana izin veriyorum. Ona bazı ayrıcalıklar önerebilirsin, sadece Senatör Martin kadar güçlü birinin onun için elde edebileceği şeyler. Catherine öldüğü takdirde bu teklifin geçersiz olduğuna inanması gerek. Bu durumda senatörün ona karşı hiçbir ilgisi kalmayacak. Ve eğer başarısızlığa uğrarsa, bu bizi kızdırmak için sakladığı bilgilerden değil de, dediği kadar kurnaz ve bilgili olmadığındandır.»

«Senatör ilgisini gerçekten kaybedecek mi?»

«En doğrusu bu sorunun yanıtını bilmediğini söylemendir.»

«Anlıyorum.» Demek Senatör Martin'e bir şey söylenmemişti. Crawford'un senatörün doğrudan doğruya Dr. Lecter'e başvurmasından korktuğu anlaşılıyordu.

«Gerçekten anladın mı?»

«Evet. Özel bilgisi olmadığını göstermeden bizi Buffalo Bill'e nasıl yöneltebilir ama? Sadece kuram ve sezgiyle bunu nasıl başarabilir'?»

«Bilemiyorum, Starling. Bunu düşünecek çok uzun zamanı oldu. Tam altı kişinin öldürülmesini bekleyecek kadar uzun bir zamanı oldu.»

Kamyonetteki telefon çalmaya başlamıştı. Crawford bundan sonraki yirmi dakikayı Hollanda polisiyle, Danimarka polisiyle ve Isveç polisin den Quantico'da eğitim görmüş biriyle konuşmakla geçirdi. Starling onun Belçika Cinayet Masasından bir yetkiliyle Fransızca konuştuğunu duyunca şaşırdı. Crawford hep Klaus'u teşhis etmekteki acelenin öne mini vurguluyordu. Her ülkeye istek İnterpol aracılığıyla bildirilecekse de, eski dostluklar yardımıyla işler biraz çabuklaştırılabilirdi.

Starling, Crawford'un yeni konuşma gizliliği sistemi için kamyoneti seçtiğini anlamıştı. Ancak bu işi bürosundan çok daha kolaylıkla yapabilirdi. Şimdi küçücük masa üstündeki notları karışıyor, yolun her engebesinde sağa sola savruluyorlardı. Starling'in

deneyimi çok az olduğu halde bir bölüm şefinin bir kamyonetle böyle işe çıkmasının ne kadar olağanüstü olduğunu anlıyordu. Kendisine talimatını telsizle de verebilirdi. Ama Starling böyle olduğuna seviniyordu.

Starling kamyonetin bu sakinliğinin, görevi böyle düzenli bir şekil de yürütmenin çok pahalıya mal olduğunu hissediyordu. Crawford'un telefondaki konuşması da bunu doğrulamaktaydı zaten.

Şimdi evindeki FBI Başkanıyla konuşuyordu. «Hayır, efendim. Ne kadar, efendim? Hayır. Kayıt istemez. Onun kesinlikle bant taşımasını istemiyorum. Dr. Bloom da ayni şeyde ısrar ediyor. O'Hare havaalanında sise takılmış. Hava açılır açılmaz gelecek. Elbette.»

Crawford bundan sonra da evindeki gece hemşiresiyle konuştu Konuşması bitince kamyonetin tek yönlü camından belki bir dakika dışarıya baktı. Sonra elindeki gözlüğünü taktı ve Starling'e döndü.

«Lecter için üç gün tanıyorlar bize. Bir sonuç alamazsak Baltimore polisi mahkeme yasaklayana kadar terletecek herifi.»

«Terletmenin geçen sefer bir yararı olmadı. Dr. Lecter pek terleyen bir insan değil.»

«Geçen sefer ne vermişti onlara, kağıttan bir tavuk mu?»

«Evet.» Buruşuk kağıt tavuk hâlâ Starling'in çantasındaydı.

«Baltimore polisini suçlayamam,» dedi Crawford. «Onların elinde tutuklu ne de olsa. Catherine ölürse Senatör Martin'e ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını söylemek zorundalar.»

«Senatör Martin nasıl?»

«İşbirliğine yanaşıyor ama çok da acı çekiyor. Aklı başında ama çok dayanıklı bir kadındır, Starling. Onu görsen hoşlanırdın sanırım.»

«Johns Hopkins ile Baltimore Cinayet Masası Klaus'un boğazındaki böcek konusunda dillerini tutabilecekler mi? Bunun gazetelere geçmesini önleyebilir miyiz?»

«En azından üç gün.»

«Bunu elde etmek çok güç oldu.»

«Frederick Chilton ile hastanedeki diğerlerine güvenemeyiz,» dedi Crawtord. «Chilton bilirse bütün dünya duyacak demektir. Chilton senin orada olduğunu bilmek zorunda, ama bu Klaus dosyasının kapanması için Baltimore polisine yaptığın bir iyilik olarak sunuldu, Buffalo Bill ile ilgili bir şey olarak değil.»

«Bu işi gecenin geç saatinde mi yapacağım?»

«Sana ancak bu kadar zaman tanıyabilirim. Batı Virginia'daki böcek konusu sabah gazetelerinde olacak. Cincinnati adli tıbbi olayı açıklamış. Lecter bunu senin ağzından özel olarak duyabilir, ancak Klaus'un boğazında da bir tane bulduğumuzu bilmediği sürece bunun pek bir önemi yok.»

«Ona karşılık olarak verecek neyimiz var?»

«O konu üzerinde çalışıyorum.»

Crawford yine telefonlara döndü.

20. BÖLÜM

Büyük bir banyo, beyaz seramik duvarlar, İtalyan muşluk takımları. Bir kenarda iki yanında çiçek saksıları olan üzeri kozmetik şişeleriyle dolu bir konsol ve duştan yükselen buharla buğulanmış bir ayna. Duştan bir şarkı yükseliyor. *Aint Misbehavin* müzikalinden bir parça. Küçük bir köpek banyo kapısını tırmalıyor sesi duyunca.

Duştaki Jame Gumb'dı. Beyaz erkek, otuz dört yaşında, bir seksen beş boyunda, yüz kilo, belirgin bir işareti yok. Adının s harfi okunmayan James gibi söylenmesinde ısrarlı.

Gumb yıkandıktan sonra eliyle göğsüne ve kalçalarına kolonya sürdü. Dokunmaktan hoşlanmadığı yerlerine de bir banyo beziyle. Gumb pespembe olana kadar kurulandıktan sonra bir de iyice kremledi vücudunu. Yerden tavana kadar olan aynanın önüne bir duş perdesi geriliydi.

Gumb aletini de bir bezle tutup bacaklarının arasına soktuktan sonra perdeyi çekip aynada kendine baktı.

Aslında epey gür olan sesini biraz incelterek, «Bir şeyler söyle bana, balım,» diye şarkıyı okumaya devam etti. Giderek daha iyi söylediği ne inanıyordu. Aldığı hormonlar sesini inceltmemişti ama hafifçe fırlak memelerinin arasındaki kıllar biraz seyrelmiş gibiydi. Elektrik tedavisiyle sakalını da iyice kazıtmışsa da, yine de kadına benzemiyordu. Yalnız tırnaklarıyla değil ayakları

ve yumruklarıyla da kavga etmeye hazır bir erkeğe benziyordu.

Sesini duyan köpek kapıyı tırmaladı yine. Gumb bornozunu giyip köpeği içeri aldı, sonra kucaklayıp öptü.

«Söyle bakalım yavrum. Sen de açlıktan öldün mü yoksa, sevgilim?»

Gumb yatak odasının kapısını açmak için köpeği öteki koluna geçirdi. Hayvan yere inmek için kıvrandı.

«Bir dakika, sevgilim.» Gumb serbest eliyle yatağın yanından bir Mi ni-14 tüfeği alıp yastıkların üstüne koydu. «Pek he şimdi. Şimdi yiyelim yemeğimizi» Gumb küçük hayvanı yere bırakıp pijamasını giydi. Hayvan sahibinin ardından mutfağa girdi.

Jame Gumb mikrodalga fırınından üç tabak yemek çıkardı. Kendisi için iki Aç Adam, köpek içinde bir Perhiz Tabağı.

Köpek etle tatlıyı yeyip sebzeyi bıraktı. Jame. Gumb'ın iki tabağında da sadece kemikler kalmıştı.

Gumb küçük köpeği arka kapıdan dışarı çıkardı, duvarın kenarında çömelmesine baktı.

«İki Numarayı yapmadın ama. Peki peki, .bakmayacağım.» Ama parmakları arasından yine de gizlice baktı köpeğe. «Aferin sana, kusursuz bir hanımefendisin sen. Haydi gel yatalım şimdi.»

Bay Gumb yatmaya bayılırdı. Gecede birkaç kere yatardı. Kalkma yı da çok severdi; geceleyin birkaç kere kalkar, evinin değişik odaların da ışığı yakmadan oturur, ya da içinden bir yaratıcılık hevesi yükselmiş se biraz çalışırdı.

Mutfak ışığını söndürürken yemek kalıntılarını görüp dudaklarını büzdü. Üç tabağı toplayıp masanın üstünü sildi.

Merdiven başına gelince bodrumun ışıklarını yaktı. Tabakları alıp aşağı indi. Küçük köpek mutfakta havlayıp burnuyla kapıyı araladı.

«Pek sen de gel bakalım, Huysuz Köpek.» Köpeği kucağına alıp aşa indirdi. Köpek öteki elindeki tabakları koklamak için huysuzlandı. «Olmaz yaramaz çocuk, sen

yeteri kadar yedin.» Köpeği yere bıraktı, hayvan bodrum boyunca sahibini izledi.

Mutfağın hemen altındaki bodrumda çoktan suyu kurumuş olan bir kuyu vardı. Kuyunun kenarları yerden iki karış yüksekti. Bir çocuğun kaldıramayacağı kadar ağır tahta kapağı yerindeydi. Kapağın ortasında bir kova indirecek genişlikte ayrı bir kapak vardı. Jame Gumb tabakların içindekileri bu delikten aşağı boşalttı.

Kemikler ve sebze parçaları kuyunun karanlığında kayboldular. Küçük köpek arka ayakları üstüne oturup yiyecek dilendi.

«Olmaz, hepsi bitti,» dedi Gumb. «Zaten yeteri kadar şişmansın.» Gumb küçük köpeğine, «Yağlı Ekmek, Yağlı Ekmek,» diye söylenerek yukarı çıktı. Karanlık kuyudan yükselen, «LÜTFEEEEN!» çığlığını duyduğunu belirten hiçbir şey yapmadı.

21. BÖLÜM

Clarice Starling, Baltimore Eyalet Akıl Hastanesine akşam saat onu birkaç dakika geçe girdi. Yalnızdı. Dr. Frederick Chilton hastanede olmayacağını umuyordu ama adam onu odasında beklemekteydi.

Masasının önünde yere çivilenmiş bir iskemle dışında odanın girişi bomboştu. Starling selamı havada asılı kalırken iskemlenin yanında durup bekledi. Dr. Chilton, Franklin lokomotif koleksiyonunu incelemeyi bitirdikten sonra kıza döndü.

«Bir kahve içer miydiniz?»

«Teşekkür ederim, istemem. Gecenizi böldüğüm için özür dilerim.»

«Hâlâ o baş hakkında bir şeyler öğrenmeye mi çalışıyorsunuz?»

«Evet. Baltimore savcılığından sizinle konuştuklarını söylediler, doktor.»

«Evet öyle. Ben buradaki yetkililerle çok yakın bir işbirliği içindeyim, Bayan Starling. Bir makale mi yazıyorsunuz yoksa tezinizi mi hazırlıyorsunuz?»

«Hayır.»

«Mesleki dergilerde hiç yazınız çıktı mı?»

«Hayır. ABD Başsavcılığının Baltimore Cinayet Masası için yapma mı istediği bir görev bu. Kendilerine kapanmamış bir dosya bıraktığımız için şimdi bir çekidüzen vermelerine yardımcı oluyoruz.» Starling, Chilton'a duyduğu hoşnutsuzluğun yalan söylemeyi kolaylaştırdığını fark etmişti.

«Üzerinizde ses alma bandı var mı, Bayan Starling?»

«Hayır.»

Doktor Chilton masasından aldığı küçük bir ses kayıt aygıtına bir kaset taktı. «O zaman bunu çantanıza koyun. Daha sonra ben daktiloda yazdırıp bir kopyasını size gönderirim. Notlarınızı desteklemek için kullanırsınız.»

«Hayır, bunu yapamam, Dr. Chilton.»

«Neden? Baltimore polisi Lecter'in bu Klaus işi hakkında söylediklerini incelememi istemişti.»

Crawford, *Chllton'dan fırsat bulursan yararlan, demişti. Mahkeme kararıyla ona istediğimizi yaptırabiliriz ama bu kez de Lecter bunun kokusunu hemen alır. Chillton'un ruhunu bir bakışta okur o.*

«Başsavcılık ilk önce gayri resmi bir yaklaşımda bulunmamızı önerdi. Kendisine söylemeden konuşmalarını banda alırsam ve bunu öğrenirse bir daha Dr. Lecter'!e rahat bir atmosferde konuşamayız. Sanırım siz de bunu takdir edersiniz.»

«Nasıl öğrenebilir ki?»

Ulan hıyar, bildiğin her şeyle birlikte onu da gazetede okur. Ama karşılık vermedi. «Eğer bir yere varırsak ve ifade vermeye çağırılırsa elimizdekileri ilk görecek olan sizsiniz ve eminim uzman bir tanık olarak siz de çağırılacaksınızdır. Biz şimdilik ağzından bir şeyler almaya çalışıyoruz.»

«Bayan Starling, sizinle neden konuştuğunu biliyor musunuz?»

«Hayır, Dr. Chilton.»

Chilton sanki bir sayım yapıyormuş gibi masasının ardındaki duvar da asılı duran sertifika ve diplomalara baktı. Sonra ağır ağır kıza döndü. «Ne yaptığınızı gerçekten bildiğinizi sanıyor musunuz?»

«Elbette.» Starling, Chilton'la tartışmaya girmek istemiyordu. Lecter'e gittiğinde de gücü kalması gerekirdi.

«Sizin yaptığınız şu: Bir mülakat yapmak üzere hastaneme geliyorsunuz ve edindiğiniz bilgileri benimle paylaşmayı reddediyorsunuz.»

«Ben aldığım talimata göre hareket ederim, Dr. Chilton. Başsavcının telefon numarası şurada işte. Bunu ya kendisiyle konuşun yada bırakın işimi yapayım.»

«Ben burada hademe değilim, Bayan Starling. Geceleri buraya insanları içeri alıp dışarı çıkarmak için gelemem. *Holiday On Ice* revüsü ne bir biletim vardı.»

Chilton birden *bir bilet* dediğini fark etti. Starling o anda onun haya tını görür gibi oldu, adam da bunu anladı.

Starling onun boş buzdolabını, televizyon karşısında tek başına yediği yemeği, kendisi kaldırana kadar aylarca orada burada kıpırtısız duran eşyalarını gördü ve yine bir anda onu bağışlamamaya yada bakışlarını kaçırmamaya karar verdi. Adamın yüzüne baktı, başını hafifçe yana eğdi ve konuşmaya devam edemeyeceğini bilerek bu bilgisiyle onu yerine mıhladı.

Dr. Chilton, Starling'i Alonzo adında bir hademeyle gönderdi aşağıya.

22. BÖLÜM

Starling, Alonzo ile hastanenin bodrumuna inerken dört bir yandan gelen çığlıklara kulaklarını kapatmıştı. Sanki her an biraz daha suya batı yormuş gibi kendisini her yandan bastıran basıncı hissediyordu.

Delilerin arasında bulunmak... Catherine Martin in eli kolu bağlı bir halde onlardan birinin yanında bulunması Starling'e işini yapmak için güç veriyordu. Ama bunun için kararlılıktan başka şeylere de ihtiyacı vardı. Sakin olmalıydı, zekası pırıl pırıl olmalıydı. Çok acele etmesi gerektiği halde çok sabırlı olmalıydı. Dr. Lecter aradığı yanıtı biliyorsa, bunu onun düşünceleri arasından ayıklayıp çıkarmak zorundaydı.

Starling, Catherine Baker Martin'i haberlerdeki filmde gördüğü küçük kız olarak düşündüğünü fark etti.

Alonzo sonuncu ağır kapının zilini çaldıktan sonra Starling'i gelen hademeye teslim etti. Starling onun gitmek üzere dönerken haç işareti yaptığını gördü.

«Hoşgeldiniz, » diyen hademe kapının sürgülerini itti.

«Nasılsın, Barney?»

Barney iri parmağını sayfasını kaybetmemek için okuduğu kitabın arasına sokmuştu. Jane Austen'in *Sağduyu ve Duyarlılık* kitabını oku yordu. Starling her küçük ayrıntıyı gözden kaçırmamak üzere hazırla mıştı kendini.

«Işıkları nasıl istiyorsunuz?» diye sordu Barney.

Hücreler arasındaki koridor loştu. Koridorun ucundaki sonuncu hücreden dışarı parlak bir ışık yayılıyordu.

«Dr. Lecter uyanık galiba.»

«Geceleri hiç uyumaz, ışıkları sönük olsa bile.»

«Olduğu gibi bırakalım o halde.»

«Yürürken koridorun ortasında kalın, parmaklıklara dokunmayın.»

«Televizyonun kapanmasını istiyorum.» Televizyon yer değiştirmişti. Şimdi tâ uçtaydı, ekranı koridora bakıyordu. Hücrelerdeki deliler başlarını parmaklıklara dayadıkları takdirde ekranı görebiliyorlardı.

«Olur, sesi kapatın, ama sizce bir sakıncası yoksa resim kalsın. Bazıları bakmaktan hoşlanıyorlar. İsterseniz iskemle de oradadır.»

Starling loş koridorda tek başına yürüdü. Her iki yandaki hücrelere bakmıyordu. Ayak sesleri çok gürültülü geliyordu kendisine. Koridorda ki sesler sadece hücrelerden gelen horultulardı.

Miggs'in hücresine yeni biri yerleştirilmişti.. Starling yere uzanmış uzun bacaklarla parmaklığa yaslanmış bir baş görebiliyordu. Geçerken baktı. Bir adam yerdeki kağıt kırıntıları arasında oturuyordu. Yüzü ifadesizdi. Televizyon ekranı gözlerinde yansıyordu, ağzından akan salya sının bir ucu omzuna varmıştı.

Starling, Lecter kendisini görene kadar hücresinin içine bakmak istemedi. Hücrenin önünden geçti, televizyona gidip ses düğmesini çevirdi.

Dr. Lecter beyaza boyalı hücresinde beyaz hastane pijaması giymişti. Hücresindeki tek renk saçları, gözleri ve kırmızı dudaklarıydı. Yüz hatları yakasının üstünde boşlukta asılıydı sanki. Parmaklığa yaklaşmasını önleyen naylon ağın ardındaki masası başında oturuyordu. Elini model olarak kullanarak kasap kağıdına bir şeyler çizmekteydi. Starling bakarken elini çevirdi, parmaklarını gerdi ve kolunun iç kısmının resmini çizdi.

Starling parmaklıklara biraz daha yaklaşınca Lecter başını kaldırdı.

«İyi akşamlar, Dr. Lecter.»

Adamın dudakları kadar kırmızı dilinin ucu belirdi. Üst dudağının tam ortasına dokundu, sonra yine ağzına girdi.

«Clarice.»

Starling adamın sesinin gerisindeki paslı hınltıyı duyunca en son ne zaman konuştuğunu merak etti...

«Yarın okul var, yatmaya geç kalmışsın.»

«Bu da gece okulu,» dedi kız, sesinin daha güçlü çıkmış olmasını isteyerek. «Dün Batı Virginia'daydım...»

«Yaralandın mı?»

«Hayır, ben...»

«Yeni bir yara bandın var, Clarice.»

Starling hatırladı. «Bugün yüzerken havuzun kenarına çarptım da.» Yara bandı pantolonun içindeki bacağındaydı, görmesi olanaksızdı. Kokusunu almış olmalıydı. «Dün Batı Virginia'daydım. Bir ceset buldular. Buffalo Bill' in son kurbanı.»

«En sonuncusu değil, Clarice.»

«Sonuncusundan bir önceki.»

«Evet.»

«Kafa derisi yüzülmüştü. Tam da sizin söylediğiniz gibi.»

«Konuşurken resim çizmemin bir sakıncası var mı?»

«Hayır, lütfen keyfinize bakın.»

«Cesedi gördün mü?»

«Evet.»

«Daha önce yaptıklarını görmüş müydün?»

«Hayır, sadece fotoğraflarını görmüştüm.»

«Neler hissettin?»

«Korku. Sonra da işim başımdan aşkındı.»

«Daha sonra.»

«Sarsılmıştım.»

«İşini yapabildin mi?» Dr. Lecter ucunu sivriltmek için elindeki kömürü kağıdın kenarına sürttü.»

«Çok iyi. Çok iyi yaptım.»

«Jack Crawford için mi?»

«O da oradaydı.»

«Benim için bir şey yapar mısın, Clarice? Başını öne eğ biraz, sanki uyukluyormuşsun gibi bırak düşsün. Bir an. Teşekkür ederim, oldu. İstersen otur şimdi. Ceset bulunmadan önce Jack Crawford'a söylediği mi iletmiş miydin?»

«Evet.»

«Peki, ceset bulunduktan sonra ne yaptı?»

«Başlıca otorite olan kişiyle konuştu, üniversite..»

«Alan Bloom.»

«Evet. Dr. Bloom, Buffalo Bill'in gazetelerin yarattığı kişiliği oynadığını söyledi. Böyle bir şey olacağını herkes bilebilirmiş.»

«Dr. Bloom da bunu önceden kestirmiş mi?»

«Öyle dedi.»

«O da tahmin etmiş ama kimseye söylememiş demek. Anlıyorum. Sen ne düşünüyorsun, Clarice?»

«Bilmem, pek emin değilim.»

«Psikoloji de okudun, adli tıp da. İkisinin birlikte aktıkları yerde avlanırsın, değil mi? Şimdiye kadar bir şeyler yakaladın mı, Clarice?»

«Pek ağır ilerliyor.»

«Peki kitapların sana Buffalo Bill hakkında ne söylüyorlar?»

«Kitaba göre sadistin biri olmalı.»

«Yaşam kitaplara girmeyecek kadar kaygandır, Clarice; öfke ihtiras olarak görülür.» Dr. Lecter sol elinin resmini bitirdi, kömür kalemini sol eline alıp onunla da sağ elinin resmini yapmaya koyuldu. «Dr. Bloom'un kitabından mı söz ediyorsun?»

«Evet.»

«O kitapta bana da baktın mı?»

«Evet.»

«Beni nasıl tanımlamış?»

«Tam bir sosyopat.»

«Dr. Bloom'un her zaman haklı olduğuna inanır mısın?»

«Yanlış olduğunun kanıtlanmasını bekliyorum.»

Dr. Lecter gülümseyince küçük beyaz dişleri ortaya çıktı. «Her taraf uzman dolu, Clarice. Dr. Chilton arkandaki Sammie'nin hebefrenik şizofren olduğunu ve asla düzelmeyeceğini söylüyor. Bu yüzden onu Miggs'in eski hücresine. koydu. Onların sonunun nasıl geldiğini biliyor musun? Korkma, seni duymaz.»

«Tedavileri en güç olanlardır,» dedi Starling. «Genellikle tümüyle içlerine kapanırlar ve kişilikleri çözülür.»

Dr. Lecter kağıtları arasından birini çekip yemek tepsisine koydu. Starling tepsinin ipini çekti.

«Sammie bunu dün yemeğimle bana gönderdi.»

Kalın bir kağıda boya kalemiyle birkaç satır yazılmıştı. Starling okudu:

İSAA GİTMEK İSTRİM
ISLA GİTMK İSTRM
İYİ OLRSAM
İSALA GİDBİLRİM.

SAMMİE

Starling omzu üzerinden baktı. Sammie sırtını duvara, başını parmaklıklara dayamış oturuyordu.

«Yüksek sesle okur musun? Seni duymaz.»

«İsa'ya gitmek isterim, İsa ile gitmek isterim, iyi olursam isa ile gidebilirim.»

«Hayır, hayır. Daha güçlü söyleyeceksin. Kendini vererek. Kendinden geçerek.»

«Anladım.»

«Hayır, anlamadın» Dr. Lecter birden ayağa fırladı, olduğu yerde havaya sıçrayarak ellerini çırpmaya başladı, sesi de bir sonar aleti gibi çınlıyordu. «İsaa gitmek isterim...»

Birden Sammie'nin sesi Starling'in ardında bir leopar hırıltısı gibi yükseldi. Sammie yerinden fırlamış yüzünü parmaklıklara dayamıştı, kıp kırmızı boyun damarları fırlamıştı.

İSAA GİTMEK İSTRİM

İSLA GİTMK İSTRM
İYİ OLRSAM
İSALA GİDBİLRİM.

Sessizlik. Starling ayağa kalktığını, portatif iskemlesinin arkaya devrildiğini fark etti. Kağıtları yere saçılmıştı.

«Lütfen,» dedi Dr. Lecter. Bir kere daha bir dansçı kadar zarif bir hareketle oturmasını işaret etti. Kendi de koltuğuna oturup çenesini avucu içine aldı. «Hiç de anlamadın,» dedi. «Sammie müthiş dindar bir insandır. İsa bu kadar geç kaldığı için düş kırıklığına uğramış sadece. Neden burada olduğunu Clarice'e söyleyebilir miyim, Sammie?»

Sammie yüzünün alt kısmını tutup sallanmasını durdurdu.

«Lütfen?» dedi Dr. Lecter.

«Eeehhh,» dedi Sammie parmakları arasından.

«Sammie, Trune'daki Baptist kilisesinde yardım tabağına annesinin başını koydu. 'En Değerli Şeyini Tanrıya Ver' ilahisini okuyorlardı ve kendisinin en değerli şeyi de oydu.» Lecter kızın omzu üzerinden, «Teşekkür ederim, Sammie,» dedi. «İyi bir şey yaptın. Haydi, televizyon seyret şimdi.»

Uzun boylu adam başını parmaklıklardan ayırmadan yere oturdu, televizyon ekranı gözlerinde yansıyordu, yüzünde üç sıra gümüş parıltısı vardı şimdi, gözyaşları ve salyası.

«Gördün işte. Sen onun sorununa bir çözüm bulabilirsen belki ben de seninkine bulurum. Bizi dinlemiyor.»

Starling düşündü. «Mısra 'gitmekten' ile 'gitmeye' dönüşüyor » dedi. «Mantıklı bir dizi bu Gitmek, varmak, birlikte gitmek»

«Evet Doğrusal dizi. Bir tek Tanrının aynı zamanda bir üçlü olduğunu kabul etmek Sammie gibi biri için çok güç. Kendisinin bile kaç kişi olduğunu kesin olarak bilemiyor.»

«Davranışıyla hedefleri arasında bir nedensellik ilişkisi görüyor,» dedi Starling. «Mısra da öyle gelişiyor. Ağlıyor. Onun katatonik şizofren olduğuna mı inanıyorsunuz?»

«Evet. Terinin kokusunu duyabiliyor musun? O keçi gibi koku trans-3-metil-2 hexenoik asittir. Bu şizofreninin kokusudur.»

«Onun tedavi edilebilir olduğuna inanıyor musunuz?»

«Özellikle şu anda, o dalgın durumundan çıkarken, evet. Bak, yanakları nasıl parlıyor?»

«Dr. Lecter, neden Buffalo Bill'in sadist olmadığını söylediniz?»

«Çünkü gazetelerde cesetlerin el bileklerinde bağ izleri olduğunu ama ayak bileklerinde olmadığını yazmışlardı. Batı Virginia'daki cesedin ayak bileklerinde böyle bir ize rastladın mı?»

«Hayır.»

«Clarice, zevk için deri yüzmelerde kurban hep baş aşağı tutulur kan basıncının baş ve göğüste daha fazla olup da kurbanın bilinçli kalması için. Bunu bilmiyor muydun?»

«Hayır.»

«Washington'a dönünce Ulusal Galeri'ye git ve Titian'ın *Marsyas'ın Derisinin Yüzülmesi* tablosuna iyice bak. Titian bir ayrıntı ustasıydı... kovayla su taşıyan Pan'a bak.»

«Dr. Lecter burada olağanüstü durumlar ve pek ender ele geçebilecek fırsatlar var.»

«Kimin için?»

«Kurbanı kurtarabilirsek, sizin için. Televizyonda Senatör Martin'i gördünüz mü?»

«Evet, haberleri gördüm.»

«Senatörün konuşmasını nasıl buldunuz?»

«Yanlış yönlendirilmiş ama zararsız.»

«Çok güçlü bir insandır. Hem de kararlı.»

«Anlat bakalım.»

«Bence sizin olağanüstü bir sezginiz var. Senatör Martin kızını sağ salim ele geçirmemize yardım ederseniz

sizin federal bir kuruma nakle dileceğinizi ve eğer manzaralı bir odaları varsa oraya yerleştirileceğinizi söyledi. Ayrıca hastaneye kabul edilen hastaların yazılı psikiyatrik değerlendirmelerini gözden geçirmeniz de istenecek. Kısacası, bir iş. Ancak güvenlik önlemlerinde bir gevşeme olmayacak.»

«Buna inanmıyorum, Clarice.»

«İnanmalısınız.»

«Sana inanıyorum. Ama doğru dürüst bir deri yüzmenin nasıl yapıldığını bilmediğin gibi, insan davranışlarında da bilmediğin çok şey var. Bir Amerika Birleşik Devletleri Senatörü için biraz garip bir teklif olduğu kabul edersin sanırım.»

«Ben size sadece *haber verdim*, Dr. Lecter. Benimle konuşmayı yeğlediniz. Bundan sonra bir başkasını mı istersiniz? Yoksa yardım edebileceğinizi sanmıyor musunuz?»

«Bu doğru değil, Clarice. Jack Crawford'un herhangi bir hafifletme önerisine razı geleceğini hiç sanmıyorum... Belki de sana senatöre iletmek üzere bir şey söyleyebilirim ama ben kesinlikle karşılıksız bir şey yapmam. Belki de senin hakkında bir bilgi karşılığında veririm bunu. Evet mi hayır mı?»

«Sorunuzu duyayım ilk önce.»

«Evet mi, hayır mı? Catherine bekliyor, değil mi? Bıçakların bilendiğini dinliyordur şu anda. Senden ne yapmanı isterdi dersin, ha?»

«Soruyu duyayım.»

«Çocukluğunun en kötü anısı nedir?»

Starling derin bir soluk aldı.

«Daha çabuk,» dedi Dr. Lecter. «En kötü *uydurmanla* ilgileniyor değilim.»

«Babamın ölümü,» dedi Starling.

«Anlat.»

«Kasaba şerifiydi. Bir gece bir dükkanın arka kapısından çıkmakta olan iki hırsızla karşılaştı. Arabasından inerken tüfeği kapıya çarptığı için tutukluk yaptı ve adamlar babamı vurdular.»

«Hemen öldü mü?»

«Hayır. Çok güçlü bir insandı. Bir ay direndi.»

«Onu hastanede gördün mü?»

«Dr. Lecter... evet.»

«Bana hastaneden hatırladıklarını anlat.»

Starling gözlerini kapattı. «Bir komşumuz geldi, tek başına oturan yaşlıca bir kadın, babama 'Thanatopsis'in son bölümünü okudu. Sanırım bütün bildiği de oydu. İşte bu kadar. Karşılığını verdim işte.»

«Evet, verdin. Bana karşı çok dürüst davrandın, Clarice. Bunu her zaman anlarım. Seni özel yaşamında tanımanın esaslı bir şey olacağını biliyorum.»

«Karşılığını bekliyorum.»

«Batı Virginia'daki kız sağlığında fiziksel olarak çok çekiciydi, değil mi?»

«Çok bakımlıydı.»

«Zamanımı boşa harcama.»

«Tombulcaydı.».

«İri mi?»

«Evet.»

«Göğsünden mi vurulmuştu?»

«Evet.»

«Göğsü düzdü sanırım.»

«O iriliğine kıyasla, evet.»

«Ama kalçaları genişti.»

«Evet.»

«Başka?»

«Boğazına bir böcek sokulmuştu... bu kamuoyuna açıklanmadı ama.»

«Bir kelebek mi?»

Starling'in bir an soluğu kesildi. Adamın bunu duymamış olacağını umdu. «O tür bir şey,» dedi. «Lütfen bunu nasıl tahmin ettiğinizi söyler misiniz?»

«Clarice, sana Buffalo Bill'in Catherine Baker Martin'i ne için istediğini söyleyeceğim, ondan sonra da güle güle. Bu koşullar altında bundan başka bir şey söylemem. Senatöre Catherine'i ne için istediğini anlatırsın ve daha ilginç bir öneriyle gelmesini söylersin.... Ya da

Catherine bir yerde su yüzüne çıkana kadar bekler ve haklı olup olmadığımı görür.»

«Onu ne için istiyor, Dr. Lecter?»

«Buffalo Bill memeleri olan bir yelek istiyor,» dedi Dr. Lecter.

23. BÖLÜM

Catherine Baker Martin bodrumun sekiz metre altında yatıyordu. Karanlık soluk sesiyle, kalbinin çarpıntısıyla çınlıyor gibiydi. Kimi zaman korku gelip göğsünün üstüne oturuyordu. Kimi zaman da düşünebiliyordu. Kaçırıldığını biliyordu ama kimin tarafından kaçırıldığını bilmiyordu. Rüya görmediğine emindi; o mutlak karanlıkta gözlerini kırpıştırdıkça çıkan hafif sesi bile duyabiliyordu.

Kendine ilk geldiği ana kıyasla şimdi daha iyiydi. O korkunç baş dönmesi geçmişti ve bulunduğu yerde yeterli hava olduğunu anlamıştı. *Yukarı* ile *aşağıyı* kestirebiliyordu ve vücudunun ne durumda olduğunu da duyularıyla anlıyordu.

Yattığı çimento zeminden omzu, kalçası ve dizi ağrıyordu. Orası *aşağı*sıydı. *Yukarı* göz kamaştırıcı o son ışık sırasında altına girdiği battaniyeydi. Başının zonklaması da geçmişti şimdi, sadece sol elinin parmakları ağrıyordu. Yüzük parmağının kırılmış olduğunu biliyordu.

Üzerinde yabancısı olduğu bir eşofman vardı. Eşofman temizdi ve yumuşatıcı kokuyordu. Kendisini kaçıran adamın attığı tavuk kemikleri ve sebze parçaları dışında yerde temizdi. Yanında sadece battaniyeyle sapına bir ip bağlı plastik kova vardı. İp yukarıya, karanlığa doğru uzanıyordu.

Catherine Martin serbestçe dolaşabilirdi ama dolaşacağı bir yer yoktu. Yattığı yer üç metreye üç metre kadar oval bir zemindi ve ortasında su akması için küçük

bir delik vardı. Üzeri kapalı derin bir çukurun dibindeydi. Çimento duvarlar yükseldikçe hafifçe içeri doğru daralı yordu.

Yukardan mı ses geliyordu yoksa kalbinin atışları mıydı duyduğu? Hayır, yukardan ses geliyordu. Bulunduğu çukur bodrumun mutfağın hemen altındaki bölümündeydi. Şimdi mutfakta ayak sesleri ve akan bir su sesi vardı Bir köpeğin yer muşambasını tırmalaması. Sonra bodrum ışıkları yanınca tepedeki açık delikten görülen zayıf san ışık Sonra çukurun içindeki göz kamaştırıcı ışıklar. Catherine bu kez çevresini görme ye kararlı olarak doğruldu, gözleri ışığa alışana kadar elleriyle yüzünü örtüp parmaklarının arasından baktı. Kordona bağlı bir lamba aşağı doğru sallana sallana inerken kendi gölgesi de çevresine dönüyordu.

Tuvalet kovası ince ipin ucunda yukarıya çekilirken irkildi. Yutkunarak korkusunu gidermeye çalıştı, ancak biraz fazla hava yuttuğundan güçlükle konuştu.

«Ailem ne isterseniz öder,» dedi. «Nakit para hem de. Annem hiç bir şey sormadan ödeyecektir. Bu onun... oh!» Bir şey düşmüştü yukardan, bir havlu. «Bu onun özel numarası. 202…»

«Yıkan.»

Köpekle konuşurken duyduğu o garip ses.

İnce bir ipin ucunda başka bir kova sarkıtılıyordu şimdi. Sıcak ve sabunlu su kokusu aldı.

«Soyun ve iyice yıkan, yoksa hortum gelir.» Ses uzaklaşırken köpekle konuştu. «Evet, hortum. Sevgilim benim, hortum.»

Catherine Martin ayak sesleri duydu başının üstünde. lşık ilk yandığında kamaşan gözleri şimdi aydınlığa alışmıştı. Görebiliyordu. Yukarısı ne kadar yüksekti acaba? Lamba kalın bir kordonun ucunda mıydı? Havluyu sallasa ona erişebilir miydi? Duvarlar da öylesine düzdü ki, yukarı doğru yükselen dümdüz bir tüp,

Çimentoda erişebildiğinin iki karış ötesinde bir çatlak vardı. Catherine battaniyeyi sıkı sıkı sarıp havluyla bağladı, sonra üstüne basıp yükseldi, tırnaklarını çatlağa

geçirip lambaya baktı. Çukurun üstüne yakın bir yerde, geniş siperi olan bir projektördü ışık, elinden yaklaşık üç metre kadar yüksekte. Ay kadar uzakta. Yukardan bir şey iniyordu.

Işığın yanından inen bir şey. Bir hortum. Buz gibi bir su. Bir tehlike.

«Yıkan çabuk. Tepeden tırnağa»

Kovada bir bez vardı. Suyun üstünde de bir şişe pahalı bir deri yumuşatıcı krem yüzmekteydi.

Catherine sıcak su dolu koyanın yanında çömeldi ve elinden geldiğince duvara yaklaşıp yıkandı.

«Şimdi kurulan ve kremi sür. Her yerine sür.»

Krem sudan ısınmıştı. Neminden eşofman sırtına yapışıyordu.

«Şimdi pisliğini topla ve yeri yıka.»

Catherine tavuk kemiklerini ve sebzeleri toplayıp kovaya doldurdu, çimento üstündeki yağ lekelerini sildi. Duvarın dibinde bir şey daha vardı. Yukarıdaki çatlaktan uçup gelen bir şey. Bir insan tırnağıydı bu boyalı ve kırılmış.

Kova yukarı çekildi.

«Annem istediğiniz parayı verecektir,» dedi Catherine Martin. «Hiç soru sormayacaktır. Hepinizi zengin edecek kadar para verecektir. Eğer bu İran yada Filistin yada Siyahlara Özgürlük gibi bir davaysa, onun için de para verecektir. Sadece...»

Işıklar söndü. Ani bir karanlık ve sessizlik.

Tuvalet kovası yeniden yanı başına indiğinde irkildi kız. Battaniyenin üstüne oturup düşündü. Artık kendisini kaçıranın yalnız ve beyaz Amerikalı olduğuna inanıyordu. Onun ne olduğunu, kaç kişi olduklarını bilmediği, park yerinde başına vurulmasıyla belleğini kaybettiği izlenimini yaratmaya çalışmıştı. Adamın kendisini korkmadan serbest bırakacağına inanacağını umuyordu. Kafası durmadan çalışıyordu ve sonunda aşırı çalışmaya başladı.

Kırık tırnak. Burada daha önce bir başkası da vardı. Bir kadın. Bir kız. O neredeydi şimdi? Ona ne yapmıştı?

İçinde bulunduğu şok ve yerini yadırgaması olmasaydı kavrayış bu kadar uzun sürmezdi. Cilt kremi sağlamıştı bunu. Cilt. Şimdi kendisini kaçıranı biliyordu. Yeryüzünün yakıcı her şeyi birden üzerine dökülmüş gibi oldu ve bağırmaya, duvarı tırmalamaya başladı. Ta ki öksüre öksüre ağzından sıcak ve tuzlu bir şey gelene kadar.

24. BÖLÜM

Clarice Starling hademe odasındaki telefondan kamyoneti aradı.

«Crawford.»

«Koğuşun dışındaki paralı telefondan arıyorum,» dedi Starling. «Dr. Lecter Batı Virginia'daki böceğin kelebek olup olmadığını sordu Fazla ayrıntıya girmedi. Buffalo Bill'in Catherine Martin'e ihtiyacı olduğunu, çünkü -onun sözcüklerini kullanıyorum- 'memeleri olan bir deri yelek istediğini' söyledi. Dr. Lecter değiş tokuş yapmak istiyor. Senatörden 'daha ilginç' bir teklif bekliyor.»

«Konuşmayı kesti mi?»

«Evet.»

«Sence bir daha ne zaman konuşur?»

«Birkaç gün içinde aynı şeyi bir daha yapmak ister sanırım, ama bence senatörden bir teklif alırsak acele etmekte yarar var.»

«Acelede haklısın, Starling. Batı Virginia'daki kız teşhis edildi Detroit'ten kayıp bir kişi parmak izinden saptandı Kimberly Jane Emberg adındaki yirmi iki yaşında bir kız yedi Şubattan beri Detroit'ten kayıp. Şimdi kaçırılma tanığı arıyoruz Charlottesville adli tabibi en son on bir Şubatta olmuş olabileceğini söylüyor.»

«Onu sadece üç gün sağ tutmuş demek.»

«Süreleri giderek kısalıyor Catherine Martin'i kaçıralı yaklaşık yirmi altı saat oldu. Lecter eğer bir yardımda bulunacaksa bunu ilk konuşmanızda yapması gerek sanırım. Ben Baltimore'dayım, kamyonetin bir hattı

sana bağlı. Eğer biraz dinlenmek istersen hastanenin az ilersinde HoJo'da sana bir oda ayırttım.»

«Bay Crawford, Dr. Lecter çok kuşkulu, kendisine iyi bir şey vermeyeceğinizden emin. Buffalo Bill hakkında söylediklerini benim hakkımda bazı özel bilgiler karşılığında verdi. Onun sorduğu şeylerle olay arasın da bir bağ olduğunu sanmıyorum. Sorularını bilmek ister misiniz?»

«Hayır.»

«Onun için yanıma ses alma aygıtı vermediniz, değil mi? Kimsenin duyamayacağı şeyleri kendisine söylememin daha kolay olacağını düşündünüz.»

«Sana bir olasılık daha. Ya senin kararlarına güveniyorsam, Starling? Ya sana tam olarak güveniyorsam ve seni bir sürü tahminciden kurtarmak istiyorsam? O zaman yanına ses bandı aldırır mıydım?»

«Hayır, efendim. Dr. Lecter'e ne önerebiliriz?»

«Sana bir iki şey gönderiyorum Eğer dinlenmek istemezsen beş dakika sonra orada olur.»

«Şimdi yapmayı yeğlerim,» dedi Starling. «Gelenlere Alonzo'yu istemelerini söyleyin. Alonzo'ya onu Sekizinci Bölüm dışındaki koridorda beklediğimi söyleyin.»

«Beş dakika,» dedi Crawford.

Starling yerin altındakilere dinlenme adasının muşamba zemininde aşağı yukarı yürümeye başladı. Odadaki tek parlak şey kendisiydi.

Kendimizi olacaklara geniş çayırlarda yada düzenli taş döşeli yollarda hazırladığımız pek enderdir. Bunu daha çok penceresiz yerlerde, hastane koridorlarında, çatlak plastik kaplı koltukları ve Cinzano kül tablaları olan yerlerde yaparız. Çok az zamanımız varken böyle yerlerde yapacağımız jestleri gözden geçirir, kaderin karşısında korkup kaldığımız da neler yapacağımızı düşünürüz. Starling bunu bilecek kadar yaşlıydı. Odanın kendisini etkilemesine izin vermedi.

Sonra yüzünü yıkadı ve dışarı çıktı.

Hademe Alonzo, Crawford'dan gelen paketle onu koridorda bekli yordu. Pakette bir haritayla talimatlar vardı. Starling talimatı koridor ışığında okuduktan sonra Barney'in kendisini içeri alması için zile bastı.

25. BÖLÜM

Dr. Lecter masası başında oturmuş gelen mektuplarını okuyordu. Starling adam kendisine bakmazsa kafese daha kolaylıkla yaklaşabildiğini fark etti.

«Doktor.»

Lecter parmağını kaldırıp susmasını işaret etti. Mektubunu okuduktan sonra altı parmaklı elini çenesine dayayıp bir süre düşündü.

Sonra mektubu tepsiye koyup gönderirken, «Bundan ne anlam çıkarırsın?» diye sordu.

ABD Patent Bürosundan geliyordu mektup.

«Benim çarmıha gerilme saatim hakkında,» dedi. «Patent vermiyorlar ama saatin yüzünün telif hakkını almamı söylüyorlar.» Tepsiye bir kağıt peçete boyunda bir çizim koyup dışarı gönderdi. «Dikkat etmişsen Çoğu çarmıha gerilmelerde eller üçe on kalayı, yada daha eskilerde ikiye on kalayı gösterirken ayaklar hep altıdadır. Bu saatte ise Isa gördüğün gibi çarmıha gerilmiş ve akreple yelkovan saatleri göstermek için hareket ediyorlar, tıpkı çok popüler olan Disney saatlerinde olduğu gibi. Ayaklar hep altıda kalıyor ve baş üzerindeki hale .içinde de küçük bir saniye iğnesi saniyeleri gösteriyor. Ne dersin, ha?»

Anatomik çizim çok başarılıydı. Saatteki baş Starling'in başıydı

«Saat boyuna indirildiğinde ayrıntıların çoğu kaybolacak,» dedi kız.

«Ne yazık ki doğru, ama bir de duvar saatlerini düşün. Patent alınmazsa böyle bir şeyin kopya edilmeyeceğinden emin misin?»

«Nasıl olsa kuvartz saat mekanizması alacaksınız saati çalıştırmak için ve onlar da patentlidir. Pek emin değilim ama, sanırım patentler yalnızca mekanik şeylere verilir, telif hakları da desenlere uygulanır.»

«Ama sen avukat değilsin, değil mi? Artık FBI'da buna gerek duymuyorlar sanınm.»

Starling çantasını açarak «Size bir teklifim var,» dedi.

Barney geliyordu. Çantayı yine kapattı. Barney'in o inanılmaz sakinliğine gıpta ediyordu. Gözlerinin ardında belirli bir zeka parıltısı vardı.

«Özür dilerim,» dedi Barney. «Kağıtlarla işiniz çoksa, dolapta doktorların kullandığı bir kolu geniş okul sırası var. Onu ister misiniz?»

Okul görüntüsü. Evet mi hayır mı?

«Şimdi konuşabilir miyiz, Dr. Lecter?»

Doktor açık elini havaya kaldırdı.

«Evet,.Bamey. Teşekkür ederiz.»

Starling şimdi oturuyordu ve Barney uzaklaşmıştı.

«Dr. Lecter, senatörün ciddi bir teklifi var.»

«Bunun kararını ben veririm. Onunla bu kadar çabuk konuştun mu?»

«Evet. Hiçbir şeyi saklıyor değil. Elinde olan tek şey bu olduğu için bir pazarlık da söz konusu değil. Her, şey bir teklif halinde yani.» Starling çantasından başını kaldırdı.

Dokuz kişinin katili Dr. Lecter çenesini ellerine dayamış, ona baki yordu. Gözleri ardında sonsuz bir gece vardı.

«Buffalo. Bill'i Catherine Martin'e bir zarar vermeden bulmamıza yardım ederseniz şunlara sahip olacaksınız: New York Oneida Parkı Asker Emeklileri Hastanesine nakil, hastanenin çevresindeki ormanları gören bir hücre. Sıkı güvenlik önlemleri uygulanmaya devam edecek. Gerek oradaki gerekse başka hastanelerdeki

federal hükümlülerin yazılı psikolojik testlerini değerlendirmeniz istenecek. Yaptığınız değerlendirmelerde hükümlünün adı olmayacak. İstediğiniz kitapları elde edebileceksiniz.» Starling başını kaldırıp baktı.

Sessizlik insanla alay edebilirdi.

«En iyisi de, yılda bir hafta hastaneden çıkıp buraya gidebileceksiniz.» Tepsiye bir harita koydu. Dr. Lecter ipi çekmedi.

«Plum Adası,» diye devam etti Starling. «O hafta boyunca her öğleden sonra kumsalda gezinebilir yada denizde yüzebilirsiniz. Gözetleyiciler size yetmiş metre uzakta olacaklar. Hepsi bu.»

«Ya kabul etmezsem?»

«İsterseniz burada duvarınıza kahvehane perdeleri asabilirsiniz. Bel ki biraz daha hoş olabilir. Sizi tehdit edecek bir şey yok elimizde, Dr. Lecter. Ben size günışığını görmek için bir yol öneriyorum.»

Starling adama bakmadı. Bakışlarının karşılaşmasını istemiyordu. Bir meydan okuma değildi bu.

«Bu konuda bir yayın yapmaya karar verirsem Catherine Martin gelip benimle konuşacak mı? Sadece onu elinde bulunduran kişi hakkın da. Yalnızca *benimle* konuşacak mı?»

«Evet. Bunu verilmiş bir söz olarak kabul edebilirsiniz.»

«Nereden biliyorsun? Kimin tarafından *verilmiş*?»

«Onu ben kendim getireceğim.»

«Eğer gelirse.»

«Bunu önce kendisine sormamız gerek, değil mi?» Dr. Lecter tepsiyi çekti. «Plum Adası.»

«Long lsland'ın ucundan aşağı bakın.»

«Plum Adası. '*Plum Adası Hayvan Hastalık Merkezi*' yazıyor. Pek hoş bir yermiş doğrusu.»

«Adanın bir kısmı orası. Gayet güzel yaşanacak yerleriyle çok iyi bir de kumsalı var. Deniz kırlangıçları baharda orada yuva yaparlar.»

«Deniz kırlangıçları.» Dr. Lecter içini çekti. Başını hafifçe yana 'eğip kırmızı diliyle kırmızı dudağının

ortasına dokundu. «Bu konuda' konuşacaksak hesaba mahsuben bana bir şeyler vermen gerekecek, Clarice. Ben sana bir şeyler anlatacağım, sen de bana.»

«Bekliyorum,» dedi Starling.

«Bir tırtıl bir krizalitte pupa olur. Sonra o gizli elbise değiştirme odasından güzel bir imago olarak çıkar. İmago'nun ne olduğunu biliyor musun, Clarice?»

«Yetişkin bir kanatlı böcek.»

«Başka?»

Kız bilmiyorum anlamında başını salladı.

«Bu ölmüş olan psikanaliz dininden kalma bir terimdir. İma bir insandaki çocukluktan kalma ve bilinçaltına gömülü olan anababa imgesidir. Sözcük eski Romalıların cenaze törenlerinde taşıdıkları atalarının balmumu büstlerinden gelir... O soğukkanlı Crawford bile böcek krizalitinin önemini fark etmiş olmalı.»

«Bizim için böcek bilimi dergilerinin abonelerini bilinen seks suçluların adlarıyla karşılaştırmaktan öteye giden bir şey değildi.»

«Önce şu Buffalo Bill adını bırakalım. İnsanı yanlış yola götüren bir ad bu ve aradığınız kişiyle hiçbir ilgisi yok. Kolaylık olsun diye Billy diyelim ona. Sana düşündüklerimin bir özetini vereceğim. Hazır mısın?»

«Hazırım.»

«Krizalitin önemi değişimdedir. Tırtılın kelebeğe dönüşmesi. Billy değişmek istediğini düşünüyor. Kendine gerçek kızlardan bir kız elbisesi yapıyor. Bu yüzden iri kadınları seçiyor. Üzerine uyacak şeyler olması gerek. Kurbanlarının sayısı bunu bir dizi kalıp olarak gördüğü fikrini uyandırıyor. Bu işi iki katlı bir evde yapıyor. Neden iki katlı olduğunu Öğrendin mi?»

«Onları bir süre merdivene asıyordu.»

«Doğru.»

«Dr. Lecter, transseksüelizmle şiddet arasında bildiğim kadarıyla pek bir bağlantı yoktur, transseksüeller genellikle pasif kişilerdir.»

«Doğru, Clarice, ama Billy gerçek bir transseksüel değil. Onu yakalama yöntemine çok yaklaştığının farkında mısın, Clarice?»

«Hayır, Dr. Lecter.»

«Güzel. O zaman bana babanın ölümünden sonra sana olanları anlatacaksın demektir.»

Starling okul masasının çizik çizik olan yüzeyine baktı.

«Bunun yanıtının o sayfalarda olduğunu sanmıyorum, Clarice.»

«Annem iki yıl kadar bizi bir arada tuttu.»

«Ne yaparak?»

«Gündüzleri bir motelde hizmetçilik, geceleri de bir yerde aşçılık yaparak.»

«Sonra?»

«Ben Montana'da annemin kuzeniyle kocasının yanına gittim.»

«Sadece sen mi?»

«En büyükleri bendim.»

«Kasaba ailenize bir yardımda bulunmadı mı?»

«Beş yüz dolarlık bir çek verdiler.»

«Sigorta olmaması çok garip. Clarice, babanın kamyonetinden çıkarken tüfeğini kapıya çarptığını, ondan ateş almadığını söylemiştin.»

«Evet.»

«Devriye arabası yok muydu?»

«Hayır.»

«Olay gece olmuştu.»

«Evet.»

«Tabancası yok muydu?»

«Hayır.»

«Clarice, baban gece bir kamyonetteydi ve sadece bir tüfeği vardı... Söyle bana, belinde bir bekçi saati var mıydı acaba? Hani kasabanın çeşitli yerlerine anahtar asarlar da, belirli saatlerde gidip onlarla saatini kurarsın. Böylece kasabalılar da uyumadığını anlarlar. Böyle bir şey mi vardı belinde. Clarice?»

«Evet.»

«Demek, *baban gece bekçisiydi, değil mi, Clarice, şerif falan değildi*. Yalan söylersen anlarım.»

«İşe girerken gece şerifliği demişlerdi.»

«Saat ne oldu sonra? Baban vurulduktan sonra yani?»

«Hatırlamıyorum.»

«Hatırlarsan bana söyler misin?»

«Evet. Durun bir dakika... Belediye başkanı hastaneye gelip annemden saati ve armayı istemişti.» Starling bunu bildiğinin farkında değildi. İyi giysileri ve askeri malzeme fazlası ayakkabılarıyla belediye başkanı. «Ödeştik mi, Dr. Lecter'?»

«Bir an için bunu uydurduğunu mu sanmıştın? Uydurmuş olsaydın seni böylesine yaralamazdı. Transseksüellerden söz ediyorduk. Sen şiddetin bu konuda istatistiklerle uyumlu olmadığını söylemiştin. Doğru. İhtiras olarak ortaya çıkan öfke hakkında konuşmamızı hatırlıyor musun? Biliy transseksüel değil, Clarice, ama öyle olduğunu sanıyor ve öyle olmaya çalışıyor. Pek çok şey olmaya çalıştığını tahmin ederim.»

«Bunun onu yakalamaya yakın yol olduğunu söylemiştiniz.»

«Transseksüel ameliyatlar için üç büyük merkez vardır: John Hopkins Hastanesi, Minnesota Üniversitesi ve Columbus Tıbbi Merkezi. Bunlardan birine yada üçüne birden ameliyat için başvurmuş ve geri çevrilmiş olmasına hiç şaşmam.»

«Onu hangi nedenle geri çevirirlerdi?»

«Çok zekisin, Clarice. Birinci neden sabıkalı olması. Suç zararsızsa ve cinsel kimlik sorununa ilişkinse başvuru geri çevrilmeyebilir. Herkesin içinde kadın giysileriyle dolaşmak falan gibi. Eğer ciddi bir sabıkası hakkında başarılı bir yalan söylemişse, o zaman da kişilik kayıtlarından bu ortaya çıkardı.»

«Nasıl?»

«Onları ayıklamak için bunu bilmek gerek değil mi?»

«Evet.»

«Bunu neden Dr. Bloom'a sormuyorsun?»

«Size sormayı yeğlerim.»

«Bu işten sen ne elde edeceksin, Clarice? Terfi ve zam mı? Nesin sen? G-9 mu? Bugünlerde bir G-9 kaç para alır'?»

«En azından ön kapının anahtarını. Teşhiste nasıl ortaya çıkardı?»

«Montana'yı sevmiş miydin Clarice?»

«Montana iyidir.»

«Annenin kuzeninin kocasından hoşlandın mı?»

«Biz onlardan farklıydık.»

«Onlar nasıl insanlardı?»

«Çalışmaktan yıpranmış.»

«Başka çocuk var mıydı?»

«Hayır.»

«Nerede oturuyordun?»

«Bir çiftlikte.»

«Koyun çiftliği mi?»

«Koyun ve at.»

«Orada ne kadar kaldın?»

«Yedi ay.»

«Kaç yaşındaydın?»

«On.»

«Oradan nereye gittin?»

«Bozeman'da Lutheran Çocuk Yurduna.»

«Bana gerçeği söyle.»

«Gerçeği söylüyorum.»

«Gerçeğin çevresinde sıçrayıp duruyorsun. Yorulduysan hafta sonuna doğru konuşuruz. Ben biraz sıkıldım artık. Yoksa, şimdi konuşmayı mı yeğlersin?»

«Şimdi, Dr. Lecter.»

«Pek Bir çocuk annesinin yanından alınıp Montana'da bir çiftliğe gönderiliyor. Bir koyun ve at çiftliği. Annesini özlüyor, hayvanlar onu heyecanlandırıyor...» Dr. Lecter ellerini açarak Starling'i konuşmaya davet etti.

«Çok güzeldi. Yerde bir Kızılderili kilimi olan kendi odam vardı. Ata binmeme izin veriyorlardı, daha doğrusu

ben ata biniyordum, biri de ipinden tutup beni gezdiriyordu. Atın gözleri pek iyi görmüyordu. Oradaki bütün atların bir kusuru vardı zaten. Ya hastaydılar yada sakat. Kimi çocuklarla birlikte büyümüşlerdi ve sabahları ben okul otobüsüyle giderken arkamdan kişnerlerdi.»

«Ama sonra ne oldu?»

«Ahırda garip bir şey buldum. Arkada depo gibi bir yer vardı, işte orada miğfere benzeyen bir şey bulmuştum.. Yerinden çıkardığımda üs tünde 'W.W.Greener insancıl at öldürücüsü' diye bir yazı gördüm. Çan biçiminde madeni bir başlıktı, tepesinde bir kurşun geçecek kadar bir delik vardı.»

«Bu çiftlikte öldürülecek atları mı besliyorlardı, Clarice?»

«Evet.»

«Onları orada mı öldürüyorlardı?»

«Tutkal yapılacakları orada. Ölü atlardan altı tanesi bir kamyona sığıyordu. Köpek maması olacakları canlı götürüyorlardı.»

«Peki, ya senin bindiğin?»

«Onunla birlikte kaçtık.»

«Nereye kadar gidebildin?»

«Bana teşhis sürecini anlatacağınız yere kadar.»

«Transseksüel ameliyat için erkek adaylara ne gibi bir test uygula-. dıklarını bilir misin?»

«Hayır.»

«Bunun için bana bu merkezlerden birinden uygulanan listeyi getirmen gerekecek ama şu kadarını söyleyebilirim: Wechsler Yetişkinler Zeka Testi, Ev-Ağaç-İnsan testi, Rorschach, MMP ve diğerleri, sanırım bir de New York Üniversitesinden Jenkins'in geliştirdiği bir tane var. Senin bir bakışta anlayabileceğin bir şeye ihtiyacın var, değil mi, Clarice?»

«En iyisi öyle bir tane olacak.»

«Bakalım Bizim varsayımımıza göre testte gerçek bir transseksüelden elden farklı bir sonuç verecek bir erkek arıyoruz. Peki, Ev-Ağaç-İnsan testinde ilk olarak kadın figürü çizmeyen birini ara. Erkek transseksüeller hemen

hemen her zaman önce kadın figürü çizerler ve ayrıntılara da çok önem verirler. Erkek figürlerinin hepsi birbirlerine benzer.

«Sonra ev resminde gelecek için pembe rüyalar içermeyen birini ara, yani perdeleri, bahçesinde çiçekleri, kapısı önünde bir çocuk arabası olmayan bir ev.

«Transseksüellerde iki tür ağaç resmine rastlarsın, bol dallı, yapraklı söğütler ve hadımlık temaları. Resmin yada kağıdın kenarıyla yarıda kalan ağaçlar. Çiçek açan ve yapraklı kesilme yerleri. Bu önemli bir ayrıntıdır. Akıl hastalığı olan birinin çizdiği korkmuş, ölü ve kesilmiş ağaçlara hiç benzemez bunlar. Bu iyi bir ayrımdır. Billy'nin ağacı ürkütücü olacaktır. Çok mu hızlı konuşuyorum?»

«Hayır, Dr. Lecter.»

«Bir transseksüel kendisini asla çıplak olarak çizmez. Bu söylediklerimi özetlememi ister misin?»

«Lütfen.»

«Her üç cins belirleme merkezi tarafından reddedilen insanların listesini bulmaya çalışmalısın. Önce sabıkaları dolayısıyla reddedilenleri kontrol et ve bunların arasında hırsızlara dikkat et. Sabıkalarını saklamaya çalışanlar arasında çocukluklarında şiddete ilişkin ağır bozukluklar geçirenleri ara. Sonra da testleri incele. Aradığın beyaz bir erkektir, büyük bir olasılıkla otuz beşine varmamış ve iriyarı. O bir transseksüel değildir, Clarice. Sadece öyle olduğunu sanıyor ve kendisine yardım etmedikleri için şaşkın ve öfkeli. Dosyayı okuyana kadar bundan fazla bir şey söylemek istemiyorum. Dosyayı bana bırakacaksın, değil mi?»

«Evet.»

«Ve de resimleri.»

«Onları da.»

«O zaman elde ettiklerinle hemen git de bakalım neler yapabileceksin, Clarice.»

«Ama ben sizin nasıl...»

«Hayır. Fazlasını isteme, yoksa bir daha haftaya konuşuruz. Bir ilerleme kaydettiğinde gel yine. Bir şey başaramazsan da gel. Ve Clarice?»

«Efendim?»

«Gelecek sefere bana iki şeyi anlatacaksın Biri ata ne olduğu, öte ki de... öfkeni içinde tutmayı nasıl başardığını.»

Starling'i almaya Alonzo geldi. Kız başı öne eğik, notlarını göğsü ne bastırmış olarak yürürken olup biten her şeyi aklında tutmaya çalışıyordu. Bir an önce dışarıdaki temiz havaya kavuşmak istediği için Chilton'un odasından yana bile bakmadı.

Dr. Chilton'un kapısının altından ışık sızıyordu.

26. BÖLÜM

Pas rengi Baltimore şafağının çok altında, en sıkı güvenlik önlemleri içindeki koğuşta kıpırtılar. Hiç karanlık olmayan yerde akıntılarını kay betmiş midyelerin bir fıçıda açılmaları gibi çarpık bir duygunun güne başlayışı. Ağlayarak uyuyakalan Tanrının yaratıkları yeniden ağlamak üzere ağızlarını açıyorlar.

Dr. Hannibal Lecter yüzü duvardan ancak bir karış uzakta, ayakta duruyordu koridorun ucunda. Sanki ayaklı bir saatmiş gibi kalın iplerle bağlıydı bir el arabasına. Üzerine örtülen ağın altında bir deli gömleği vardı üstünde. Başına geçirilmiş bir hokey oyuncusu maskesi hem *ısırmasını* önlüyordu hem de bakıcılarını tiksindirecek kadar ıslanmıyordu.

Dr. Lecter'in ardındaki ufak tefek hademe Lecter'in kafesini temizlemekteydi. Barney haftada üç kez yapılan bu temizliğe nezaret eder ve bu arada içersini kaçak bir şey var mı diye kontrol ederdi. Temizleyiciler Dr. Lecter'in hücresini ürkütücü bulduklarından işlerini yarım yamalak yaparlardı. Barney arkalarından her şeyi kontrol eder ve hiçbir şeyi gözden kaçırmazdı.

Dr. Lecter'e el süren sadece Barney'di, çünkü sadece Barney neyle karşı karşıya olduğunu asla unutmazdı. İki yardımcısı şimdi televizyonda bir hokey maçı seyrediyorlardı.

Dr. Lecter kendini eğlendiriyordu; çok geniş bir iç kaynağı vardı ve gerekirse kendi kendini yıllarca oyalayabilirdi. Kafasının içinde özgürdü.

İç dünyasında yoğun renkler ve kokular vardı, pek ses yoktu. Hatta şimdi bile Benjamin Raspail'in sesini duyabilmek için biraz zorlanıyordu. Dr. Lecter, Jame Gumb'ı Clarice Starling'e nasıl vereceğini düşünüyordu ve Raspail'i hatırlamak yararlıydı. İşte şişman flütçü yaşamının son gününde Lecter'in koltuğuna uzanmış, ona Jame Gumb'dan söz ediyordu:

«*Jame'in San Francisco'da bir pansiyonda akla gelebilecek en korkunç bir odası vardı. Hippi günlerinden kalma patlıcan renkli duvarlara fosforlu renklerle yapılmış resimler falan.*

Jame... gerçek adı James'di ama doğduğunda hastanede yanlışlıkla Jame yazdıklarından öyle çağırılmasını ister, James denilince kıyameti koparırdı. O zaman bile hastanelerde doğru dürüst yazmayı bilmeyen ucuz adam çalıştırırlarmış. Bugün daha kötü ya, canına susadıysan gidersin hastaneye ancak. Her neyse, Jame o kötü şeyi yine yaptığı için çalıştığı hediyelik eşya satan dükkandan kovulmuştu ve işte o korkunç odada başını elleri arasına almış düşünüyordu.

Kendisine bu tavırlarına artık dayanamadığımı söyledim. Tabii o sırada hayatıma Klaus girmişti artık. Jame aslında eşcinsel değildir, cezaevinde yatarken alıştığı bir şeydir bu. Aslında hiçbir şey değildir, doldurmak istediği büyük bir boşluktur, bu yüzden de çok öfkelidir. Bir odaya girdiğinde odanın biraz daha boşaldığını hissedersin. Dernek istediğim, on iki yaşında büyükannesiyle büyükbabasını öldüren bir insanın bir kişiliği olmasını beklerdin, değil mi?

İşte yine işsizdi ve talihsiz bir dilenciye o kötü şeyi yapmıştı yine. Postaneye gidip eski patronunun mektup ve paketlerini almıştı. İçlerinde satabileceği bir şey bulacağını umuyordu. Malezya'dan mı ne bir paket gelmişti. Heyecanla açınca koca bir kutu dolusu ölü kelebekle karşılaştı.

Patronu bütün o adaların posta müdürlerine para gönderir ve onlardan da kutu kutu ölü kelebek gelirdi. Bunları plastikle kaplar, sonra da hediyelik eşya diye satardı. Kelebekler Jame'in işine yaramazdı, ama kimi zaman Bali'den bilezik falan da geldiğinden elini o kelebeklerin arasına sokup kutuyu karıştırdı. Ama hiçbir şey yoktu kutuda. Elleri kelebek tozuyla

boyanmıştı. İşte o sırada da elleri ve yüzü kelebek tozlarıyla boyanmış bir halde oturmuş ağlıyordu. Hafif bir tıkırtı geldi kutunun içinden. Kelebeklerin arasına atılmış bir kozadan bir kelebek çıkmaktaydı. Havada kelebek tozu vardı, pencereden güneş giriyordu... İnsan uyuşturucu aldığı zaman anlattığında her şeyin ne kadar canlı olduğunu bilirsin. Jame de kelebeğin kanatlarını çırpmasını seyretti. Büyük bir kelebekmiş. Yeşil. Pencereyi açmış ve kelebek uçup gitmiş. Jame bunun üzerine kendisinde öylesine bir hafiflik hissetmiş ki, ondan sonra ne yapacağını biliyormuş artık.

Jame, Klaus ile benim yaşadığımız küçük plaj evini öğrendi, bir gün provadan döndüğümde onu orada buldum. Ama Klaus ortalarda yoktu. Nerede olduğunu sordum, yüzmeye gittiğini söyledi. Bunun yalan olduğunu biliyordum. Klaus hiç denize girmezdi. Buzdolabını açtığımda... eh, orada ne bulduğumu biliyorsun. Portakal suyunun ardın dan bakıyordu Klaus'un başı. Jame, Klaus'tan kendine bir de önlük yapmıştı ve şimdi kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığımı soruyordu. Jame ile ilişki kurmama şaşmış olmalısın. Sen ona rastladığında daha da dengesizdi aslında, kendisinden korkmamana çok şaşırmıştı sanırım.»

Sonra da Raspail'in son sözleri: «Annemle babamın beni kendilerini aldattığım yaşa varmadan neden öldürmediklerine şaşarım.»

Raspail'in kalbi atmaya çalışırken bıçağın incecik kabzası titriyordu. Dr. Lecter, «Bir böcek yuvasına sokulmuş saza benziyor, değil mi?» dedi. Ancak Raspail artık yanıt veremezdi.

Dr. Lecter her sözcüğü, hatta daha fazlasını hatırlıyordu. Hücresini temizlerlerken vakit geçirecek hoş düşünceler.

Clarice Starling. zeki bir insan, diye düşündü. Kendisine anlattıklarıyla Jame Gumb'ı ele geçirebilirdi, ama yine de çok uzak bir olasılıktı bu. Onu iş işten geçmeden yakalaması için daha somut şeylere ihtiyacı vardı. Dr. Lecter cinayetlerin ayrıntılarını okuduğu zaman imada bulunacağı şeyler olacağını biliyordu, büyükannesiyle büyükbabasını öldürdükten sonra

Gumb'ın ıslahhanede gördüğü iş eğitimi gibi. Kıza yarın Jame Gumb'ı verecekti ve bunu Jack Crawford'un bile göreceği kadar açık seçik yapacaktı. *Yarın.*

Dr. Lecter arkasında ayak sesleri duydu, tel kapatıldı. El arabasının çevrildiğini hissetti. Şimdi onu hücresinde serbest bırakma işi yapılacaktı, uzun ve sıkıcı bir iş. Her zaman aynı şeyi yaparlardı. Önce Barney ile yardımcıları onu yüzüstü yatağına yatırırlardı. Sonra Barney ayak bileklerini havlularla yatağın kenarlarına bağlayıp bacak kayışlarını söker, sonra yardımcılarının bayıltıcı sprey ve cop koruması altında deli gömleğini çıkarır, geri geri kapıya doğru yürürken ağı ve kapıyı kilitlerdi. Dr. Lecter geri kalan bağlarından kendisi kurtulurdu. Ondan sonra kahvaltısını etme karşılığında bağları geri verirdi. Dr. Lecter bir hemşire yi ağır yaraladığından bu yana hep bu yöntem uygulanmıştı.

Bugün ise programda bir kesinti oldu.

27. BÖLÜM

Dr. Lecter'ı taşıyan el arabası kafesin kapısından geçerken eşiğe takılıp sarsıldı. Dr. Chilton, Lecter'in yatağına oturmuş mektuplarını gözden geçiriyordu. Ceketini ve kravatını çıkarmıştı Dr. Lecter onun boynunda bir tür bir madalyon gördü.

Dr. Chilton başını kaldırmadan «Barney onu tuvaletin yanında ayakta tut,» dedi. «Sen ve diğerleri yerlerinizde bekleyin.»

Dr. Chilton, Dr. Lecter'in Psikiyatri Genel Arşivi ile en son yazışmalarını da okuyup bitirdi. Mektupları yatağın üstüne fırlatıp hücreden çıktı. Hokey maskesinin ardındaki gözler bir an parıldadı, ama Lecter'in başı kıpırdamadı.

Chilton koridordaki okul masasına gitti ve eğilip koltuğun altından küçük bir mikrofon çıkardı.

Mikrofonu Dr. Lecter'in maskesinin göz delikleri önünde salladıktan sonra yine gidip yatağa oturdu.

«Kızın Miggs'in ölümünde insan hakları ihlali arayacağını düşünerek konuşmanızı dinledim,» dedi. «Yıllardır sesini duymamıştım, sanırım en son konuştuğumuzda bana hep yanlış yanıtlar vermiş, sonra da *Psikiyatri* dergisine yazdığın makalelerde benimle alay etmiştin. Bir delinin fikirlerinin mesleki toplumda hâlâ bir değer taşıyor olmasına inanmak gerçekten çok güç. Ama işte ben hâlâ buradayım. Sen de.»

Dr. Lecter karşılık vermedi.

«Yıllarca süren sessizlik ve sonra Jack Crawford kızı gönderiyor ve sen hemen yumuşuyorsun, ha? Seni

etkileyen ne oldu, *Hannibal*? O güzelim ayak bilekleri mi? Saçının parıltısı mı? Çok güzel bir kız, değil mi? Uzak ve güzel. Ben bir kış günbatımı olarak düşünüyorum. Çoktandır günbatımını görmediğini biliyorum ama çok güzel olduğuna inanabilirsin.

«Onunla bir tek günün daha var. Sonra soruşturma Baltimore Cinayet Masasına geçiyor. Elektroşok tedavisi odasında senin için bir koltuğu çiviliyorlar yere. Koltuğun altında sana ve onlara kolaylık olması için bir de oturak var. Benim hiçbir şeyden haberim olmayacak.

«Anlıyor musun, Hannibal? Onlar *biliyorlar*. Senin Buffalo Bill'in kim olduğunu bildiğini biliyorlar. Hatta onu tedavi etmiş olacağını bile düşünüyorlar. Bayan Starling'in Buffalo Bill'i sorduğunu duyunca şaşırdım. Baltimor Cinayet Masasında bir tanıdığımı aradım bunun üzerine. Klaus'un boğazında bir böcek buldular, Hannibal. Onu Buffalo Bill'in öldürdüğünü biliyorlar. Crawford seni akıllı olduğuna inandırmaya çalışıyor. Crawford'un adamını parçaladığın için senden ne kadar nefret ettiğini bildiğini sanmıyorum. Ama seni altetti artık. Kendini hâlâ *akıllı* hissediyor musun?» -

Dr. Lecter, Chilton'un maskeyi tutan bağlar üstünde dolaşan bakışlarını izliyordu. Chilton'un, Lecter'in yüzünü görebilmek için maskeyi çıkarmak istediği belliydi. Lecter onun bunu güvenli bir uzaklıktan, arkadan mı yapacağını merak etti. Eğer önden yapmaya kalkışırsa Dr. Lecter'in başı arkasına uzanacaktı kolları. Ve kollarının mavi damarlı iç tarafları Lecter'in yüzüne yakın olacaktır. Haydi, doktor. Haydi, yaklaş artık. Hayır, bunu yapmamaya karar verdi.

«Hâlâ pencereli bir yere gideceğini mi sanıyorsun? Kumsalda dolaşıp kuşları göreceğini mi? Hiç sanmıyorum. Senatör Ruth Martin'e telefon ettim, seninle yapılan herhangi bir anlaşmadan haberi olmadığını söyledi. Ona senin kim olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Clarice Starling'in de adını bile duymamış. Bir yutturmaca bu. Bir kadından küçük ahlaksızlıklar bekleriz ama bu epey şaşırtıcı bir boyutta, değil mi?

«Seni inek gibi sağmalarından sonra, Hannibal, Crawford bir cinayeti bilerek haber vermemeyle

suçlayacaktır seni. Sen istediğin kadar deli olduğunu iddia et, daha önce altı cinayetten hüküm giydin. Yargıç senin iyiliğini fazla düşünmeyecektir.

«Pencere falan olmayacak, Hannibal. Hayatının sonuna kadar bir devlet tımarhanesinin taş zemininde oturup bok arabasının geçmesini seyredeceksin. Dişlerin dökülecek güçsüz düşeceksin ve kimse artık senden *korkmayacak*. Sonunda Flendauer gibi bir yere atılacaksın. Gençler seni uşak gibi kullanacaklar, canları çekince de ırzına geçecekler. Okuyacağın tek şey duvara yazdıkların olacak. Bütün bunlar mahkemenin umurunda mı olacak sanıyorsun? Eskileri gördün. Haşlanmış kayısıyı beğenmedikleri zaman bile ağlamaya başlıyorlar.

«Jack Crawford ile sevgilisi. Karısı öldükten sonra açık açık birlikte olacaklar. Herif daha genç biri gibi giyinecek, ikisinin de yapacağı bir spora başlayacaklar. Bella Crawford hastalandığından beri aralarından su sızmıyor zaten. Terfi edecekler ikisi de ve seni yılda bir gün bile hatırlamayacaklar. Crawford herhalde sonunda buraya gejip bu işten senin payına ne düştüğünü yüzüne söyleyecektir. Konuşmasını şimdiden hazırladığına hiç kuşkum yok.

«Hannibal, o seni benim kadar iyi tanımaz. Senden bilgiyi kendi istediği takdirde sadece kızın annesine işkence etmek isteyeceğini düşünmüştür.»

Çok da doğru, diye düşündü Dr. Lecter. Çok akıllıymış, o İskoç-İrlandalı karışımı yüzü insani nasıl da aldatıyor. Bakmasını bilirsen yüzü yara iziyle dolu. Eh, birkaç taneye daha yer var nasıl olsa.

«Senin neden korktuğunu bilirim ben. Acı çekmek yada yalnızlık tan değil. Sen şerefsizliğe dayanamazsın, Hannibal. Ben sana bakmaya şeref sözü verdim ve bunu yapıyorum. Aramızdaki ilişkiye kişisel hiç bir şey girmedi benim tarafımdan. Şimdi bile seni düşünüyorum.

«Senatör Martin'le senin için herhangi bir anlaşma yapılmadı, ama şimdi böyle bir şey var. Yada olabilir. Senin adına ve o kız için saatlerdir telefon başındayım. Sana ilk koşulu söyleyeceğim: Sadece benim aracılığımla

konuşabilirsin. Seninle başarılı mülakatımın profesyonelce bir değerlendirmesini sadece ben yayınlayabilirim. Eğer kurtarılırsa, Catherine Martin'den elde edilecek bilgiler sadece benimdir.

«Bu koşul üzerinde tartışma kabul etmiyorum. Bana yanıtını şimdi vereceksin. Bu koşulu kabul ediyor musun?»

Dr. Lecter kıs kıs güldü.

«Ya bana şimdi yanıt verirsin yada Baltimore Cinayet Masası ile konuşursun. Karşılığında şunları alacaksın: Buffalo Bill'i teşhis edersen ve kız iş işten geçmeden bulunursa Senatör Martin -ki, bunu telefonla doğrulayacaktır- seni Tennessee'de, Maryland yetkililerinin sözlerinin geçmediği Brushy Mountain Eyalet Cezaevine naklettirecek. Jack Crawford'dan uzakta olacaksın. Ormana bakan bir hücren olacak Kitapların olacak. Yapılacak bir düzenlemeyle dışarı çıkıp gezinebileceksin. Katili söyle ve hemen git buradan. Tennessee eyalet polisi seni havaalanında teslim alacak. Vali bunu kabul etti.»

Doktor Chilton sonunda ilginç bir şey söyledi ve bunun ne olduğunun farkında bile değil. Dr. Lecter maskenin arkasında dudaklarını büzdü. Polis teslim alacak. Polis Barney kadar kurnaz olamaz. Polis suçlularla uğraşmaya alışmıştır. Kelepçe ve ayak demirleri kullanırlar. Kelepçe ve ayak demirleri bir anahtarla açılır. Benimki gibi.

«Adı Billy,» dedi Dr. Lecter, «Gerisini sadece senatöre anlatırım. Tennessee'de.»

28. BÖLÜM

Jack Crawford, Dr. Danielson'un kahve ikramını reddettiyse de, fincanını alıp hemşire odasındaki paslanmaz çelikten evyenin başında kendisine bir Alka Seltzer hazırladı. Her şey paslanmaz çeliktendi: Tezgah, çöp. kutusu, hatta Dr. Danielson'un gözlüğünün çerçevesi.

Doktorla yalnızdılar küçük odada.

«Mahkeme emri olmadan olmaz,» dedi Dr. Danielson bir daha. Bu kez kahve ikram etmekle gösterdiği konukseverliği dengelemek için sesi sertti.

Danielson, John Hopkins Hastanesi Cinsiyet Teşhis Kliniğinin başıydı ve Crawford'la uzun sabah vizitelerinin öncesinde konuşmayı kabul etmişti. «Her bir dosya için bana ayrı bir mahkeme emri göstermek zorun dasınız ve her birine tek tek karşı koyacağız. Columbus ile Minnesota da aynı yanıtı vermiştir sanırım, değil mi?»

«Adalet Bakanlığı şu anda belgeleri istiyor. Ama acele etmemiz gerek, doktor. Kız şimdiye kadar ölmemişse, bu gece yada yarın öldürülecektir. Ondan sonra yeni birini kaçıracaktır.»

«Buffalo Bill'in adını burada karşılaştığımız sorunlarla birlikte anmak haksız ve tehlikeli bir davranıştır, Bay Crawford. Tüylerim diken diken oluyor bunu duyduğumda. Kamuoyuna transseksüellerin deli olmadıklarını, sapık yada eşcinsel olmadıklarını anlatmak için burada yıllarca uğraştık ve...»

«Ben de sizinle aynı fikirdeyim...»

«Bir dakika. Transseksüeller arasında şiddet olayları genel nüfusa oranla çok azdır. Bunlar gerçek bir sorunları olan iyi insanlardır. Yardıma hakları vardır ve biz bunu verebiliriz. Ben burada bir cadı avı başlatamam. Şimdiye kadar bir hastamızın bize olan güvenini çiğnemedik ve bunu asla yapmayacağız. Bunu bilerek konuşun, Bay Crawford.»

Crawford özel yaşamında aylardır karısının doktor ve hemşireleriyle yaşıyor ve onlardan karısı için en küçük bir yararı koparmaya çalışı yordu. Doktorlardan iyice bunalmıştı artık. Ama bu kendi özel yaşamı değildi. Burası Baltimore'du ve bu da işti. Tatsızlık çıkarmaması gerekirdi.

«O zaman istediğimi iyi anlatamadım galiba, doktor bey. Kusur benim, sabahları pek kolay bir insan değilimdir. Bizim aradığımız insan sizin hastanız değil. Bu sizin transseksüel olmadığı için reddettiğiniz biri olmalı. Bunu öylesine söylüyor değilim, size onun kişilik araştırmalarınızda tipik transseksüellerden nasıl saptığını göstereyim. Bakın bu kısa listede memurlarınızın reddettikleriniz arasında dikkat edecekleri şeyler yazılı.»

Dr. Danielson kağıdı okurken parmağıyla burnunun kenarını ovuş turdu. «Çok ilginç, Bay Crawford. Çok garip hatta, ki bu pek sık kullandığım bir sözcük değildir. Bu... bu varsayımı size kimin sağladığını öğrenebilir miyim?»

Bunu bilmenin hoşunuza hiç gitmeyeceğinden eminim. Dr. Daniel son. «Chicago Üniversitesinden Dr. Alan Bloom'a danışarak Davranış Bilimleri çalışanları.»

«Bu Alan Bloom'dan mı çıktı yani?»

«Sadece testlere bağlı da kalmıyoruz. Buffalo Bill'in kayıtlarınızda başka bir noktadan da yer alması olası. Şiddete ilişkin bir sabıkasını saklamış yada geçmişini değiştirmiştir. Bana reddettiklerinizi gösterin, doktor.»

Danielson durmadan başını sallıyordu. «Muayene ve görüşme kayıtları da mahremdir.»

«Dr. Danielson, yalan bilgi ve sahtekarlık nasıl mahrem kabul edilebilir? Bir suçlunun gerçek adı ve gerçek geçmişi, bunu size asla söylemediği ve sizin bunu

sonradan öğrenmeniz durumunda doktor-hasta ilişkisine nasıl girebilir? John Hopkins Hastanesinin, ne kadar titiz çalıştığını bilirim. Bu tür vakalarla karşılaşmış olduğunuzdan hiç kuşkum yok.

Bunun dürüst hastalarla yada hastaneyle hiçbir ilişkisi yok ki. Delilerin hiç FBI'a başvurmadıklarını mı sanıyorsunuz? Daha geçen hafta St. Louis bürosuna başvuran birinin çantasında bir bazuka ve iki roket çıktı.»

«Onu işe aldınız mı?»

«Bana yardım edin, Dr. Danielson. Zamanımız giderek azalıyor. Biz burada konuşurken Buffalo Bill, Catherine Martin'i bunlardan birine döndürüyor olabilir.» Crawford parıltılı tezgahın üstüne bir fotoğraf koydu.

«Bunu yapmayın,» dedi Dr. Danielson. «Çocukça bir hareket bu. Ben savaşta cerrahlık yaptım, Bay Crawford. Resminizi cebinize koyun.»

«Bir cerrah parçalanmış bir cesede bakabilir elbette. Ama bir doktor bir hayatın boşuna akıp gitmesine seyirci kalamaz.» Crawford çöp tenekesinin koluna basıp kağıt bardağını içine attı. «Size en son şunu teklif edebilirim: Sizden hastalarınız hakkında bilgi istemeyeceğim, sadece bu koşullara uyan sizin seçtiğiniz adaylar hakkında bilgi rica edeceğim. Siz ve psikiyatri kurulunuz reddedilen başvuruları benden çok daha kolay ayıklayabilirsiniz. Bilginiz aracılığında Buffalo Bill'i bulursak bunu kimseye söylemeyeceğim. Bilgiyi başka bir yoldan bulduğumu geçirteceğim tutanaklara.»

«John Hopkins Hastanesi korunan bir tanık olabilir mi, Bay Crawford? Bize yeni bir kimlik verebilir misiniz? Bizi başka bir yere, örneğin Bob Jones Kolejine nakledebilir misiniz? Ne FBI ne de başka bir devlet kuruluşunun bir sırrı fazla uzun bir süre saklayamayacağından eminim.»

«Bir bilseniz şaşardınız.»

«Hiç sanmam beceriksizce söylenmiş bürokratik bir yalanın altından sıyrılmaya çalışmak gerçeği söylemekten daha çok zarar verir. Çok teşekkür ederim ama lütfen bizi böyle korumayın sakın.»

«Ben size teşekkür ederim, Dr. Danielson, bu nükteli sözleriniz için. Bunların bana nasıl yardımcı olduğunu şimdi göstereceğim. Ger çeklerden hoşlanıyorsunuz, şunu deneyin öyleyse. Adam genç kadınları kaçırıp derilerini yüzüyor. Bu derileri sırtına geçirip dolaşıyor sonra. Bunu bir daha yapmasını istemiyoruz. Eğer bana mümkün olduğu kadar çabuk yardım etmezseniz yapacağım şudur: Adalet Bakanlığı bu sabah yardım etmeyi reddettiğinizi ileri sürerek bir mahkeme emri çıkaracaktır. Bunu sabah ve akşam haberlerine yetiştirmeye çalışacağız. Haberlerde Adalet Bakanlığı John Hopkins'de, Dr. Danielson'la olayların nasıl gelişmekte olduğunu sık sık duyuracaktır. Buffalo Bill vakasına ait her haberde -Catherine Martin'in cesedi bulunduğunda yada ondan sonraki kurban su yüzüne çıktığında- Dr. Danielson'la ne durumda olduğumuzu bildirip, Bob Jones Koleji konusundaki nüktenizi de açıklayacağız. Bir şey daha var, doktor. Sağlık ve insani Hizmet kuruluşunun burada Baltimore'da olduğunu bilirsiniz. Ya Senatör Martin kızının cenaze töreninden sonra Yeterlilik Bürosuna başvurup burada yaptığınız cinsiyet değiştirme ameliyatlarının bir kozmetik ameliyattan öteye gitmediğini iddia ederse? Belki de yetkililer kafalarını kaşıyıp, 'Bu Senatör Martin haklı olabilir. Evet, bu kozmetik bir ameliyattan başka bir şey değil', derlerse o zaman bu program federal yardımdan herhangi bir burun kliniğinden farklı bir pay alamayacaktır.»

«Hakaret ediyorsunuz.»

«Hayır, sadece gerçek bu.».

«Beni korkutamazsınız...».

«Güzel. Ben de sizi korkutmak istemiyorum zaten, doktor. Sadece ciddi olduğumu bilmenizi istiyorum. Bana yardım edin, doktor. Lütfen.»

«Alan Bloom ile çalıştığınızı söylemiştiniz.»

«Evet. Chicago Üniversitesi...»

«Alan Bloom'u tanırım ve bunu onunla profesyonel bir düzeyde tartışmayı yeğlerim. Kendisine onu bu sabah

arayacağımı bildirin. Kararımı size öğleden önce bildireceğim. Genç hanım beni gerçekten ilgilendiriyor, Bay Crawford. Diğerleri de. Ama ortada tehlikeye atılacak pek çok şey var ve bunun sizin için başka konular kadar önemli olduğunu sanmıyorum... Bay Crawford, son zamanlarda tansiyonunuzu ölçtürdünüz mü?»

«Bunu kendim yaparım.»

«Kendinize ilaç da yazar mısınız.?»

«Bu yasalara aykırıdır, Dr. Danielson.»

«Ama bir doktorunuz vardır sanırım.»

«Evet»

«Bulgularınızı onunla paylaşın, Bay Crawford. Düşüp ölürseniz hepimiz için büyük bir kayıp olur. Bu öğleden önce benden bir haber alacaksınız.»

«Ne zaman, doktor? Bir saat sonra mı?»

«Bir saat sonra.»

Crawford zemin katında asansörden çıkarken çağrı aygıtı öttü. Kapıdan çıktığında sürücüsü Jeff ona acele etmesi için işaret etti. *Kız öldü ve cesedini buldular*. Telefon eden FBI Başkanıydı. Haber sandığı kadar kötü değildi ama yine de yeterince kötüydü: Chilton otaya burnunu sokmuştu ve şimdi de senatör işe karışıyordu. Maryland eyaleti baş savcısı validen aldığı emirle Dr. Hannibal Lecter'in Tennessee'ye nakledilmesini emretmişti. Nakli erteletmek yada durdurmak için Maryland Federal Mahkemesinin bütün gücünün kullanılması gerekecekti. Başkan, Crawford'un fikrini soruyordu.

«Bir dakika,» dedi Crawford. Telefonu indirip kamyonetin pencere sinden dışarı baktı. Şafak söküyordu. Şubat şafağı. Renksiz ve soluk.

Jeff bir şeyler söylemeye başladıysa da, Crawford eliyle susturdu.

Lecter'in dev egosu. Chilton'un yükselme hırsı. Senatör Martin'in kızı için korkusu. Catherine Martin'in hayatı.

«Bırak gitsinler,» dedi telefona.

29. BÖLÜM

Dr. Chilton ile üç Tennessee eyalet polisi gün doğumunda pistte durmuşlar, bir Grumann Gulfstream uçağından yükselen telsiz gürültüsünü bastırmak için yüksek sesle konuşuyorlardı. Uçağın yanında motoru çalışmakta olan bir cankurtaran vardı.

Polislerin komiseri Dr. Chilton'a bir kalem uzattı.

K uçuşunca Chilton, «Bu işi havada yapamaz mıyız?» diye sordu.

«Belğeler gerçek nakil anında imzalanmalıdır, efendim. Böyle talimat aldım.»

Yardımcı pilot uçağın kapısına bir rampa yerleştirdi.

«Tamam.»

Polislerle Dr. Chilton can kurtarının arka kapısı önüne geldiler. Kapıları açtıklarında sanki bir şeyin üzerlerine atılmasını beklermiş gibi bir gerginlik içindeydiler.

Dr. Hannibal Lecter el arabası üstünde ayakta duruyordu, üzerine bir ağ atılmıştı, başında hokey maskesi vardı. Barney'in tuttuğu oturağa işemekteydi.

Polislerden biri öksürdü, diğer ikisi başlarını çevirdiler. Barney, «Kusura bakmayın,» diyerek kapıları kapattı. «Barney, işim zaten bitmişti, teşekkür ederim,» dedi Dr. Lecter. Barney, Lecter'in üzerindekileri düzeltip arabasını cankurtaranın arkasına itti.

«Barney?»

«Efendim, Dr. Lecter?»

«Uzun bir süredir bana çok iyi davranıyorsun. Teşekkür ederim.»

«Bir şey değil.»

«Hoşçakal, Barney.»

İriyarı hademe kapıları açıp polislere seslendi. «Siz şunun altından tutun hele, çocuklar. İki yandan.. Onu yere indireceğiz. Dikkatli olun.»

Barney, Dr. Lecter'in üzerinde durduğu el arabasını rampadan yukarı uçağın içine itti. Uçağın sağ tarafında üç koltuk çıkarılmıştı. Pilot yardımcısı el arabasını yerdeki halkalara bağladı.

«Böyle yatmış mı gidecek'?» diye sordu polislerden biri. «Lastik donu mu var yoksa?»

Öteki, «Memphis'e kadar artık çişini tutarsın, ahbap,» dedi.

«Doktor Chilton, sizinle konuşabilir miyim?» diye sordu Barney.

Uçağın dışındaydılar.

«Bu adamlar hiçbir şey bilmiyorlar,» dedi Barney.

«İndikleri yerde deneyimli kişiler olacak, deneyimli psikiyatri hademeleri. Artık onların sorumluluğunda.»

«Ona iyi bakabilecekler mi acaba? Nasıl olduğunu bilirsiniz, itilip kakılması iyi olmaz.»

«Buna asla izin vermem, Barney.»

«Onu sorguya çektiklerinde siz de orada olacak mısınız?»

«Evet.»

Ve sen olmayacaksın, diye düşündü Chilton.

«Onu öteki tarafta yerine yerleştirip iki saat gecikmeyle işimin başında olabilirdim.»

«O artık bizim işimiz değil, Barney. Ben orada olacağım. Onlara nasıl gerektiğini tek tek anlatacağım.»

«Dikkatli olmaları gerekir,» dedi Barney. «*O asla dikkati elden bırakmayacaktır.*»

30. BÖLÜM

Starling'in, Dr. Lecter'in yanından ayrılalı üç, Crawford'la tıbbi merkezlerdeki başvurularda aranacak noktaların listesini hazırlayalı iki saat olmuştu. Ondan sonra uyuduğu bu kısacık sürede Dr. Frederick Chilton işleri berbat etmişti.

Lanet olsun. Lanet, lanet olsun. Kızı öldürdün Dr. Chilton. Öldürdün onu adi herif. Lecter daha pek çok şey biliyordu ve bunu ondan öğrenecektim. Hepsi gitti artık. Bitti. Boşuna oldu bu kadar çaba. Catherine Martin suyun içinde bulunduğunda onu görmeni sağlayacağım. Yemin ediyorum ki bunu yapacağım. Onu sen aldın benim elimden. Yararlı bir şey yapmam gerek. Hemen şu anda. Ama hemen şu anda ne yapabilirim ki?... Yıkanabilirim...

Banyoda iyi bir motelde bulunan şeyler, küçük bir sepet içinde sabun paketleri, şampuan ve krem tüpleri, küçük bir dikiş takımı.

Starling duşa girerken birden kendini sekiz yaşında gördü: Annesi motel odalarını temizlerken havlu, şampuan ve kağıtlara sarılı sabunlar getiriyordu ona. Sekiz yaşındayken bir karga vardı ve bu karga motel temizlik arabalarından eşya çalardı. Parlak olan her şeyi alırdı. Karga fırsat kollar, sonra arabadaki eşyalar arasından birini alıp kaçardı. Kimi zaman da aceleden temiz çarşaflara pislerdi. Öteki temizleyici kadınlar dan biri bir kere kuşa kireç kaymağı atmıştı ama tüylerinde beyaz lekeler bırakmaktan başka bir işe yaramamıştı. Siyahlı beyazlı karga Olan Clarice'in annesine bir şeyler götürmek

için hep Starling'in arabadan uzaklaşmasını beklerdi. Annesi o sırada içerde yerleri siliyor olurdu. Annesi Starling'e gidip Montana'da yaşaması gerektiğini söylediğinde bir motel banyosunun kapısında duruyordu. Annesi elindeki havluları alıp bir kenara bırakmış, sonra onunla birlikte yatağın kenarına oturmuştu. Starling hep rüyalarında o kargayı görürdü.

Starling aceleyle giyindi. Pantolon, bluz, hafif bir süveter, küt burunlu tabancası kaburgalarına yapışık, yedek bir şarjörü kemerinde. Ceketini elden geçirmesi gerekiyordu. Şarjörün sürtünmesinden iplik iplik olmuştu astarı. Motelin küçük dikiş takımını alıp astarı elden geçirdi...

Crawford kapıyı vuruyordu.

31. BÖLÜM

Crawtord deneyimlerine dayanarak öfkenin kadınları dağınık yaptığını bilirdi. Saçları darmadağınık olur, renkleri bozulur, fermuarlarını çekmeyi unuturlardı. Hoşa gitmeyen her şeyleri birden büyürdü sanki. Motel odasının kapısını açan Starling ise neyse oydu, hem de köpürecek kadar kızgın olmasına rağmen.

Crawford onun hakkında yeni bir gerçeği öğrenebilirdi şimdi.

Kız kapının önünde dururken üzerinden buğulu bir havayla sabun kokusu yayılıyordu. Yatağın. örtüleri yastığın üstüne çekilmişti.

«Ne diyorsun, Starling?»

«Lanet olsun diyorum, Bay Crawford. *Siz* ne diyorsunuz peki?»

Crawford başını salladı. «Köşedeki kafe açık. Birer kahve içelim.»

Şubat için epey ılık bir sabahtı. Doğuda hâlâ yükselmemiş olan güneş önlerinden geçtikleri akıl hastanesini kızıla boyamıştı. Jeff kamyonetle izliyordu kendilerini. Bir keresinde telefonu camdan Crawford'a uzatmıştı.

«Chilton'u adaleti engellemekle suçlayabilir miyim?»

Starling bir adım önden yürüyordu. Crawford onun soruyu sorarken çene kaslarının gerildiğini gördü.

«Hayır, bir işe yaramaz.»

«Ya kızı öldürürse, ya Catherine onun yüzünden ölürse? Onun yüzünü görmek isterdim. Beni bu işten almayın, ne olur, Bay Crawford. Beni okula göndermeyin.»

«İki nokta var. Eğer seni tutarsam bu Chilton'un yüzünü görmen için olmayacaktır. İkincisi, eğer seni bir süre daha tutarsam, ikmale kalacaksın ki, bu da birkaç ayına neden olacak. Akademi kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Seni okula yeniden almalarını sağlarım, ama hepsi bu.»

Kız yürümeye devam ederken, «Belki de patrona sorulacak bir soru değil ama, başınız dertte mi? Senatör Martin size bir şey yapabilir mi?»

«Starling, iki yıl sonra emekliye ayrılacağım. Bu süre içinde mucizeler başarsam bile emekli olacağım. O yüzden düşünülecek bir şey değil bu.»

Tutkudan her zaman kaçınan Crawford akıllı görünmeyi ne kadar istediğinin farkındaydı. Orta yaşlı bir insanın akıllı olmak için umutsuzluğundan yalana kaçabildiğini ve bunun da ona inanan bir genç için ne kadar kötü olabildiğini biliyordu. O yüzden dikkatle ve sadece bildiği şeylerden konuştu.

«En güç zamanı yaşıyorsun şimdi, Starling. Bu zamanı iyi kullanırsan seni olgunlaştıracaktır. En güç sınav budur: öfke ve çaresizliğin seni düşünmekten alıkoymasını önlemek. Emreden bir yere gelip gelemeyeceğinin sınavıdır bu. Chilton budalanın biri ve Catherine Martin'in ha yatına malolmuş olabilir. Belki de olmamıştır. Kızın kurtuluş şansı biziz. Starling, laboratuarda sıvı nitrojen ne kadar şoğuktur?»

«Ne? Sıvı nitrojen mi... eksi iki yüz derece. onun biraz üstünde de kaynar.»

«Hiç onunla dondurduğun şeyler' olmuş mudur'?»

«Elbette.»

«Şimdi de bir şeyi dondurmanı istiyorum. Bu Chilton işini dondur. Lecter'dan aldığın bilgiyi sakla ve duygularını dondur. Gözünü ödülden ayırmamanı istiyorum, Starling. Önemli olan odur. Bazı bilgiler almak için çalıştın, bunun için bir bedel ödedin, şimdi de bunu

kullanacağız. Bu bilgi Chilton işi berbat etmeden de iyi yada kötüydü. Lecter'den başka bir şey elde edemeyeceğiz herhalde. Ondan Buffalo Bill hakkın da aldığın bilgiyi sakla. Gerisini dondur. Kayıpları ve öfkeni, Chilton'u dondur. Zamanımız olunca Chilton'un canına okuruz. Şimdi dondur ve bir kenara at. Böylece onun ötesindeki ödülü görebilirsin, Starling. Catherine Martin'in yaşamıdır bu. Gözlerini ödülden ayırma. Eğer bunu yapabilirsen sana ihtiyacım olacak.»

«Tıbbi kayıtları incelemek için mi?»

Kahvenin önüne gelmişlerdi.

«Memphis'e gitmeni istiyorum Lecter'in Senatör Martin'e yararlı bir şey söyleyeceğini ummak zorundayız. Ama her olasılığa karşı senin oralarda olmanı istiyorum, adam senatörle oynamaktan sıkılınca belki seninle konuşur. Bu arada Catherine'in çevresinde dolaş, Buffalo Bill'in onu nasıl gözüne kestirdiğini anlamaya çalış. Catherine'den pek yaşlı değilsin, arkadaşları polise benzeyen birine söylemeyecekleri şeyleri *sana* söyleyebilirler.

«Devam etmekte olan başka şeyler de var. İnterpol, Klaus üzerinde çalışıyor. Klaus'u teşhis edebilirsek Avrupa'daki ve California'daki dostlarını bulabiliriz. Ben bu akşam Washington'da olacağım. Şimdi kahvemizi içelim. Jeff'i çağır, kırk dakika sonra uçakta olacaksın.»

Starling kendini daha rahat, adeta hafiflemiş hissediyordu. Crawford gerçekten çok ustaydı işinde. Nitrojen hakkındaki sorusunun laboratuar geçmişini takdir ettiğini göstermek ve disiplinli düşünme alışkanlığını hatırlatmak için sorulduğunu biliyordu.

Karşı kaldırımda, Baltimore Eyalet Akıl Hastanesi merdivenlerinden biri inmekteydi. Barney. Elinde sefertası vardı.

Starling, Jeff'e, «Beş dakika,» dedi ve eski Studebaker arabasının kapısını açmakta olan Barney'in yanına gitti.

«Barney»

Barney ifadesiz bir yüzle döndü kıza.

«Dr. Chilton sana bu işin sonunda karlı çıkacağını söyledi mi?»

«Başka ne söyleyebilirdi ki?»

«Ona inandın mı?»

Adamın ağzı kıvrıldı. Evet yada hayır demedi.

«Senden bir şey isteyeceğim. Hem de şimdi, hiçbir şey sormadan. Lecter'in hücresinde ne kaldı şu anda?»

«Bir iki kitap, *Yemek Zevki*, tıbbi dergiler.»

«Ya duvardaki resimler?»

«Hepsi duruyor.»

«Hepsini istiyorum ve çok acelem var.»

Barney bir an düşündü. «Bir dakika,» deyip böylesine iri bir adam için koşar adımlarla geri döndü.

Barney rulo yaptığı resimler, bir naylon torbaya doldurduğu kağıt ve kitaplarla döndüğünde Crawford kızı kamyonette bekliyordu.

Barney, «Sana getirdiğim o masada mikrofon olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?» diye sordu.

«Bunu daha sonra düşüneceğim. Şu kalemi al da telefon numaralarını yaz şuraya. Barney, Dr. Lecter'i idare edebilecekler mi sence?»

«Bu konuda kuşkuluyum, bunu Dr. Chilton'a da söyledim. Unuttursa ona söylediğimi size bildirdiğimi unutmayın. Siz iyi bir insansınız, Memur Starling. Buffalo Bill'i yakaladığınızda...»

«Evet?»

«Boş yerim var diye onu bana getirmeyin, tamam mı?» Barney gülümsedi.

Starling de elinde olmadan gülümsedi. Elini sallayıp kamyonete koştu sonra.

Crawford çok memnun olmuştu.

32. BÖLÜM

Hannibal. Lecter'i taşıyan uçak arkasından mavi dumanlar çıkararak Memphis havaalanına indikten sonra kontrol kulesinin talimatına uyarak yolcu terminalinin uzağında durdu. Birinci hangarın içinde bir cankurtaranla bir limuzin araba bekliyordu.

Senatör Martin arabanın renkli camından eyalet polislerinin Dr. Lecter'i uçaktan indirmelerini seyretti. Eli kolu bağlı maskeli adama koşup zorla bilgi elde etmek isterdi ama bunu yapmayacak kadar da akıllıydı.

Senatör Martin'in çalan telefonunu yardımcısı Brian Gossage açtı.

«FBI, Jack Crawford,» dedi.

Senatör Martin gözlerini Dr. Lecter'den ayırmadan telefonu aldı.

«Bana neden Dr. Lecter'den söz etmediniz, Bay Crawford?»

«Şu anda yapmakta olduğunuzu yapacağınızdan korkuyordum, senatör.»

«Ben sizinle uğraşmıyorum, Bay Crawtord. Siz benimle uğraşırsanız pişman olursunuz.»

«Lecter nerede şimdi?»

«Şu anda kendisine bakıyorum.» -

«Sizi duyabilir mi?»

«Hayır.»

«Senatör Martin, dileyin beni. Lecter'e özel garanti vermek istiyorsunuz, peki Ama benim için de şunu yapın: Lecter'le konuşmadan önce Dr. Alan Bloom'un size bilgi

vermesini kabul edin. İnanın bana Bloom size yardımcı olabilir.»

«Ben profesyonel kişilerden bilgi alıyorum.»

«Onların Chilton'dan iyi oldukların umut ederim.»

Dr. Chilton arabanın camını tıklatıyordu. Senatör Martin ne istediğini öğrenmesi için Brian Gossage'i dışarı gönderdi.

«İç çekişmeler zaman kaybettirir, Bay Crawford. Lecter'e sahte bir teklifle bir acemiyi gönderdiniz. Ben bundan iyisini yapabilirim. Dr. Chilton, Lecter'in dürüst bir teklife karşılık vereceğini söylüyor, benim de yaptığım bu işte. Catherine'i sağ salim geri alırsak, *siz dahil*, herkes tertemiz çıkacak bu işten Ama eğer... ölürse, o zaman hiçbir mazeret dinlemem.»

«O zaman bizi *kullanın*, Senatör Martin.»

Kadın adamın sesinde öfke değil, sadece profesyonel bir 'zararınızı en azına' indirin tonu fark ettiğinden hemen, «Sizi dinliyorum,» dedi.

«Eğer bir şey elde edebilirseniz bunun üzerinde çalışmamıza izin verin. Her şeyi bilmemizi sağlayın. Yerel polisin bizimle paylaşmasını sağlayın. Bize bilgi vermeyerek sizi memnun edeceklerini düşünmelerine imkan sağlamayın onlara.»

«Adalet Bakanlığından Paul Krendler geliyor, o bunun gereğine bakar.»

«Oradaki en yüksek rütbeli memur kim şimdi?»

«Tennessee Soruşturma Bürosundan Binbaşı Bachman.»

«Güzel. Eğer çok geç kalınmamışsa iletişim araçlarına bilgi verilmemesini sağlayın. Bu konuda Chilton'un özellikle dikkatini çekin, reklama bayılır çünkü. Buffalo Bill'in herhangi bir şey öğrenmesini istemiyoruz. Onu bulduğumuzda Rehine Kurtarma Ekibini kullanmak isteriz. Karşılıklı bir çatışmadan çok, ani bir darbe indirmemiz gerek. Lecter'i siz mi sorguya çekeceksiniz?»

«Evet.»

«Önce Clarice Starling'le konuşur muydunuz? Oraya doğru yola çıktı bile.»

«Ama neden? Dr. Chilton durumu bana özetledi. Yeteri kadar zaman kaybettik zaten.»

Chilton yine camı tıklatıyor, bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Brian Gossage adamın elini tutup başını salladı.

«Siz kendisiyle konuştuktan sonra ben de Lecter'i görmek isterim,» dedi Crawford.

«Say Crawford, Lecter koşullarında bazı iyileştirmeler karşılığında Buffalo Bill'in adını söyleyeceğine söz verdi. Bunu yapmazsa sonsuza kadar sizin olabilir.»

«Senatör Martin, bunun çok duyarlı bir konu olduğunu biliyorum ama yine de söylemek zorundayım; ne yaparsanız yapın, ama sakın ona yalvarmayın.»

«Anlaşıldı, Bay Crawford. Daha fazla konuşamayacağım.» Kadın telefonu kapattı. Kendi kendine, «Ben yanılıyorsam kızım senin ilgilendiğin o altı kurbandan daha fazla ölü olacak değil ya,» diye söylenerek Gossage ile Chilton'un arabaya girmelerini işaret etti.

Dr. Chilton senatörün Hannibal Lecter'le görüşmesi için bir yer istemiş, zaman kazanmak için de hangardaki askeri brifing odası alelacele hazırlanmıştı.

Dr. Chilton, Lecter'i odaya getirene kadar Senatör Martin hangar da bekledi. Arabada duramıyordu. Hangarın yüksek çatısı altında sinirli adımlarla gidip gelirken bir ara eski bir Phantom 4'ün yanında durup başını soğuk madene dayadı. *Bu uçak Cetherine'den yaşlı olmalı.*

«Senatör Martin.» Binbaşı Bachman onu çağırıyor, Chilton da odanın kapısından el ediyordu.

Odada Chilton için bir masa Senatör Martin, yardımcısı ve Binbaşı Bachman için de birer iskemle vardı. Bir video kameramanı görüşmeyi kaydetmeye hazırdı. Chilton bunun Lecter'in isteklerinden biri olduğunu söylemişti.

Dr. Hannibal Lecter odanın ortasında yere çivilenmiş büyük bir koltukta oturuyordu. Üzerindeki deli gömleği, bacak kayışları ve koltuğa bağlı olduğu gerçeği

bir battaniyeyle örtülmüştü.. Ama ısırmasını önle yen hokey maskesi hâlâ başındaydı.

Neden, diye düşündü senatör. Aslında Dr. Lecter'e bir büroda bulunmakla bir çeşit onurluluk vermeye çalışılmıştı. Senatör, Chilton'a baktıktan sonra kağıtlarını almak üzere Gossage'e döndü.

Chilton, Dr. Lecter'in arkasına geçti, kameraya şöyle bir baktıktan sonra maskeyi çıkardı.

«Senatör Martin, sizi Hannıbal Lecter'le tanıştırayım »

Dr Chilton'un gösteri uğruna yaptıkları Senatör Martin'i kızının kaybolmasından bu yana olan her şeyden çok korkutmuştu. Chilton'a olan güveninin yerini şimdi adamın aptalın biri olduğu hakkında buz gibi bir korku almıştı

Dr. Lecter'in gözleri arasına bir tutam saç düşmüştü. Maske kadar soluktu yüzü. Senatör Martin ile Hannibal Lecter birbirlerini ölçtüler: Biri aşırı zeki, diğeri insanın bildiği hiçbir yolla ölçülemeyen iki insan.

Dr Chilton masanın başına geçti, tek tek herkese baktıktan sonra söze başladı

«Senatör, Dr. Lecter bana soruşturmaya özet bir katkıda bulunmak istediğini bildirdi, bunun karşılığında hücre koşullarında bazı iyileştirmeler talep ediyor.»

Senator Martin elindeki kağıdı havaya kaldırdı «Dr Lecter bu şimdi imzalayacağım bir beyandır Size yardım edeceğimi bildiriyorum. Okumak ister misiniz?»

Kadın doktorun cevap vermeyeceğini sanıp imzalamak için masaya döndüğünde Lecter konuştu.

«Küçük ayrıcalıklar için pazarlık yaparak sizin ve Catherine'in zamanınızı boşa harcamak istemem. Mesleklerinde *terfi umanlar* yeteri kadar zaman kaybettirdiler zaten. Ben size şimdi yardım edeyim, sizin de bu iş bitince benden yardımınızı esirgemeyeceğinize hiç kuşkum yok.»

«Buna güvenebilirsiniz. Brian.»

Gossage not defterini aldı

«Buffalo Bill'in adı William Rubin'dir Billy Rubin adıyla anılır. 1975 Nisan yada Mayıs ayında hastam Benjamin Raspail onu bana gönderdi. Philadelphia'da, hatırlayamadığım bir adreste oturduğunu söyledi, ancak o sırada Baltimore'da Raspail'in yanında kalıyordu.»

«Kayıtlarınız nerede?» diye Binbaşı Bachman söze karıştı.

«Kayıtlarım mahkeme kararıyla imha…»

«Nasıl biriydi?» diye sordu Binbaşı Bachman.

«Bir dakika, binbaşı. Senatör Martin...»

«Bana yaşını, eşkalini ve hatırladığınız özellikleri söyleyin,» dedi Binbaşı Bachman.

Dr. Lecter aniden odadan çıkıp gitmiş gibiydi. Bambaşka bir şey düşünmeye başladı, Gericault'un bir tablosu için hazırladığı anatomik çizimleri. Bundan sonra sorulan soruları duydu ise de hiç belli etmedi.

Senatör Martin yeniden adamın dikkatini çektiğinde odada yalnızdılar. Gossage'in not defteri kadının elindeydi.

Dr. Lecter ona dikkatle baktı. «O bayrak puro kokuyor,» dedi. «Catherine'i emzirdiniz mi?»

«Affedersiniz? Ben ne...»

«Onu ana sütüyle mi büyüttünüz?»

«Evet.»

«İnsanı susatan bir iş, değil mi?»

Kadının gözleri kararırken Dr. Lecter onun acısından bir yudum aldı ve müthiş lezzetli buldu. Bugünlük o kadar yeterdi. Sonra devam etti.

«William Rubin bir seksen beş boyundadır. Şimdi otuz beş yaşında olmalı. İri yapılı, tanıdığımda doksan beş kiloydu, o zamandan buyana daha da kilo almıştır sanırım. Kumral saçları ve açık mavi gözleri var. Bunları verin onlara şimdi, sonra devam ederiz.»

«Doğru.» Kadın aldığı notları dışarı verdi.

«Onu sadece bir kere gördüm. Randevu aldı ama bir daha gelmedi.»

«Onun Buffalo Bill olduğunu nereden biliyorsunuz?»

«O zaman da öldürüyor ve cesetlerde buna benzer şeyler yapıyordu. Yaptıklarına bir son vermek için yardım aradığını söyledi ama aslında o konuda konuşmaktı istediği.»

«Ve sizin onu... kendisini ele vermeyeceğinizden emindi demek?»

«Bunu yapacağımı sanmıyordu; ayrıca tehlikeye atılmaktan hoşlanıyordu. Arkadaşı Raspail'in bana olan güvenini korumak zorundaydım.»

«Raspail onun yaptıklarını biliyor muydu?»

«Biliy Rubin bana sabıkası olduğunu söyledi ama ayrıntıya girmedi. Kısa bir tıbbi geçmişini araştırdım, fazla önemli bir şeyi yoktu. Olağandışı bir tek şey vardı sadece: Rubin bana bir zamanlar fildişi alerjisi olduğunu söyledi. Hatırladıklarım bu kadar, Senatör Martin; sanırım siz de artık gitmek için acele ediyorsunuzdur. Aklıma başka bir şey gelecek olursa size haber gönderirim.»

«Billy Rubin başı arabada bulunan kişiyi gerçekten öldürdü mü?»

«Sanıyorum.»

«Onun kim olduğunu biliyor musunuz?»

«Hayır. Raspail ona Klaus demişti.»

«FBl'a anlattığınız diğer şeyler doğru muydu?»

«En az FBI'ın bana söyledikleri kadar doğruydu, Senatör Martin.»

«Burada Memphis'de sizin için bazı geçici duzenlemeler yaptırdım. Bu... bu iş bitince durumunuzu konuşacağız ve Brushy Mountain'e gideceksiniz.

«Teşekkür ederim. Aklıma bir şey gelirse bir telefonunuz...»

«Numaram size verilecektir.»

«Ve müzik. Glenn Gould'dan *Goldberg Varyasyonları*'nı? Bunu istemek çok mu oIur?»

«Hayır.»

«Senatör Martin, tüm ipuçlarını sadece FBI'a güvenerek vermeyin. Jack Crawford öteki kurumlarla asla paylaşmaya yanaşmaz. Bu insanlar için bir oyundur bu. Tutuklamayı kendisi yapmak istiyor.»

«Teşekkür ederim, Dr. Lecter.»

«Elbisenize bayıldım,» dedi Lecter kadın kapıdan çıkarken.

33. BÖLÜM

Jame Gumb'ın bodrumu insanı rüyalarında şaşkına çeviren labirentler gibi odadan odaya açılan bir yerdi. Bay Gumb uzun ama pek uzun yıllar önce, hâlâ utangaç bir insanken merdivenlerden en uzaktaki odalarda saklanıp keyfine bakardı. Gumb'ın öteki yaşamlarından kalma ve yıllardır açmadığı odaları vardı uzak köşelerde. Bunlardan bazıları, sözün gelişi, hâlâ doluydu, kapılarının ardından gelen seslerin çoktan susmuş olmalarına rağmen.

Odaların döşemeleri de birbirlerinden farklı düzeylerdeydi. İnsanın kafasını vurmaması için eğilerek geçeceği kapılar, ayağının takılmaması için dikkat etmesi gereken eşikler vardı. Yükleri odadan odaya taşımak ve sürüklemek çok güçtü. Hele önünde birini yürütmek - ve o sendeliyor, yalvarıyor, kafatasını duvarlara vuruyorsa - güç, hatta tehlikeliydi bile.

Bay Gumb'ın kendine güveni arttıkça artık ihtiyaçlarını bodrumun gizli bölmelerinde karşılamaya gerek kalmamıştı. Şimdi merdivenin çevresindeki akarsuyu ve elektriği olan odaları kullanmaktaydı.

Bodrum şu anda zifiri karanlık.

Döşemesine kum serpili odanın altındaki kuyudaki Catherine Martin'in sesi çıkmıyor.

Bay Gumb şimdi bodrumda, ama odada değil,

Merdivenin arkasındaki oda karanlık, ancak küçük küçük seslerle dolu. Su damlıyor, küçük motorlar çalışıyor. Küçük yankılardan oda büyükmüş gibi geliyor insana. Hava serin ve nemli. Yeşilliğin kokusunu alın hele. Yanağa

hafif bir kanat çarpıyor. Burundan gelen bir zevk iniltisi, bir insan sesi.

Odada insan gözünün alabileceği ışık dalga boyu yok, ama Bay Gumb yeşil tonlarda olmasına rağmen, her şeyi çok da iyi görebiliyor. Gözünde mükemmel bir kızılötesi gözlük var (İsrail ordu fazlası, dört yüz dolardan ucuz) ve elindeki kızılötesi feneri önündeki bir kafese çeviriyor. Bay Gumb dik arkalıklı bir iskemlede oturmuş, kendinden geçmiş bir halde, tel örgü kafesteki bir böceğin bir bitkiye tırmanmasını seyrediyor. Kafesin nemli döşemesindeki az önce çatlattığı krizalitten çıkmış genç kelebek. Daha ıslak olup sırtına yapışık kanatlarını açabileceği bir yer arıyor. Yatay bir dal parçası seçiyor bunun için.

Bay Gumb görmek için başını yana eğiyor. Kanatlar yavaş yavaş hava ve kanla doluyor. Ama hâlâ böceğin sırtına yapışık.

İki saat geçiyor. Bay Gumb yerinden kımıldamadı sayılır. Böceğin gelişmesini görüp şaşırmak için kızılötesi feneri yakıp söndürüyor. Zamanı geçirmek için ışığı odada bitkisel losyonlar dolu cam havuzlar üzerinde dolaştırıyor. Havuzların içindeki kalıp ve şekiller denizin dibindeki kırık heykelleri andırmakta. Işığı madeni yastığı ve atık su delikleriyle büyük galvaniz işlik masasında, onun hemen üstündeki el vinci üzerinde dolaşıyor. Duvarın dibinde uzun sanayi tip evyeler var.

Işığı tam zamanında çeviriyor kafese. İri böceğin kanatları kalkmış artık. Şimdi kanatlarını indirip gövdesini örtüyor ve sırtındaki ünlü de sen ortaya çıkıyor. Bir kurukafa bakıyor böceğin sırtından. Kara göz delikleri ve elmacık kemikleri belirgin. Onların altında kara bir çizgi var. Kafatası leğen kemiğini andıran bir çizginin tam üstünde.

Leğen kemiği üzerinde bir kurukafa ve hepsi de doğa tarafından bir kelebeğin sırtına çizilmiş.

Bay Gumb kendini çok iyi hissediyor. Öne eğilip kelebeğe doğru hafifçe üflüyor. Kelebek keskin duyargasını kaldırıyor öfkeyle.

Bay Gumb ışığını alıp kuyulu odaya gidiyor. Solumasını hafifletmek için ağzını açıyor. Kuyudan gelen seslerle keyfini kaçırmak istemiyor. Gözlüğünün fırlak mercekleri bir kurbağanın gözlerini andırıyor. Bay Gumb gözlüğün hiç hoş görünmediğini biliyor, ama onlarla karanlık bodrumunda bodrum oyunları oynayarak çok iyi vakit geçirmekte.

Eğilip görünmeyen ışığını kuyunun içine tutuyor.

Kullanacağı madde bir karides gibi büzülmüş yan yatıyor. Uyuyor gibi. Pislik kovası yanı başında. Dik duvarlara tırmanmaya çalışıp ipi koparmamış bu kez. Uykusunda battaniyenin kenarını yüzüne örtmüş, parmağını emiyor.

Bay Gumb kızılötesi ışığını Catherine'in üzerinde dolaştırırken önündeki çok güç sorunlara hazırlanıyor.

Eğer ölçütleriniz Bay Gumb'ınkiler kadar yüksekse insan derisi çok güç bir malzemedir. Önceden bazı temel kararları vermek zorundasınız, örneğin fermuarın nereye konulacağı gibi.

Işığı Catherine' in sırtına tutuyor. Genellikle fermuarı arkaya koyması gerekirdi, ama o zaman ceketi nasıl giyecekti tek başına? Ne kadar heyecan verici bir fikir de olsa, insan böyle bir şey için başkasından yardım isteyemez ki. Bu çabalarının takdir göreceği çevreleri biliyor ama ona zaman var daha. Şimdilik kendi başına kullanacağı şeyler yapmalı. Ön tarafı ikiye ayırmak da yazık olacak... hayır, bunu düşünmemeli.

Bay Gumb kızılötesi ışıkta Catherine'in gerçek rengini göremiyor, ama biraz zayıflamış gibi: Onu kaçırdığında rejim yapıyordu herhalde.

Deneyleri ona deriyi almadan önce dört günle bir hafta beklemesi gerektiğini öğretmiş. Ani kilo kaybı deriyi gevşetir ve çıkarılmasını kolaylaştırır. Ayrıca açlık kurbanını güçsüz kılıp onu fazla uğraştırmamasını da sağlar. Daha uysal olurlar. Bazıları uyuşuk bir kabullenmeye giriyorlar. Aynı zamanda umutsuzluk ve yıkıcı çırpınmanın deriye vereceği hasarı önlemek için biraz yiyecek vermek zorunda.

Evet, kesinlikle kilo kaybetmiş. Bu çok özel biri, yapmak istediğine o kadar uygun ki, daha fazla beklemeye tahammülü yok. Yarın öğleden sonra yapabilir yada yarın gece. En geç öbür gün.

34. BÖLÜM

Clarice Starling, Stonehinge villalarını televizyon haberlerindeki görüntüden tanımıştı. Doğu Memphis'teki bu mahalle geniş park alanı çevresine yapılmış villa ve az katlı apartmanlardan oluşuyordu.

Starling kiralık arabasını otoparkın ortasına bıraktı. Burada yüksek aylık alan mavi. yakalılar ve alt düzey yöneticiler oturuyor olmalıydı, arabalar bunu gösteriyordu. Karavanlar ve hafta sonu deniz kayağı botları da kendilerine ayrılan köşedeydiler.

Catherine Baker Martin'i tanımaya ihtiyacı vardı; burası bir senatör kızının oturması için garip bir yerdi ama. Starling FBI'ın onun hakkında topladığı bilgileri incelemişti. Kız Farmington'da başarılı olamamış, Middlebury'de iki mutsuz yıl geçirmişti ve şimdi de hem Southwestern'de okuyor, hem de öğretmen yardımcılığı yapıyordu.

Starling onu kendine dönük bir yatılı okul öğrencisi, o hiç dinlemeyi bilmeyen insanlardan biri olarak kolaylıkla hayal edebilirdi. Ama kendi önyargıları ve kırgınlıkları olduğu için bu değerlendirmede çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Kendisi de yatılı okullarda burslu okumuştu, notları çoğunlukla giyeceklerinden iyiydi. Zengin ve sorunlu ailelerin çocuklarını tanımıştı. Onlardan bir kısmına önem vermemişse de, önemsememenin acıdan kaçınmak için bir strateji olduğunu ve bunun genellikle kayıtsızlık ve yüzeysellik olarak görüldüğünü öğrenmişti.

Catherine' i televizyondaki filmde gösterildiği gibi babasının yelkenlisiyle denize açılmış bir çocuk olarak düşünmekti en iyisi. Catherine'in küçükken babasını memnun etmeye çalışıp çalışmadığını merak etti. Gelip de babasının kırk iki yaşında kalp krizinden öldüğünü söylediklerinde Catherine ne yapıyordu acaba? Starling onun babasını özlediğin den emindi. Babayı özlemek, bu ortak yara onu bu genç kıza biraz daha yaklaştırıyordu.

Tahammül etmesini kolaylaştırdığı için Catherine Martin'den hoşlanmayı gerekli bulmaktaydı.

Catherine'in dairesinin önünde iki Tennessee devriye arabası duruyordu. Otoparkın o tarafında yerde beyaz toz izleri görülüyordu. Tennessee Soruşturma Bürosu yağ lekelerini almış olmalıydı. Crawford TSB'nin çok iyi olduğunu söylemişti.

Starling tatil arabalarının ve teknelerin durduğu yana yürüdü Buffalo Bill kızı burada kaçırmıştı. Evine çok yakın olmalıydı ki, dışarı çıktığın da kapısını kapatmamıştı. Bir şey onu dışarı çıkmaya zorlamıştı. Zararsız görünen bir tuzak olmalıydı.

Starling, Memphis polisinin çok kapsamlı bir araştırma yaptığını ve kimsenin bir şey görmediğini biliyordu. Olay yüksek karavanların arasında geçmiş olmalıydı. Adam şimdi bulunduğu yerden kızı gözetlemişti herhalde. Bir araba içinden mutlaka. Ama Buffalo Bill, Catherine'in burada olduğunu *biliyordu*. Onu başka bir yerde görmüş ve buraya kadar izlemiş, fırsat kollamış olmalıydı. Catherine'in boyunda kızlar pek çok değildi. Adam istediği boyda biri gelene kadar herhangi bir yerde oturup beklemiş olamazdı. Günlerce oturup bekler de işine yarayacak birini göremeyebilirdi o durumda.

Bütün kurbanları iriydi. Kimi şişmandı ama hepsi iri yapılıydı. «Üzerine uyacak bir şey bulmak için.» Dr. Lecter'in sözlerini hatırlayan Starling ürperdi

Sonra derin bir soluk aldı, yanaklarını şişirdi, soluğunu ağır ağır bıraktı. *Bakalım Catherine hakkında neler öğrenebileceğim.*

Catherine Martin'in kapısını bir eyalet polisi açtı. Starling kimliğini gösterince içeri girmesini işaret etti.

«Memur bey, burasını bir gözden geçirmek istiyordum

Adam başını salladı. «Telefon çalarsa açmayın, ben bakarım.»

Starling açık mutfak kapısından telefona bir ses kayıt aygıtının bağlı olduğunu gördü. Hemen yanında da iki yeni telefon vardı. Birinin çevirme kadranı yoktu, doğrudan Southern Bell Şirketinin güvenlik bölümüne bağlı olmalıydı.

«Size yardımcı olabilir miyim?» diye sordu genç memur.

«Polisin burada işi bitti mi?»

«Daire aileye teslim edildi. Ben sadece telefonu bekliyorum. Yani herhangi bir şeye dokunabilirsiniz.»

«Güzel, şöyle bir bakayım öyleyse.»

«Tamam.» Polis memuru kanepenin altına soktuğu gazetesini alıp yine yerine oturdu.

Starling kafasını toparlamak. istiyordu. Evde yalnız olmayı yeğlerdi ama içersinin polis dolu olmadığına da şükretmesi gerektiğini de biliyordu.

İşe mutfaktan başladı. Yemeğe düşkün bir el değmediği belliydi mutfağa. Kızın arkadaşı Catherine'in eve patlamış mısır almaya geldiğini söylemişti. Starling derin dondurucuyu açtı. İçinde iki kutu mısır vardı. Mutfaktan park yeri görünmüyordu.

«Neredensin?»

Starling soruyu anlamadı.

«Neredensin dedim.»

Polis oturduğu yerden onu gözetliyordu.

«Washington,» dedi Starling.

Evyenin altı... evet, boruda anahtar izleri vardı, çıkış borusunu çıkarıp incelemişlerdi. TSB iyi çalışmıştı. Bıçaklar keskin değildi. Bulaşık makinesi çalıştırılmış ama boşaltılmamıştı. Buzdolabında sadece hazır meyve salatasıyla köy peyniri vardı. Kız bunları herhalde yakında

bir yerden alıyordu. Belki de biri marketin çevresinde dolanırken görmüştü onu. Kontrol etmeye değerdi.

«Savcılıktan mısın?»

«Hayır, FBI'dan.»

«Başsavcı geliyor. Öyle duydum. FBI'da ne kadardır çalışıyorsun?» Sebze çekmecesinde lastikten bir lahana vardı. Starling lahanayı çevirip gizli mücevher bölmesine baktı. Boş.

«Ne kadardır FBI' dasın?»

Starling genç memura baktı.

«Bakın, memur bey, burada işim bittikten sonra size bir soru sormam gerekecek sanırım. Belki de o zaman bana yardımcı olabilirsiniz.»

«Elbette. Ben...»

«Çok iyi. Öyleyse bekleyelim de sonra konuşuruz. Şu anda düşünmem gereken şeyler var.»

«Nasıl isterseniz.»

Yatak odası Starling'in hoşlandığı türden aydınlık ve güneşliydi. Pek çok genç kadının alamayacağı pahalı kumaşlar ve pahalı mobilyalar kullanılmıştı. İki yatak. Starling örtüleri kaldırdı. Yastıklar sol yataktaydı, sağ yatak boştu. *Catherine istediğinde yatakları bitiştiriyor olmalı. Belki de. erkek arkadaşının bilmediği bir sevgilisi vardır. Yada kimi zaman burada geceliyorlardır. Telefon cevap makinesinde uzaktan kumanda yok. Annesi telefon ettiğinde evde olması gerek.*

Makine kendisininkinin aynısıydı. Kapağını açtı. Gelen ve giden mesaj bantları alınmıştı. Yerlerinde bir not vardı. TSB No.6.

Oda derli topluysa da, iri elli araştırmacıların izleri belliydi, aldıklarını yerli yerine koymaya çalışan ama biraz eğreti koyan insanların izi. Düzgün yerlerde parmak izleri olmasaydı bile Starling odanın arandığını anlardı.

Starling yatak odasının kaçırılmayla ilgili olduğuna inanmıyordu. Crawford haklıydı herhalde: Catherine park yerinden kaçırılmıştı. Ama Starling onu tanımak istiyordu ve burası da onun yaşadığı yerdi.

En çok dolapla ilgilenmişti. Catherine Baker Martin'in pek çok eşyası vardı ve bazıları gerçekten iyi markalardı. *Annesinin armağanları*, diye düşündü. Klasik elbiseler iki ölçüdeydi: 70 ve 80 kilolar için. Bir rafta yirmi üç çift ayakkabı saydı. Üst rafta da hafif bir sırt çantası ve bir tenis raketi.

Ayrıcalıklı bir çocuğun eşyaları, çok kimseden rahat bir yaşantısı olan bir öğrenci ve öğretmen yardımcısı.

Yazı masasının çekmecesinde pek çok mektup vardı. Doğudaki eski okul arkadaşlarından notlar. Pullar, zarflar. Alt çekmecede armağan sarmak için süslü ambalaj kağıtları. Starling yerel süper market memurlarını sorguya çekmeyi düşünürken eli kalınca bir kağıda değdi. Kağıt maviydi ve bir köşesine çizgi film köpeği Pluto'nun resmi basılıydı.

Starling çantasından cımbızını çıkarıp renkli kağıdı plastik bir zarfa soktu. Sonra zarfı işi bitene kadar yatağın üstüne bıraktı.

Tuvaletin üstündeki mücevher kutusu her yatılı kızın odasında görülen meşin kutulardandı. İki çekmecesinde ucuz bir iki parça taklit mücevher vardı. Starling iyi parçaların buzdolabındaki lastik lahananın için de mi saklandığını, eğer öyleyse onları kimin almış olabileceğini düşündü.

Parmağını kutunun kapağının altına sokup arka taraftaki gizli bölmeyi açtı sonra. Orası da boştu. Bu gizli çekmeceler de kimden gizlenir acaba, diye düşündü, herhalde hırsızlardan değil. Çekmeceyi tam itecekken parmakları gizli bölmenin altına selobandla yapıştırılmış bir zarfa değdi.

Starling hemen eldivenini giyip mücevher kutusunun tersini çevir di, gizli çekmeceyi çıkardı. Çekmecenin altına kahverengi bir zarf yapıştırılmıştı. Kapağı yapıştırılmamış, kıvrılıp zarfın içine sokulmuştu. Parmak izi tozu yoktu zarfın üstünde. Starling cımbızıyla zarfı açıp içindekileri çıkardı. Beş tane Polaroid resim vardı zarfta. Bir kadınla erkek sevişiyorlardı. Yüz ve başları görünmüyordu. Resimlerden ikisini erkek, ikisini

kadın çekmişti biri de komodinin üstüne yarlaştırılmış üçayaktan çekilmiş olmalıydı.

Uzun boyuna ve cüssesine bakılırsa kadın Catherine Martin olmalıydı Adam penisine oymalı bir fildişi halkaya benzer bir şey geçirmişti. Ayrıntılar pek net değildi.. Erkek apandisit ameliyatı olmuştu. Starling resimlerin her birini ayrı ayrı plastik zarflara koydu sonra hepsini birden kendi kahverengi zarfına soktu. Çekmeceyi yerine yerleştirdi.

Arkadan bir ses, «İyi parçalar bende,» dedi. «Bir şeyin alınmış olduğunu sanmıyorum.»

Starling aynaya baktı. Yatak odasının kapısı önünde Senatör Martin duruyordu. Kadın bitkin bir haldeydi.

Starling döndü. «İyi günler, Senatör Martin. Biraz uzanmak ister miydiniz. Benim işim bitmek üzere.»

Senatör Martin yorgun olmasına rağmen ağırlığını belli eden bir insandı Starling onun makyajı altında kavgacı biri olduğunu bir bakışta anlamıştı.

«Siz kimsiniz Polisin burada işi kalmadığını sanıyordum.»

«Adım Clarice Starling. FBI' danım. Dr. Lecter'le konuştunuz mu, senatör?»

«Bana bir ad verdi.» Senatör Martin bir sigara yakıp Starling'i tepeden tırnağa kadar süzdü. «Değerini göreceğiz bakalım. Ya siz mücevher kutusunda ne buldunuz, Memur Starling? Onun değeri nedir, ha?»

«Bir iki dakikada doğruluğunu saptayabileceğimiz bir iki belge,» diyebildi Starling.

«Kızımın mücevher kutusunda mı? Görelim.»

Starling yan odada sesler duyunca içinde bir umut belirdi. «Memphis özel ajanı Bay Copley de sizinle mi?» diye sordu.

«Hayır ve bu da benim sorumun yanıtı değil. Kızımın mücevher kutusundan aldığınız neydi?» Kadın dönüp seslendi. «Paul, bir dakika gelir misin? Memur Starling, Adalet Bakanlığından Bay Krendler'i tanırsınız belki. Paul, Jack Crawford'un Lecter'e gönderdiği kız bu işte.»

Krendler'in kafasının açık yeri güneşten yanmıştı ve kırk yaşında pek sağlıklı bir görünüşü vardı.

«Kim olduğunuzu biliyorum, Bay Krendler. Nasılsınız?»

En azından başsavcı yardımcılarından biri. Bakanlığın Kongre temsilcisi. Yandık.

«Memur Starling kızımın mücevher kutusundan aldığı bir şeyi kahverengi bir zarfa koydu. Bunun ne olduğunu görsek iyi olur, değil mi?»

«Memur Starling,» dedi Krendler.

«Sizinle biraz konuşabilir miyim, Bay Krendler?»

«Elbette. Ama daha sonra.» Adam elini uzattı.

Starling'in yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Senatör Martin'in pek kendin de olmadığını biliyordu, ama yüzündeki kuşku yüzünden Krendler'i *asla* bağışlamayacaktı.

«Siz istediniz,» dedi. Zarfı adama bıraktı.

Krendler zarfa şöyle bir bakıp kapağını kapatırken Senatör Martin elinden çekip aldı.

Kadının resimleri incelemesini seyretmek insana acı veriyordu. Senatör Martin hepsine tek tek baktıktan sonra pencereye gitti, gözleri kapalıydı. Gün ışığında yaşlı görünüyordu. Sigara içmeye çalışırken elleri titriyordu.

Krendler, «Senatör, ben...» dedi.

«Bu odayı polis aradı,» dedi kadın. «Eminim onlar buldukları o resimleri yerine koyup ağızlarını açmamayı yeğlemişlerdir.»

«Hayır, bulmadılar,» dedi Starling. Kadın yaralanmıştı, ama ne olursa olsundu. «Bayan Martin, o adamın kim olduğunu bilmemiz gerek. Bunu anlıyorsunuzdur. Erkek arkadaşıysa bir sorun yok. Bunu beş dakikada öğrenebilirim. Resimleri başka kimsenin görmesine gerek yok, Catherine de bunu asla bilmeyecek.»

«Ben gereğine bakarım.» Senatör Martin zarfı çantasına koyarken Krendler kendisini engellemedi.

«Senatör, mutfaktaki lastik lahanadan mücevherleri siz mi aldınız?» diye sordu Starling.

Senatör Martin'in yardımcısı Brian Gossage başını kapıdan içeri uzattı. «Özür dilerim, senatör, terminali hazırladılar. FBI William Rubin adını aramalarını buradan izleyebiliriz.»

«Siz gidin, Senatör Martin,» dedi Krendler. «Ben hemen gelirim.» Ruth Martin, Starling'in sorusunu yanıtlamadan dışarı çıktı.

Starling fırsattan yararlanıp yatak adasının kapısını kapatmakta olan Krendler'i inceledi. Elbisesi ısmarlamaydı ve silahlı değildi. Uzun tüylü yünlü halıda yürümekten ayakkabılarının topuklarının bir parmak kadarının boyası silinmişti..

Adam bir an eli kapının kolunda durup önüne baktı.. Dönünce, «İyi bir arama yaptınız,» dedi.

Starling kendini bu kadar ucuza satamazdı. Adamın yüzüne baktı.

«Quantico' da insanı iyi yetiştiriyorlar doğrusu,» dedi Krendler.

«Hırsız yetiştirmezler ama.»

«Bunu biliyorum.»

«Bildiğinizi anlamak çok güç.»

«Yeter artık.»

«Resimler ve lastik lahana konusu araştırılacak, değil mi?»

«Evet.»

«Bu William Rubin adı ne oluyor, Bay Krendler.»

«Lecter bunun Buffalo Bill'in adı olduğunu söyledi. İşte Teşhis Bölümüne gönderdiğimiz yazının kopyası. Bir bakın.» Starling'e noktalı yazıcıdan çıktığı için bulanık olan bir kağıt uzattı: Senatörün. Lecter'le konuşması.

Starling kağıdı okuduktan sonra Krendler, «Ne diyorsunuz?» diye sordu.

«Burada önemli hiçbir şey söylememiş. Billy Rubin adında beyaz bir erkek olduğunu söylüyor. Sonuç ne olursa olsun, bu konuda kendisine yalancı diyemezsiniz. En fazlasından yanıldığını iddia edebilir. Ama senatörle alay ediyor da olabilir. O bunu yapabilecek bir insandır, Bay Krendler Kendisini hiç gördünüz mü?»

Krendler başını salladı.

«Dr. Lecter bildiğimiz kadarıyla dokuz kişi öldürmüş. Ölüleri diriltse bile akıl hastanesinden çıkarılması olanaksız.. O yüzden yapabileceği tek şey alay etmek. Bu nedenle biz onun suyuna gidip...»

«Onu nasıl idare ettiğinizi biliyorum. Chilton'un bant kaydını dinledim. Bunun yanlış olduğunu söylüyor değilim, artık bitti diyorum. Davranış Bilimleri şimdiye kadar elde ettiklerinizi - transseksüel açısını - araştırabilir. Zaten siz de yarın Ouantico'ya okula döneceksiniz.»

«Bir şey daha buldum.»

Yatağın üstündeki renkli kağıda dikkat eden olmamıştı. Starling kağıdı adama verdi.

«Nedir bu?»

«Bir kağıt dolusu Pluto'ya benziyor.» Adamın bunun anlamını sormasını bekledi.

Krendler elini sallayarak bilgi istedi.

«Bunun LSD'li kağıt olduğunu sanıyorum. Yetmişli yılların ortalarından falan kalmış olmalı. Şimdi antika sayılır. Bunu nereden bulduğunu araştırmaya değer. Emin olmak için bazı testler yapmalıyız.»

«Washington'a götürüp laboratuara verebilirsiniz. Birkaç dakikaya kadar gideceksiniz.»

«Beklemek istemiyorsanız şimdi portatif takımla da yapabiliriz. Poliste narkotik teşhis takımı varsa, J testidir, iki saniye yeter…»

Adam kapıyı açarak, «Washington'a, okula,» dedi.

«Bay Crawford'un bana talimatı…»

«Talimatınızı burada ben veriyorum. Artık Jack Crawford'un emrinde değilsiniz Bundan sonra herhangi bir öğrenciden farksızsınız ve işiniz Quantico'dadır. Anladınız mı? Saat ikiyi on geçe bir uçak var. Onu kaçırmayın.»

«Bay Krendler, Dr. Lecter Baltimore polisiyle konuşmayı reddettikten sonra benimle konuştu. Bunu bir kez daha yapabilir. Bay Crawford düşündü ki....»

Krendler kapıyı bir kere daha, bu sefer gereğinden daha sert kapattı.

«Memur Starling, size durumumu açıklamak zorunda değilim, ama beni iyi dinleyin. Davranış Bilimlerinin rolü danışmanlıktır, hep de öyle olmuştur. Bundan sonra da öyle olacaktır. Jack Crawford'un zaten izin alması gerekiyordu. Onun durumunda bu kadar çalışabilmesine şaşıyorum zaten. Bunu Senatör Martin'den saklayarak aptalca bir kumar oynadı. Geçmişi ve emekliliği bu kadar yakın olması nedeniyle senatör bile onu fazla hırpalayamaz. Onun için yerinizde olsam onun geleceğini fazla düşünmezdim.

Starling az da olsa soğukkanlılığını kaybetti. «Ondan başka üç tane seri cinayet işleyeni yakalayan oldu mu? Bir tanesini bile yakalayan oldu mu, ha? Senatörü böyle başıboş bırakmamalısınız, Bay Krendler.»

«Sen zeki bir çocuk olmalısın, yoksa Crawford seninle böyle uğraşmazdı onun için sana son kez bir şey söyleyeceğim. Konuştuğuna dikkat et, yoksa kendini sekreterler arasında buluverirsin. Anlamıyor musun? Lecter'e gönderilmenin tek nedeni FBI Başkanının Senato'da kullanabileceği bazı bilgiler elde etmekti. Büyük cinayetler hakkında zararsız bilgiler Dr. Lecter in 'içyüzü' gibi. Başkanınız Senato da bütçesini çıkarmak için şeker dağıtır gibi dağıtır bunları. Bu vakadan çekildin artık Memur Starling. Yanında geçici kimliğin olduğunu biliyorum ver onu bana!»

«Tabancayla uçağa binmek için o kimliğe ihtiyacım var Tabanca Quantico'nundur.»

«Tabanca ha! Aman Tanrım! Öyleyse döner dönmez kimliğini iade edeceksin.»

Senator Martin, Gossage bir teknisyen ve birkaç polis telefona bağlı modemli bir ekranın başındaydılar Ulusal Suç Bilgi Merkezi hattından Dr. Lecter'in verdiği bilginin bilgisayarlarda işlenmesini izliyorlardı. Atlanta Ulusal Hastalık Kontrol Merkezinden bir haber vardı: Fildişi alerjisi Afrika fildişlerini zımparalarken çıkan tozu solumaktan olurdu, genellikle dekoratif şeyler yaparken. Amerika'da bıçakçılara özgü bir hastalıktı.

"Bıçakçılar' sözü geçerken Senatör Martin gözlerini kapattı. Starling'i içeri alan genç polis senatöre bir fincan kahve getiriyordu.

Starling dışarı çıkmamaya kararlıydı. Kadının önünde durup, «Şansınız açık olsun, senatör,» dedi. «Catherine'in iyi olduğunu umarım.»

Senatör Martin ona bakmadan başını salladı. Krendler, .Starling'i dışarı çıkardı. '

«Buraya gelmemesi gerektiğini bilmiyordum,» dedi genç polis. Krendler de Starling'le dışarı çıkmıştı. «Jack Crawford'a büyük saygım vardır,» dedi. «Lütfen kendisine hepimizin çok üzgün olduğunu söyleyin... Bella için. Şimdi okula gidip derslerimize dönüyoruz, tamam mı?>

«İyi günler, Bay Krendler.»

Starling artık park yerinde yapayalnızdı ve bu dünya konusunda hiçbir şey anlamadığını düşünüyordu.

Crawford'la konuşmayı isterdi. *Boşa harcanan zaman ve aptallıktan kötüsü yoktur, demişti. Bu zamanı iyi kullanırsan, .seni olgunlaştırır. En güç sınav budur, öfke ve düş kırıklığının seni düşünmekten alıkoyması. Başarının anahtarı buradadır işte.*

Starling başarıya metelik vermiyordu şimdi. Hatta Özel Ajan Starling olmaya da. Eğer oyun böyle oynanacaksa.

Potter'deki cenaze evinin masasında yatan o zavallı şişman ölü kızı düşündü. Bu lanet motorlar gibi boyalıydı tırnakları.

Adı neydi? *Kimberly.*

Bu it herifler benim ağladığımı göremeyecekler işte.

Herkesin de adı Kimberly'ydi... kendi sınıfında dört Kimberly vardı. Üç de Sean. Kimberly güzelleşmeye çalışarak, kendini süslemeye çalışarak kulaklarını deldirmişti. Ve Bufallo Bill onun zavallı dümdüz memelrine bakmış, ortasına tabancasının namlusunu dayayıp göğsünde bir deniz yıldızı açmıştı.

Bacaklarının kıllarını balmumuyla alan zavallı şişko Kimberly. Yüzünden, kollarıyla bacaklarından anlaşıldığı kadarıyla en iyi yanı teniymiş. *Kimberly, yukarıda bir*

yerlerde bana öfkeli misin? Onu kollayan senatörler yoktu. Kıytırık insanları oradan oraya taşıyan jet uçakları da. Ama *kıytırık* kullanması gereken bir sözcüktü. Yapmaması gereken öyle çok şey vardı ki.

Starling saatine baktı. Uçağın kalkmasına daha bir buçuk saat var ve bu süre içinde bir şey yapabilirdi. «Billy Rubin» derken Dr. Lecter'ın yüzünü görmek istiyordu. O kestane rengi gözlere bakmaya tahammül edebilirse, karanlığın kıvılcımları yuttuğu o gözlere yeteri kadar bakabilirse işe yarayan bir şey görebilirdi belki. Bir neşe parıltısı görebileceğini sanıyordu.

Tanrıya şükürler olsun ki kimliğim var.

35. BÖLÜM

Clarice Starling yoğun Memphis trafiği arasında hızla sürüyor arabasını. Yanaklarında iki damla kurumuş gözyaşı var. Şu anda garip bir biçimde serbest hissediyor kendini. Kavga etmeye hazır olduğunu anladığı için kendi kendine dikkatli olmayı telkin ediyor.

Havaalanından gelirken eski mahkeme binası önünden geçtiğinden şimdi burasını bulmakta güçlük çekmiyor.

Tennessee Hannibal Lecter konusunda hiçbir riski göze almıyorlardı. Onu bir kent cezaevinin tehlikelerinden uzak ve güvenlik içinde tutmaya kararlıydılar.

Bunun için de emeğin bedava olduğu günlerde granitten yapılmış bir bina olan eski mahkeme ve cezaevi binasını seçmişlerdi. Burası şimdi restore edilip bir iş merkezine dönüştürülmüştü.

Bugün ise polis tarafından çevrili bir ortaçağ kalesini andırmaktaydı.

Park yerinde çeşitli görevlilere ait araçlar vardı; yol devriyesi, Shelby İlçesi Şerifliği, Tennessee Soruşturma Bürosu. Starling kiralık arabasını parka sokmak için bile bir polis noktasından geçmek zorun daydı.

Dr. Lecter dışardan da ek bir güvenlik sorunu oluşturmaktaydı. Sabah haberlerinde nerede tutulduğu bildirildikten sonra tehdit edici telefonlar yağmaya başlamıştı; kurbanlarının onu ölü görmek isteyecek pek çok dost ve akrabaları vardı.

Starling FBI, bölge ajanı Copley'in orada olmamasını diledi. Adamın başını derde sokmak istemezdi.

Binanın merdivenlerinin önündeki çimenlikte bir muhabir kalabalığı içinde Chilton'un başını gördü. Kalabalık içinde iki de televizyon kamerası vardı. Starling başının örtülü olmasını isterdi. Kuleye yaklaşırken başını yana çevirerek yürüdü.

Kapıdaki polis kimliğini alıp inceledikten sonra onu hole bıraktı. Hol de şimdi polis kaynıyordu. Kalenin tek asansörüyle merdivenlerin önünde de birer polis nöbetteydi.

Asansörün karşısındaki masanın başında bir çavuş vardı Göğsündeki plakada adının TATE, C. L. olduğu yazılıydı

Çavuş Tate Starling'i görünce, «Basına yasak » dedi.

«Basından değilim.»

Adam kimliğini kontrol edince, «Başsavcılıktan mısınız?» diye sordu.

«Başsavcı Yardımcısı Krendler,» dedi Starling. «Az önce yanından ayrıldım.»

Adam başını salladı «Tennessee'nin bütün polisleri Dr Lecter'i görmek istiyorlar. Tanrıya şükürler olsun ki, sık sık görülmüyor böylesi. Yukarı çıkmadan önce Dr. Chilton'la konuşmanız gerekecek.»

«Onu dışarıda gördüm,» dedi Starling. «Bu sabah Baltimore'da bu olayda birlikte çalışıyorduk. Burayı mı imzalayacağım, Çavuş Tate?»

Çavuş dilini dişine götürüp üzerinde dolaştırdı. «Evet. Gözaltı kuralları, bayan. Ziyaretçiler polis de olsalar silahla yukarı çıkamazlar.»

Starling başını salladı. Tabancasın şarjörünü çıkardı, sonra namlusundan tutarak çavuşa uzattı. Çavuş tabancayı çekmecesine kilitledi.

«Vernon bayanı yukarı götür. Telefonda üç numara çevirip Starling'in adını söyledi.

1920'lerden kalma asansör gacırtılarla en üst kata çıktı. Şimdi bir hol. Ve kısa bir koridor vardı önlerinde.

«Tam karşısı, hanımefendi» dedi polis

Kapının buzlu camında SHELBY İLÇESİ TARİH DERNEĞI yazıyordu.

Kulenin hemen hemen tüm üst katı beyaza boyalı bir tek sekiz köşeli odaydı Tennessee Emniyetinden üniformalı iki kişi nöbetteydiler Starling içeri girerken kısa boylu olanı masasının başında ayağa kalktı.

İriyarı olanı odanın öteki ucunda portatif bir iskemlede oturuyordu. Yüzü bir hücrenin kapısına dönüktü.

Masadaki polis, «Tutukluyla konuşmaya yetkili misiniz, bayan?» dedi. Göğsündeki kağıttan adının T.W.PEMBRY olduğu anlaşılıyordu; masanın üstünde bir telefon, iki cop ve bir teneke bayıltıcı Maze spreyi vardı.

«Evet. Kendisini daha önce de sorguya çekmiştim.'»

«Kuralları biliyorsunuz öyleyse. Engeli geçmeye kalkışmayın.»

«Elbette.»

Odadaki tek renkli şey, turuncu ve sarıya boyalı, iki kenarında şimdi yanmayan lambaları olan tahta polis barikatıydı. Barikat hücre kapısının bir buçuk metre kadar berisinde duruyordu. Bir yandaki askıda doktorun eşyaları asılıydı; hokey maskesi ve Starling'in daha önce görmediği bir şey: bir Kansas idam sehpası yeleğL Yelek kalın meşinden yapılmıştı, bel hizasında çifte kilitli bilek tutamakları vardı, arkadan bağlanıyordu. Yeryüzünün en güvenilir bağlama aracı olmalıydı. Maske ve siyah yelek beyaz duvarla insanı rahatsız eden bir karşıtlık oluşturuyordu.

Starling hücreye yaklaşırken Dr. Lecter'i gördü. Lecter yere çivilenmiş küçük bir masanın başında bir şeyler okuyordu. Sırtı kapıya dönüktü. Önünde bir sürü kitapla Starling'in Baltimore'da verdiği Buffalo Bill dosyası vardı. Masanın bacağına küçük bir kasetçalar zincirle bağlıydı. Onu akıl hastanesi.dışında görmek çok garipti.

Starling çocukken böyle hücreler görmüştü. Bunlar yüzyılın başın da bir St. Louis şirketi tarafından üretilmişti, herhangi bir adayı bir hücreye dönüştüren çelik bir kafes. Zemini çubuklar üstüne yerleştirilmiş çelik

bir levha, duvarlar çepeçevre çelik parmaklıktı. Pencere yoktu. Hücre bembeyazdı ve parlak bir ışıkta aydınlatılıyordu. Tuvaletin önün de ince bir karton perde vardı.

Dr. Lecter başını çevirmeden, «Günaydın, Starling,» dedi. Sayfasını bitirdi, kaldığı yeri işaretledi ve koltuğunda dönerek kıza baktı.

«Hücrenizdeki resimlerinizi istersiniz diye düşündüm., manzaralı yeni bir yere geçene kadar yani.»

«Çok düşüncelisin. Dr. Chilton seninle Jack Crawford'la soruşturmadan alınmanızdan dolayı sevincinden havalarda uçuyor. Yoksa seni son bir deneme için mi gönderdiler?»

dışarıdaki polis masanın başındaki Pembry'nin yanına gitmişti. Starling onların konuşmalarını duymayacaklarını umdu.

«Beni kimse göndermedi. Ben kendim geldim.»

«İnsanlar aşık olduğumuzu düşünecek.... Billy Rubin hakkında soru sormayacak mısın, Clarice?»

«Dr. Lecter... Senatör Martin'e söylediklerinizi reddetmeden etmeden... bana sizin önerdiğiniz yolda devam etmemi öner...»

«Reddetmek ha! Bayıldım buna. Bunu hiç önermem. Beni kandırmaya çalıştın, Clarice. Benim bu insanlarla oyun oynadığımı mı sanıyorsun?»

«Bana söylediklerinizin gerçek olduğuna inanıyorum.»

«Beni kandırmaya çalışmakla hata ettin, değil mi? Ne yazık ki Catherine Martin bir daha güneşi göremeyecek.»

«Şu anda böyle yaltaklanıyor olmanız çok yazık,» dedi Starling. «Konuştuğumuz şeyi tamamlayamamız çok yazık. O krizalit konusunda ki düşüncelerinizde... insanın unutamayacağı bir tür zarafet vardı. Şimdi ise bu fikir yıkıntı halinde kaldı ortada.»

«Armanı geri aldılar mı, Clarice?»

«Hayır.»

«Ceketinin altındaki babanın bekçi saati gibi duran kabarıklık nedir?»

«Yedek şarjör.»

«Demek silahlı geziyorsun?»

«Evet.

«O zaman ceketini biraz bollaştırmalısın. Dikiş diker misin?»

«Evet.»

«O elbiseyi sen mi diktin?»

«Hayır… Dr. Lecter, siz *her şeyi* biliyorsunuzdur. Bu 'Biliy Rubin' ile öyle yakından konuşup da hakkında bu kadar az şey biliyor olamazsınız.»

«Öyle mi dersin?»

«Onu tanıyorsanız hakkında her şeyi biliyorsunuzdur. Ama bir tek ayrıntıyı hatırladınız. Fildişi alerjisi olduğunu. Atlanta'nın bunun bir bıçak yapıcısı hastalığı olduğunu bildirdiğinde yerlerinden nasıl zıpladıklarını görecektiniz. Tahmin ettiğiniz gibi hemen yuttular. Bunun karşılığında Peabody'de bir daire vermeliydiler size. . Dr. Lecter, onu tanıyorsanız onun hakkında bilinecek her şeyi de biliyorsunuz demektir. Bence siz onunla tanışmadınız ve sadece Raspail'in ondan söz ettiğini duydunuz. Elden düşme bilgi de Senatör Martin'i pek tatmin etmezdi, değil mi?»

Starling omzu üzerinden arkasına baktı. Polislerden. biri diğerine bir dergide bir şey gösteriyordu.

«Baltimore'dayken bana anlatacak başka şeyleriniz de vardı, Dr. Lecter. Bunun hâlâ geçerli olduğuna inanıyorum. Bana geri kalanını da söyleyin.»

«Ben dosyaları okudum.. Sen de okudun mu, Clarice? Adam hakkında bilmek istediğin her şey orada yazılı, eğer dikkat edersen tabii. Müfettişlerin ustası Crawford'un geçen yıl Ulusal Polis Akademisinde yaptığı o akıllara durgunluk verici konuşmayı okudun mu? Marcus Aurelius'tan alınma görev, onur ve cesaret. Bella sonunda öldüğünde Crawford'un o ünlü soğukkanlılığını görelim bakalım. Marcus Aurelius'u anladıysa bu vakayı da çözebilir.»

«Bunu nasıl yapacağını söyleyin bana.»

«O zeka ışıltını gördüğüm zaman sizin kuşağın okumadığını unutuyorum, Clarice. İmparator basitlik öneriyor. İlk ilkeler. Herhangi bir şeyden önce şunu sor: *Bu, kendi içinde nedir? Nedenselliği nerededir*?»

«Bunun benim için hiçbir anlamı yok.»

«Aradığınız bu adam ne yapıyor'?»

«Öldürüyor…»

Kızın bu yanlışlıkta ısrarı üzerine Dr. Lecter bir an başını çevirdi. «O ikinci derecede bir olay. Yaptığı ilk ve asıl şey ne, öldürmekle ne arıyor?»

«Öfke, toplumsal kırgınlık, cinsel...»

«Hayır. »

«Ne o halde?»

«Gıpta ediyor, imreniyor, senin olduğun şeye imreniyor. İmrenmek onun doğasında varolan bir şey. İmrenmeye nasıl başlarız, Clarice? İmrenecek şey mi ararız? Bunu yanıtlamaya çalış.»

«Hayır. Biz sadece…»

«Evet. Her gün gördüğümüz bir şeye imrenerek başlarız. Rastladığın kişilerin gözlerinin üzerinde dolaştığını hissetmez misin, Clarice. Bunun farkında olmayacağını hiç sanmam. Ve senin gözlerin başka şeyler üstünde dolaşmaz mı?»

«Peki söyleyin öyleyse...»

«Söyleme sırası *sende*, Clarice. Artık bana Hayvan Hastalıkları Adasına satacak tatilin de yok. Bundan sonra ne verirsen onu alırsın. Seninle iş yaparken çok dikkatli olmam gerekecek. Anlat, Clarice.»

«Ne anlatayım?»

«Daha önceden iki şey borçlusun bana. Ata ne olduğu ve öfkeni ne yaptığın.»

«Dr. Lecter zamanımız olduğunda size…»

«Zaman ölçümüz seninle aynı değil, Clarice: Bundan başka zamanın olmayacak.»

«Bakın, daha sonra, ben...»

«*Şimdi* dinleyeceğim. Babanın ölümünden iki yıl sonra annen seni kuzeniyle kocasının yanında yaşaman

için Montana'da bir çiftliğe gönderildin. On yaşındaydın. Onların öldürülecek atları beslediklerini anladın. Gözleri iyi görmeyen bir atla kaçtın. Sonra?»

«Yazdı, dışarıda yatabilirdik. Arka yolları izleyerek Bozeman'a kadar geldik.»

«Atın bir adı var mıydı?»

«Belki, ama öldürülecek hayvan beslediğin zaman bunu pek önemsemezsin. Ben ona *Hannah* derdim.»

«Ata binmiş miydin, yoksa yedekte mi götürüyordun?»

«Her ikisi de. sırtına binmek için bir çitin yanına götürmek zorun daydım.»

«Bozeman'a kadar kâh yürüyerek kâh at sırtında geldin.»

«Kasabanın hemen dışında bir ahır, bir tür bir binicilik okulu vardı. Atı bakmaları için oraya bırakmak istedim. Ağılda haftada yirmi dolar istediler. Ahırda bölmeye yerleştirmek ise daha fazlaydı. Hayvanın göremediğini hemen anladılar. Peki, ben onu gezdiririm dedim. Küçük çocuklar sırtına binerler, ben de ipinden tutup onları gezdirirdim. Ahırları temizleyebilirim dedim. Adamın biri her dediğime evet derken karısı da öteki odadan şerife telefon etti.»

«Şerif polisti, *baban gibi*.»

«Ama ilk başta ondan korkmama engel olmadı bu. Kocaman kıpkırmızı bir suratı vardı. Şerif sonunda 'işler yoluna girene kadar' çıkarıp yirmi dolar verdi. Sıcak havada ahıra girmenin anlamı yok dedi. Olayı gazeteler duymuştu. Annemin kuzeni beni bırakmaya razı oldu. Sonunda Bozeman'da Lutheran Çocuk Yurduna alındım.»

«Orası bir *yetimhane* miydi?»

«Evet.»

«Peki, ya Hannah?»

«Onu da aldılar. İriyarı bir Lüteryen çiftçi samanını verdi. Yetimhanede bir samanlık vardı zaten. Onunla toprağı sürdük. Ama gözleri görmediği için dikkatli olmak gerekiyordu. Bacaklarıyla hissedemeyeceği kadar kısa olan

sebzelerin falan arasına giriverirdi. Sonra bir arabaya koşup çocukları çektirdik ona.»

«Sonunda *öldü* ama.»

«Evet.»

«Bana bunu anlat.»

«Geçen yıldı, bana okula yazdılar. Yirmi iki yaşında olduğunu tahmin etmişlerdi. Yaşamının son günü yine arabayla çocukları çekmiş, sonra da uykusunda ölmüş.»

Dr. Lecter düş kırıklığına uğramış gibiydi.

«Montana'da kuzenin kocası ırzına geçti mi, Clarice?»

«Hayır.»

«Denedi mi?»

«Hayır.»

«Neden atla kaçtın öyleyse?»

«Onu öldüreceklerdi.»

«Ne zaman öldüreceklerini biliyor muydun?»

«Tam olarak değil. Ama hep endişeliydim. Çok semirmişti.»

«Peki seni kaçmaya iten ne oldu? Neden o günü seçtin?»

«Bilmiyorum.»

«Bildiğini sanıyorum.»

«Zaten hep endişe içindeydim.»

«Seni harekete geçiren ne oldu, Clarice? Saat kaçta yola çıktın?»

«Erken. Hava daha karanlıktı.»

«Şu halde bir şey seni uyandırdı. Seni uyandıran ne oldu? Rüya mı gördün? Ne oldu?»

«Uyandığımda kuzuların melediklerini duydum. Karanlıkta uyandım ve kuzular çığlık çığlığa bağırıyorlardı.»

«Bahar kuzularını mı öldürüyorlardı?»

«Evet.»

«Sen ne yaptın?»

«Onlar için bir şey yapamazdım. Ben sadece...»

«*Atla* ne yaptın?»

«Işığı yakmadan giyinip dışarı çıktım. At ürkmüştü. Bütün atlar ürkmüşler, ağılın içinde koşuşup duruyorlardı.. Burnuna üfleyince gelenin ben olduğumu anladı. Sonunda burnunu avucumun içine bıraktı. Samanlıkta ve koyun ağılının yanındaki barakada ışık vardı. Çıplak ampuller, iri iri gölgeler. Frigorifik kamyon gelmişti, motoru homurtuyla çalışı yordu. Atı alıp çıktım oradan.»

«Eyerlemiş miydin?»

«Hayır. Eyeri almamıştım. Sadece bir ip vardı.»

«Karanlıkta giderken ışıkların olduğu yerden kuzu sesleri geliyor muydu?»

«Pek uzun sürmedi. Sadece on iki kuzu vardı.»

«Hâlâ zaman zaman geceleri uyanıyorsun, değil mi? Karanlıkta *kuzuların çığlıkları*nı duyarak uyanıyor musun?»

«Bazen.»

«Buffalo Bill'i kendi başına yakalayıp Catherine'i kurtarırsan kuzuların artık susacaklarını düşünüyor musun, Clarice?»

«Evet. Bilmiyorum. Belki.»

«Teşekkür ederim, Clarice.»

Dr. Lecter huzura kavuşmuş gibiydi.

«Bana onun adını söyleyin, Dr. Lecter.»

Starling bir an Chilton'un arkasında olduğunu anlamadı. Adam kızın dirseğini tuttu.

Starling kolunu çekti. Memur Pembry ile iriyarı arkadaşı Chilton'un arkasındaydılar.

«Asansöre,» dedi Chilton. Yüzü kıpkırmızıydı.

«Dr. Chilton'un tıp diploması olmadığını biliyor muydun?» dedi Dr. Lecter. «İlerde işine yarayabilir, sakın unutma bunu.»

«Gidelim,» dedi Chilton.

«Burada emirleri siz veremezsiniz, Dr. Chilton,» dedi Starling. Memur Pembry yanlarına geldi.. «Doğru, bayan, ama ben verebilirim. Hem benim hem sizin patronunuzu aradı doktor. Kusura bakmayın ama sizi dışarı çıkarmak için emir aldım. Lütfen benimle gelin şimdi.»

«Güle güle, Clarice. Kuzuların sesleri kesildiğinde *bana* haber verecek misin?»

«Evet.»

Pembry kolunu tutmuştu. Ya karşı koyacak ya gidecekti.

«Evet, haber vereceğim,» dedi.

«Söz veriyor musun?»

«Evet.»

«Eh, dosyanı alabilirsin, Clarice, artık ona ihtiyacım kalmadı.» Lecter parmaklıkların arasından kolunu uzattı. Clarice dosyayı alırken bir an parmakları birbirine değdi. Temasla birlikte Lecter'in gözlerinden bir parıltı geçti.

«Teşekkür ederim, Clarice… Teşekkür ederim…»

«Ben size teşekkür ederim, Dr. Lecter.»

Adam Clarice'in aklında o haliyle kalacaktı. alay etmediği bir anda donmuş gibi. Beyaz hücresinde, elleri önünde kavuşmuş, başı hafifçe yana eğik…

Starling, Krendler'in yetişmesini emrettiği uçağa güçlükle yetişti.

36. BÖLÜM

Pembry ve Boyle, Dr. Lecter'e gardiyanlık etmek üzere Brushy Mountain Eyalet Cezaevinden getirilmiş deneyimli memurlardı. Sakin ve dikkatli insanlardı, görevlerinin kendilerine Dr. Chilton tarafından hatırlatılmasını gereksiz buluyorlardı.

Memphis'e Lecter'dan önce gelmişler ve hücreyi inceden inceye kontrol etmişlerdi. Dr. Lecter eski mahkeme binasına getirildiğinde, onu da kontrolden geçirmişlerdi. Lecter'in vücudu erkek bir hastabakıcı tarafından araştırılmış, elbiseleri tek tek elden geçirilmiş, dikiş yerleri üstünde bir maden detektörü gezdirilmişti.

Boyle ile Pembry, Dr. Lecter muayene edilirken yumuşak bir sesle konuşmuşlardı onunla.

«Dr. Lecter sizinle iyi geçineceğimizi sanıyoruz. Siz bize karşı iyi davranırsanız biz de size iyi davranırız. Centilmen davranışı bekliyoruz sizden. Ama hiç de yumuşak insanlar olmadığımızı bilmelisiniz. Isırmaya kalkarsanız ağzınızda ısıracak diş kalmaz sonra. Burada iyi bir şey elde ediyor gibisiniz. Bunu elden kaçırmak istemezsiniz, değil mi?»

Doktor gözlerini dostça kırpıştırarak bakmıştı memurlara. Cevap vermek istediyse de, hastabakıcının açık tutmak için ağzına bir tahta parçası sokup fenerini dişlerinin üstünde dolaştırmasıyla buna fırsat bulamamıştı..

Detektör yanağı üstünde geçirilirken bir *bip* sesi duyuldu.

«Nedir o?» dedi hastabakıcı.

«*Dolgu*,» dedi Pembry. «Dudağını çek de bak.»

Boyle muayene bitip de Dr. Lecter hücreye sokulduktan sonra arkadaşına, «Bize bir iş çıkaracağını sanmam,» dedi.

Hücre sağlam ve güvenliydi ama yemek tepsisinin geçirileceği bir yuvası yoktu. Yemek saati gelince, Starling'in ziyaretini, izleyen sıkıntılı havada Dr. Chilton herkesi rahatsız ederek Dr. Lecter'e deli gömleğinin giydirilip ayak bağlarının takılmasını istedi. Ondan sonra tepsi içeri taşınırken kendisi de elinde Mace kutusuyla kapı önünde bekledi.

Chilton, Boyle ve Pembry'ye, plakalarında yazılı olmasına rağmen, adlarıyla hitap etmiyor, gerektiğinde «Hey, sen!» diye çağırıyordu.

Gardiyanlar ise Chilton'un gerçek bir doktor olmadığını duymuşlardı. Boyle onun sadece 'lanet bir öğretmenden başka bir şey olmadığını' söylemeye başlamıştı.

Pembry, Chilton'a, Starling'in ziyaretine izni kendilerinin değil, aşağıdan verdiklerini söylemeye çalışmış ama Chilton'un öfkesi içinde bunu umursamadığını görmüştü.

Dr. Chilton akşam yemeğinde ortalarda görünmeyince Boyle ile Pembry tepsiyi içeri götürmek için kendi yöntemlerini kullandılar ve bunda da başarılı oldular.

«Dr. Lecter, bu gece *yemek ceketini* giymen gerekmeyecek,» dedi Pembry, «Senden sırtın bana dönük yere oturmanı ve kollarını arkaya uzatmanı istiyorum. Hah şöyle, şimdi ellerini parmaklıkların arasından bileklerin düz gelecek şekilde uzat.» Pembry, Dr. Lecter'in ellerini parmaklığın dışında kelepçeledi. «Biraz canın acıyacak ama bu senin için de benim için de kolay olacak ve çok sürmeyecek.»

Dr. Lecter değil ayağa kalkmak, doğrulamıyordu bile. Bacakları da öne uzanmış olduğundan tekme atması olanaksızdı.

Dr. Lecter böyle sıkıca bağlandıktan sonra Pembry masasına dönüp hücrenin anahtarını aldı, copunu beline taktı, Mace kutusunu da cebine koyup hücreye döndü. O kapıyı açınca Boyle tepsiyi içeri götürdü. Kapıyı tekrar kilitleyip anahtarı yeniden masaya götürdükten sonra Dr. Lecter'in kelepçelerini çıkardı. Böylece doktorun elleri serbestken bir an bile anahtarla hücreye yaklaşmamış oluyordu.

«Kolay oldu, değil mi?» dedi sonra.

«Çok rahat oldu, teşekkür ederim, memur bey,» dedi Dr. Lecter. «Gördüğünüz gibi idare etmeye çalışıyorum işte.»

«Hepimiz öyle, arkadaş,» dedi Pembry.

Dr. Lecter keçe uçlu bir kalemle bir şeyler yazıp çizerken bir yandan da yemeğini yedi. Masanın ayağına bağlı kasetçaların düğmesine bastı. Glenn Gould piyanoda Bach'ın *Goldberg Varyasyonları*'nı çalıyordu. Zaman ve sıkıntının ötesindeki müzik parlak kafesle gardiyanların bulundukları odayı doldurdu.

Masasının başında kıpırdamadan oturan Dr. Lecter için zaman ağır ağır akıyordu. Bir ara yüzünde dalgın bir ifadeyle kalkarken kağıt peçetesi dizleri üstünden yere uçtu. Kağıt bir süre havada kaldı, masanın ayağına çarptı, ters dönüp çelik zemine kondu. Dr. Lecter peçeteyi düştüğü yerde bıraktı, hücrenin öteki ucundaki karton perdenin ardına geçip tek özel yeri olan tuvaletin kapağı üstüne oturdu. Müziği dinlerken çenesini avucu içine alıp gözlerini kapatmıştı. *Goldberg Varyasyonları* yapısal olarak ilgilendiriyordu kendisini. Dilini dişleri arasında dolaştırmaya başladı. Çepeçevre, yukardan aşağıya kadar. Alplerde bir gezinti kadar uzun ve ilginç bir gezintiydi bu dili için.

Sıra dişetlerine gelmişti şimdi; dilini yanağıyla dişetleri arasında dolaştırdı bazı insanların yemekten sonra yaptıkları gibi. Dişetleri dilinden daha soğuktu. Dişlerinin arasındaki boşluk daha da soğuktu. Dili küçük madeni tüpe gelince durdu.

Müziğin ardında asansörün hareket ettiğini duydu. Az sonra kapı açıldı ve bir ses, «Tepsiyi almaya geldim.» dedi.

Dr. Lecter memurlardan ufaktefeğinin adımlarını duydu. Pembry. Perdenin arasındaki çatlaktan dışarısını görüyordu. Pembry parmaklıkların önündeydi.

«Dr. Lecter. Gel de deminki gibi sırtını parmaklığa verip yere otur.»

«Memur Pembry, burada işimi bitirmeme izin verir miydin acaba? Yolculuk bağırsaklarıma dokundu sanırım.» Bu kadar sözü bile söylemesi epey uzun sürmüştü.

«Peki Tepsiyi alınca aşağı haber veririz.»

Yeniden asansör gürültüsü, sonra sadece müzik.

Dr. Lecter ağzından çıkardığı tüpü bir parça tuvalet kağıdıyla kuruladı. Elleri titremiyordu, avuç içleri kupkuruydu.

Dr. Lecter yıllarca süren hapis yaşamında o bitip tükenmek bilmeyen merakıyla gizli hapishane becerilerinin pek çoğunu öğrenmişti. Baltimore Akıl Hastanesinde o hemşireyi parçalamasından sonra çevresindeki güvenlikte sadece iki kez bir gevşeme olmuştu. İkisi de Barney'in izin günlerindeydi.. Bir keresinde bir psikiyatri araştırmacısı kendisine tükenmez kalemini vermiş, sonra da geri almayı unutmuştu. Adam daha koğuştan çıkmadan Dr. Lecter kalemin plastik kısmını kırıp tuvaletine atmıştı. Madeni mürekkep tüpünü de şiltesinin dikişleri arasına saklamıştı.

Akıl hastanesindeki hücresinde tek keskin şey ranzasını duvara tutturan bir cıvatanın başıydı. Dr. Lecter küçük tüpü cıvataya sürte sürte ikiye ayırmış, uzun olan bölümünü yine tuvalete atmıştı. Kısa bölümünde ise bir santim uzunluğunda iki yarık yapmayı başarabilmişti. Barney gecelerce uğraşmasından nasırlaşan parmaklarını fark etmemişti.

Altı ay sonra bir hademe Dr. Lecter'e avukatının gönderdiği bazı kağıtlar arasındaki bir kıstırgacı görmeden hücreye sokmuştu. Çelik kıstırgacın iki santim kadarı tüpün içine saklanmış, gerisi yine tuvalete atılmıştı. Düz

ve kısa olan tüpün elbise dikişleri arasında, yanağında saklanması kolay olmuştu.

Dr. Lecter şimdi karton perdenin ardında metal tüpü tırnağına vurarak içindeki teli çıkardı. Tel bir araçtı ve işin güç yanı bundan sonra başlayacaktı. Teli küçük tüpün içine soktu ve manivela gibi kullanarak daha önce yaptığı iki yarık arasında kalan bölümü eğdi. Şimdi tüpün bir kısmı gövdesine doksan derecelik bir açıyla eğilmişti. Kelepçe anahtarı hazırdı artık.

Dr. Lecter ellerini arkasına götürüp anahtarı bir elinden diğerine geçirerek harekete alışmaya çalıştı. Sonra anahtarı yine ağzına sokup ellerini yıkadı, dikkatle kuruladı. Sonra diliyle anahtarı sağ elinin parmaklarıarasına sakladı. Pembry'nin kelepçeleri takarken dikkatini altı parmaklı sol eline vereceğini biliyordu.

«İstediğiniz zaman hazırım, Memur Pembry,» diye seslendi. Yere oturup kollarını parmaklığın arasından dışarı uzattı. «Beklediğiniz için teşekkür ederim.»

Pembry arkasındaydı şimdi; Pembry sabunlayıp sabunlamadığını anlamak için bileğini yokluyordu. Sonra öteki bileğini yokladı. Kelepçeyi sımsıkı geçirdi bileklerine. Hücre anahtarını almak için masasına yürüdü. Dr. Lecter piyano, sesinin ardından anahtarlığın şakırtısını duydu.

Şimdi Pembry müziğin arasından geliyor, kristal berraklığında notaların uçuştuğu havayı yarıyordu. Bu kez Boyle de yanındaydı. Dr. Lecter onların müzikte yaptıkları delikleri hissediyordu.

Pembry kelepçeyi bir kere daha gözden geçirdi. Dr. Lecter onun soluğunun kokusunu duyuyordu ensesinde. Pembry hücre kapısını açtı. Boyle içeri girdi. Dr. Lecter başını çevirdi. Boyle ortalığın dağınık olmasına sıkılmış bir halde tabakları topluyordu.. Peçete yerdeydi. Dr. Lecter göz ucuyla. Pembry'nin dizinin arkasını, hücrenin dışında kapıyı tutmuş beklerken belinden sallanan copu görebiliyordu.

Dr. Lecter sol kelepçenin deliğini buldu, anahtarı sokup çevirdi. Bileğindeki kelepçe yayının gevşediğini hissetti. Anahtarı sol eline geçirdi, sağ kelepçeyi de açtı.

Boyle yerdeki peçeteyi almak için eğildi. Kelepçe şimşek hızıyla Boyle'un bileğine geçirildi ve ne olduğunu anlayamadan ötekisine de yere çivili masanın ayağı çevresinde kapandı. Dr. Lecter şimdi ayaklarını Pembry'nin gelmekte olduğu kapıya uzatmıştı. Ağır kapı yüzüne çarparken Pembry belindeki Mace kutusunu almak için uzandı. Lecter uzun copun ucunu yakalayıp kaldırdı. Pembry şimdi beline bağlı copla kapı arasında sıkışmıştı. Dr. Lecter adamın boğazına bir dirsek vurarak dişlerini yüzüne geçirdi. Pembry boşuna çabalıyordu burnu ve üst dudağı Lecter'in dişleri arasında parçalanırken. Boyle şimdi kelepçeli olduğu yerde bağırıyor, cebinden kelepçe anahtarını çıkarmaya çalışıyordu. Anahtarı buldu, yere düşürdü, bir daha aldı. Lecter copun ucunu Pembry'nin karnına savurdu. Boyle anahtarı kelepçeye soktu. Bir yandan da bağırıyordu. Lecter üzerine doğru geliyordu şimdi. Lecter Mace kutusunu adamın yüzüne püskürtürken copla uzanan koluna vurdu. Boyle masanın altına girmeye çalıştıysa da, Mace'in etkisiyle gözleri görmez olduğundan yanlış tarafa doğru emekledi. Beş cop darbesi sonunda cansız yere serildi.

Pembry yere oturmuş ağlıyordu. Dr. Lecter kırmızı gülümsemesiyle baktı adama. «Siz hazırsanız, ben de hazırım, Memur Pembry,» dedi.

Havada savrulan cop Pembry'nin ensesine indi. Pembry cansız bir halde yere serildi.

Dr. Lecter'in yüz ona çıkan nabzı yine normale dönmüştü. Müziği kesip dışarı kulak verdi.

Sonra merdiven başına gidip. yine dışarsını dinledi. Dönüp Pembry'nin cebinden anahtarlarını aldı, masanın çekmecelerini açtı. Alt çekmecede iki adamın .38'lik tabancaları vardı. Ondan da iyisi, Boyle'un cebinde bir de çakı bulmuştu.

37. BÖLÜM

Hol polis doluydu. Saat akşamın altı buçuğuydu ve dışarıdaki nöbetçiler iki saatlik nöbetlerini henüz bitirmişlerdi. Dışardan gelenler elektrik sobaları başında ellerini ısıtıyorlardı. Bazıları Memphis basketbol takımı üzerine para yatırmışlar, maçın ne olduğunu merak etmekteydiler.

Çavuş Tate. holde radyo çalınmasına izin vermediği halde polislerden biri Walkman'in kulaklığını takmıştı. Sonuçları sık sık arkadaşlarına bildiriyordu.

Lobide on beş silahlı polisle saat yedide nöbeti Pembry ve Boyle' den devralacak iki gardiyan vardı. Çavuş Tate de saat on bir - yedi nöbetini tutanlarla birlikte çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Tate saat yediye çeyrek kala asansörün yukarı hareket ettiğini fark etti. Kapının üstündeki bronz ok beş numaranın üstünde durdu

Tate çevresine bakındı. «Sweeney tepsiyi almaya mı çıktı?»

«Hayır, ben buradayım, çavuş. Bir telefon edip sorar mısın işleri bitmiş mi diye. benim de saatim doluyor.»

Çavuş Tate numarayı çevirip bekledi. «Telefon meşgul, git bir bak bakalım.» Sonra hazırladığı nöbet raporunu tamamlamaya devam etti.

Memur Sweeney düğmeye bastı ama asansör gelmedi. «Bu akşam az pişmiş *kuzu pirzolası* istedi,» dedi

Sweeney. «Bakalım kahvaltıda ne isteyecek? Her iş de bana düşüyor yani.»

Kapının üstündeki bronz ok beşin üstündeydi.

Sweeney bir dakika daha bekledi. «Bu ne bok iştir?» diye söylendi.

Yukarda bir yerde bir silah ses duyuldu, ses taş merdivenlerden aşağı yankılandı. İki el ateş,.sonra da bir üçüncüsü.

Üçüncü silah sesiyle ayağa fırlayan Çavuş Tate mikrofonu aldı. «Merkez, kulede silah sesleri. Dış nöbetçiler tetikte olun. Yukarı çıkıyoruz.»

Hol bir anda karıştı.

Tate bronz okun hareket ettiğini gördü. Dörde inmişti bile. «Durun!» diye bağırdı. «Nöbetçiler hemen yerlerinize! Atış ekibi yanımda kalsın! Berry ve Howard, siz asansör kapısı önünde...» Ok üçüncü katta durmuştu.

«Birinci takım, gidiyoruz. İçersini kontrol etmeden hiçbir kapının önünden geçmeyin. Bobby, dışardan bir tüfekle yelekleri al, buraya getir.»

Merdivenden çıkarken düşünmeye çalışıyordu Tate. Hem tedbirli olmak gerekiyordu hem de yukarıdakilere yardım etmek. *Tanrım, ne olur kaçmış olmasın. Kimsede yelek de yok. Lanet gardiyanlar.*

İkinci, üçüncü ve dördüncü kattaki işyerlerinin boş ve kilitli olmaları gerekiyordu. O katlarda kuleden ana binaya geçilebilirdi. Beşinci katta buna olanak yoktu.

Tate, Tennessee'nin ünlü SWAT komando okulunda bulunmuştu ve ne yapması gerektiğini biliyordu. Hemen öne geçti. Hızla ve dikkati elden bırakmadan, birbirlerini bir üst holden koruyarak yukarı çıktılar.

«Önce kontrol etmeden bir kapıya arkanızı dönerseniz sizi ben vururum.»

İkinci kat holündeki kapılar karanlık ve kilitliydi.

Şimdi üçüncü kata çıkıyorlardı. Açık asansör kapısından vuran ışıkla koridor hafif aydınlanmıştı. Tate asansörün karşı duvarına yaslanarak yürüdü. Asansör boştu.

Orada bir adam bırakıp yukarı çıkmaya başladı.

Dördüncü katta yukardan gelen müzik sesi duyuluyordu. İşyeri kapıları dokununca açıldı. Odaların berisindeki açık bir kapıdan ana bina görülüyordu.

«Böyle! Pembry!» Tate holde iki kişi bıraktı. «Kapıdan gözünü ayırmayın. Yelekler geliyor. Sakın o açık kapıya arkanızı döneyim demeyin.

Tate müziğe doğru çıktı merdivenleri. Kulenin en üst katındaydı şimdi. Kısa koridorun ışıkları loştu. Kapıdaki buzlu camın üstünde SHELBY İLÇESİ TARİH DERNEĞİ yazıyordu.

Tate eğilerek camın altından kapının menteşelerinin aksi yanına geçti. Öteki yandaki Jacobs'a başıyla işaret, ettikten sonra kapının kolunu çevirip hızla içeri doğru itti. Kapı sertçe duvara çarptı, cam kırıldı. Tate hemen içeri dalıp tabancasını doğrulttu.

Tate çok şey görmüştü. Akıl almaz kazalar, kavgalar, cinayetler görmüştü. Altı polisin öldürüldüğünü görmüştü. Ama ayaklan dibinde yatan şeyin bir polisin başına gelebileceklerin en kötüsü olduğundan emindi. Başın önü ve arkası parçalanmış, gözün biri yuvasından fırlamış aşağı sarkıyordu.

Jacobs kandan kaygan hale gelmiş yere basarak Tate'in yanından geçti. Hâlâ masaya kelepçeli olan Boyle'un üzerine eğildi. Boyle' n yüzü paramparçaydı, hücrenin her tarafı fışkıran kanla kırmızıya boyanmış gibiydi.

Jacobs parmaklarını adamın boynuna bastırdı. «Bu ölmüş,» diye bağırdı müziği bastırmaya çalışarak. «Çavuş?»

Bir anlık çekinmesinden utanç duyan Tate telsizine konuşuyordu. «Merkez, iki memur ölü. Tekrar ediyorum, iki memur ölü. Tutuklu kayıp… Lecter kayıp. Dışarıdaki nöbetçiler pencerelere dikkat edin. Tutuklu çarşafı almış, bir ip yapıyor olabilir. Cankurtaranlara haber verin.»

Jacobs müziği kapattı. «Pembry ölmüş mü, çavuş?»

Tate yerdeki korkunç şeyin boynuna dokunmak üzere eğilirken bir inleme duyuldu.

«Pembry yaşıyor.» Tate o kanlı yığına dudaklarını değdirmek istemiyordu ama Pembry'ye soluk aldırmak gerekirse bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu, memurlardan birine veremezdi bu işi. Pembry için ölmesi daha iyi olurdu aslında. Ama kalbi atıyordu ve soluk da almaktaydı. Biraz güç çıkıyordu solukları ama düzenli gibiydi. Parçalanmış adam kendi başına soluk alabiliyordu.

Tate'in telsizi çatırdadı. Dışarıda komutayı almış olan bir teğmen durumu soruyordu. Tate'in konuşması gerekliydi.

«Buraya gel, Murray,» diye seslendi genç memurlardan birine. «Pembry'nin yanında diz çök ve elini tut. Onunla konuş.»

«Adı ne, çavuş?» Murray daha yeniydi.

«Pembry. Haydi, konuş onunla.» Tate telsize döndü. «İki memur. Boyle ölü, Pembry ağır yaralı. Lecter kayıp ve silahlı, tabancalarını almış. Kemerleri eri ve tabanca kılıfları masanın üstünde.»

«Merdivenlerden sedyeciler çıkabilir mi?»

«Evet, efendim. Her hole adam yerleştirdim.»

«Anlaşıldı, çavuş. Sekiz numaralı nöbetçi ana binanın dördüncü katındaki pencerenin ardında bir kıpırtı görmüş. Bütün çıkışlar kontrolümüzde. Siz holleri tutun. SWAT ekibi geliyor. Onu onlar çıkaracak oradan. Tamam mı?»

«Anlaşıldı. SWAT geliyor.»

«Ne silahı var?»

«İki tabanca ve bir de çakı, teğmenim. Jacobs, bak bakalım kemerlerde şarjör var mı?»

«Pembry'ninki dolu,» dedi polis memuru. «Boyle'unki de. Hıyar herif yedek şarjör almamış.»

«Silahları ne?»

«Otuz sekizlik.»

Tate telsize döndü. «Teğmenim, anlaşıldığı kadarıyla iki tane .38'lik almış. Tabanca altı mermi alır. Üç el ateş edildi, yedek şarjörler de burada. Ancak dokuz kurşunu kalmış olabilir. SWAT ekibine +P mermisi

olduğunu söyleyin. Herif insanın yüzüne ateş etmekten hoşlanıyor.»

Artı P'ler etkili mermilerdi ama SWAT ekibinin zırhlarını delemezdi. Yüze bir isabet ise öldürücü olurdu.

«Sedyeciler geliyor, Tate.»

Cankurtaranlar inanılmayacak kadar çabuk gelmişlerse de, ayakları dibindeki zavallının iniltilerini dinleyen Tate için zaman geçmek bilmiyordu. Genç Murray sarsılıp kasılan vücudu tutmaya, güven verircesine konuşmaya ve yüzüne bakmamaya çalışıyordu. Hep aynı hastalıklı ses tonuyla, «İyisin, Pembry, iyisin,» diyordu.

Sedyeciler kapıda görününce Tate, Murray'ı omzundan yakalayıp kenara çekti. Sedyeciler hızlı hareketlerle yaralıyı sedyeye yatırıp bağladılar, başını hafif bir sargı beziyle sardılar. Biri kan torbasını takarken ötekisi tansiyonunu ve nabzını ölçtükten sonra başını sallayıp, «Aşağıya,» dedi.

Telsizden emirler yağıyordu. «Tate, kuledeki işyerlerini tek tek arayıp kilitlemeni istiyorum. Ana binayla bağlantıları kes. Sonra sahanlıkları tara. Yelek ve tüfek gönderiyorum. Eğer teslim olmak isterse onu sağ olarak alabiliriz. Ama sağ kalması için kimsenin canının tehlikeye atılmasını istemiyorum. Anladın mı?»

«Anladım, teğmenim.»

«Ana binada SWAT ekibinden başka kimseyi istemiyorum. Tekrar et.»

Tate aldığı emirleri tekrarladı.

Tate iyi bir çavuştu ve bunu şimdi Jacobs'la yeleklerini giyip merdivenden inen sedyecileri izlerken de gösteriyordu. İkinci bir grup da Boyle ile inmekteydi. Sahanlıktaki adamlar sedyeleri görünce öfkelerini tutamadılar. «Sakın öfkeniz yüzünden vurul mayın,» dedi Tate.

Dışarıda sirenler çalarken Jacobs'un koruduğu Tate işyerlerini dikkatle araştırarak kapıları kilitlemeye başladı.

Dördüncü kat holünde serin bir esinti vardı. Kapının öte yanındaki ana binanın geniş karanlıklarında telefonlar çalıyordu. Binanın bütün karanlık odalarında

telefonların üstündeki düğmeler ateşböcekleri gibi parıldıyor, ziller çalıyordu.

Dr. Lecter'in binanın içinde 'kıstırıldığı' haberi yayılmıştı, radyo ve televizyon muhabirleri bu yüzden telefonları durmadan çaldırıp canavarla canlı bir mülakat yapmak istiyorlardı. SWAT buna karşı bir önlem olarak genellikle telefonları kapattırırdı ama bu bina çok büyüktü ve pek çok işyeri vardı.

Tate yanıp sönen ışıklı telefonlu odaları birer birer kilitliyordu. Kalın yelek altında terlemişti ve sırtı kaşınıyordu.

Belinden telsizini çıkardı. «Merkez, ben Tate, kule temizlendi.»

«Anlaşıldı, Tate. Yüzbaşı Merkeze istiyor.»

«Tamam. Kule lobisi, beni duyuyor musun?»

«Evet, çavuş.»

«Asansörde inen benim.»

«Tamam, çavuş.»

Jacobs ile Tate asansörle aşağı inerlerken Tate'in omzuna bir kan damlası düştü. Bir tane de ayakkabısına.

Asansörün üstündeki kapağın kenarından kan damlıyordu. Dört katı iniş hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Tate ile Jacobs tabancalarını asansörün tavanına doğrultarak geri geri çıktılar. Tate çıktıktan sonra asansör kapısını kilitledi.

«Şşşt!» dedi. Sonra alçak sesle, «Berry, Howard, adam asansörün üstünde. Dikkatli olun,» dedi.

Tate dışarı çıktı. Siyah SWAT kamyoneti kapı önündeydi. SWAT ekibinde her zaman çeşitli asansör anahtarları bulunurdu.

Ekip bir dakika içinde yerini aldı, siyah kurşun geçirmez yelekli ve başlıklı iki kişi merdivenden üçüncü kata çıktılar. Tate ile iki kişi de silahlarını asansörün tavanına çevirip beklediler.

Üçüncü katta Memur Johnny Peterson asansör kapısını açtı. Asansör boşluğu karanlıktı. Koridorda sırtüstü yatarken cebinden sersemletici bir el bombası

çıkarıp yanına koydu. «Tamam, şimdi bakıyorum,» dedi telsizine.

Peterson uzun saplı aynasını alıp boşluğun kenarından uzatırken arkadaşı da boşluğu güçlü el feneriyle aydınlattı.

«Onu görüyorum... Asansörün üstünde. Yanında bir tabanca var. Hareket etmiyor.»

«Ellerini görebiliyor musun?»

«Bir elini görüyorum, diğeri altında. Çarşaflar da yanında.»

«Konuş onunla.»

Peterson boşluktan aşağı, «Ellerini başının üstüne koy ve sakın kıpırdama!» diye bağırdı. «Teğmenim, kıpırdamadı bile... tamam.»

«Ellerini başının üstüne koymazsan aşağı bir el bombası atacağım. Üç saniyen var!» Peterson cebinden SWAT ekibinden herkesin taşıdığı kapı stoperlerinden birini çıkardı. «Pek çocuklar dikkatli olun el bombasını atıyorum!» Stoperi attı, kıpırtısız yatan adamın üstüne düştüğünü gördü. «Teğmenim, yine kıpırdamadı.»

«Peki Johnny, kapağı aşağıdan bir sopayla açacağız. Sen bizi koruyabilir misin?»

Peterson yattığı yerde döndü, .46'lığını hâlâ hareket etmemiş adama çevirdi. «Tamam.»

Aşağıda kapak itilirken bir ışık çizgisi belirdi. Sonra açılan alandan bir kol göründü.

Peterson tabancasının tetiğini biraz daha sıktı. «Kolu oynadı, teğmenim. Ama sanırım kapağın kalkması yüzünden.»

«Anlaşıldı.»

Kapak açıldı ve asansör boşluğunun kenarına düştü. Peterson'un ışıktan gözü kamaşmıştı şimdi, pek iyi göremiyordu. «Kıpırdamadı,» dedi telsizine. «Eli de tabancasında değil.»

Kulağında sakin bir ses. «Tamam, Johnny, gözetlemeye devam et. Biz asansöre giriyoruz şimdi, aynandan dikkatle izle adamı. Ateş edilirse eden biz olacağız. Anlaşıldı mi?»

«Tamam...»

Tate lobide ekibin asansöre girişlerini seyrediyordu. Adamlardan biri tüfeğini asansörün tavanına çevirmişti. İkincisi merdivenle açık kapağa çıkıyordu. Elinde iri otomatik tabancasıyla bir el feneri vardı. Delikten yukarı bir ayna uzatıldı Sonra ikinci adam yukardan bir tabanca alıp aşağı verdi «Ölmüş,» dedi

Tate, Dr. Lecter'ın olumunun Catherine Martin' in de ölümü demek olup olmadığını düşündü. O canavar beyinde ışıklar söndüğünde bütün bilgiler de kaybedilmiş olacaktı.

Ekip şimdi cesedi delikten aşağı indiriyordu. Lobideki polisler görmek için asansörün dışına toplanmaktaydılar.

Bir memur ileri çıkıp cesedin yana açılmış dövmeli kollarına baktı. «Pembry bu,» dedi.

38. BÖLÜM

Cankurtaranın arkasında genç hastabakıcı savrulmaya karşı tutunarak telsiziyle acil durum odasındaki amirine durum raporu veriyordu.

«Baygın ama yaşamsal belirtileri iyi. Tansiyonu normal. On üçe do kuz. Nabız seksen beş. Yüzünde kesikler var, bir göz kapanmış. Kafada kurşun yarası olabilir, bilemiyorum.»

Arkasındaki sedyeye sıkılı yumruk örtünün altında gevşedi. Sağ el uzanıp göğsü saran bandın ucunu buldu.

«Başına fazla bir baskı yapmaktan korkuyorum, sedyeye alırken kasılma gördüm. Evet, Fowler durumunda tutuyoruz.»

Genç adamın ardında el sargı bezini alıp gözlerini sildi.

Hastabakıcı arkasında bir soluk sesi duydu, dönüp bakınca kanlı yüzle karşılaştı ama kulağının arkasına inen tabancayı göremedi.

Trafik sıkışıklığı nedeniyle cankurtaran altı şeritli bir yol üzerinde yavaşlamıştı, arkadan gelen araçlar şaşkın bir halde korna çalıyor, cankurtaranı sollamak istemiyorlardı. Trafikte iki egzoz patırtısı işitildi, sonra cankurtaran yeniden hareket edip sağ şeride geçti..

Havaalanı çıkışı yaklaşıyordu. Cankurtaran ışıkları yanıp sönerek, sireni yükselip azalarak sağ şeritten giderken, birden ışıkları söndü, sireni sustu ve Memphis Uluslararası Havaalanı yoluna girdi. Doğruca yeraltındaki büyük garajın otomatik kapısına gitti. Bilet makinesinden

bir bilet almak için aralanan camdan kanlı bir el uzandı. Ve cankurtaran tüneli geçip yeraltındaki park yerinde kayboldu.

39. BÖLÜM

Clarice normal olarak Crawford'un Arlington'daki evini merak ederdi ama araba radyosunda duyduğu Dr. Lecter'in kaçış haberi kafasını altüst etmişti.

1950'lerden kalma çiftlik tipi evin önüne geldiğinde sadece sol taraftaki loş ışığın Bella'nın yattığı odadan gelip gelmediğini düşündü. Kapı zili gereğinden gürültülü gibiydi.

Crawford kapıyı ikinci çalışında açtı. Üzerinde bol bir hırka vardı, kordonsuz bir telefonda konuşuyordu «Memphis'te Copley.» dedi Kızın içeri girmesini işaret ederek telefonu kulağından ayırmadan öne geçti. Starling'i eskiden geniş bir garaj olduğu anlaşılan çalışma odasına götürdü. Odada bir masa, bir kanepe, koltuklar ve bir bilgisayar vardı. Halı beton zemin üzerine serilmiş gibiydi Crawford oturmasını işaret etti. Eliyle telefonu örttü. «Starling, doğru olmadığını biliyorum ama Memphis'te Lecter'e herhangi bir şey verdin mi?»

«Hayır.»

«Hiçbir şey.»

«Hiç.»

«Resimlerini falan hücresinden almışsın.»

«Ama ona vermedim. Hepsi çantamda. O *bana* dosyayı verdi. Aramızda geçen tek şey dosyaydı»

Crawford telefon kulaklığını çenesinin altına sıkıştırdı. «Copley, tümü palavra bunların. Aramayı bir an önce hızlandırmanı istiyorum. Doğrudan doğruya Başkana

ve TSB'ye Bağlantı kesilmesin Burroughs da biliyor, evet.» Telefonu kapatıp cebine soktu.

«Kahve içer miydin, Starling? Yada kola?»

«Dr. Lecter'e bir şeyler verildiği de ne demek oluyor'?»

«Chilton senin ona kelepçelerini açacak bir şey vermiş olacağını söylüyor. Bunu isteyerek yapmadığını, sadece acemilik olduğunu iddia ediyor.» Crawford'un gözleri kimi zaman öfkeli kaplumbağa gözlerini andırırdı. Kızın bu haberi nasıl algıladığına dikkat ediyordu. «Chilton seni tavlamaya mı çalıştı, Starling? Derdi bu mu?»

«Olabilir. Şekerli olsun lütfen.»

Crawford mutfağa geçince Starling derin bir soluk alıp çevresine bakındı. Yatakhanede yada kışlada yaşıyorsan bir evde bulunmak huzur verici bir şeydir. Ayaklarının altında dünyasının sarsıldığı bu anda bile bu evde olmak onu rahatlatıyordu.

Crawford fincanlarla aşağı geliyordu. Ayağında mokasenleriyle boyu bir santim kısalmıştı. Starling kahvesini alırken gözleri hemen hemen aynı düzeydeydi.

«Copley cankurtaranı henüz bulamadıklarını söyledi. Bütün Güney polisi alarma geçirilmiş.»

Starling başını salladı. «Ayrıntıları bilmiyorum. Radyo haberlerinde sadece Dr. Lecter'in iki polisi öldürüp kaçtığını söylediler.»

«İki gardiyan.» Crawford bilgisayarının ekranına baktı. «Adları Boyle ve Pembry. Onları görmüş müydün?»

Starling başını salladı. «Beni oradan dışarı çıkarmışlardı. İyi insanlara benziyorlardı.» *Chilton'un ardından gelen Pembry, huzursuz kararlı ama saygılı. Şimdi benimle gel, demişti. Ellerinde ve alnında karaciğer lekeleri vardı. Ölü şimdi, lekelerin altında sapsarı.*

Starling birden fincanını bıraktı Derin bir soluk alıp bir an tavana baktı.

«Nasıl yapmış?»

«Copley cankurtaranla kaçtığını söyledi, öğreneceğiz. Sen uyuşturucu kağıt konusunda ne yaptın? »

Starling öğleden sonrayı Krendler'in emriyle kağıtlarla uğraşarak geçirmişti. «Bir şey çıkmadı. Yeni bir test daha yapıyorlar ama en az on yıllık. Nasıl kaçmış, Bay Crawford?»

«Bilmek istiyor musun?»

Starling başını salladı.

«Öyleyse anlatayım Lecter'i ağır yaralı Pembry sanarak cankurtarana koymuşlar.»

«Üzerinde Pembry'nin üniforması mı varmış? Aşağı yukarı aynı boydaydılar.»

«Pembry'nin üniformasını giydiği gibi Pembry'nin yüzünün bir parçasını da almış. Bir kilo kadar da Boyle'dan almış Pembry'nin cesedini su geçirmez şilte kılıfı ve çarşafa sarıp asansörün üstüne yerleştirmiş Üniformayı giymiş, kendisini hazırlamış ve yere yattıktan sonra paniği başlatmak için tavana iki el ateş etmiş. Tabancayı ne yaptığını bilemiyorum, belki de arka cebine saklamıştır. Sedyeciler geliyor ondan sonra, her taraf eli silahlı polisle dolu. Sedyeciler acil durumda yaptıklarını yapıyorlar kanı durdurmak için bir turnike, acele bir sargı ve hemen oradan çıkıyorlar. Görevlerini tam olarak yapıyorlar. Cankurtaran hastaneye kadar gidememiş. Polis hâlâ arıyor. Cankurtaran hastabakıcıları konusunda kaygılıyım. Copley ses bantlarının dinlendiğini söylüyor.. Cankurtaranlar iki kere çağırılmışlar. Lecter'in uzun zaman yerde beklememek için havaya ateş etmeden telefonla çağırdığını sanıyorlar. *Dr. Lecter eğlenmeyi sever*.»

Starling, Crawford'un sesindeki o acılığı daha önce hiç duymamıştı. Acılığı zayıflıkla bir tutmaktan korktu. . .

«Bu kaçış Dr. Lecter in yalan söylediği anlamına gelmez,» dedi «Evet birine yalan söylüyordu - ya bize ya Senatör Martin'e - ama belki de ikimize birden değil. Senatör Martin'e adamın adının Billy Rubin olduğunu bundan başka bir şey bilmediğini söyledi. Bana transseksüel olma hayalleri kuran biri olduğunu söyledi. Cinsiyet değiştirme kuramına dayanarak...»

«Biliyorum, raporunu okudum. Ama kliniklerden ad listeleri gelme den yapacağımız bir şey yok Alan Bloom

bölüm başkanlarına kendisi gitti. Araştırma yaptıklarını söylüyorlar. Onlara inanmak zorundayım.»

«Bay Crawford, başınız dertte mi?»

«Mazeret izni almam istendi. FBl'da yeni bir ekip var şimdi. Başsavcılıktan 'elemanlar'. Krendler'dan yani.»

«Patron kim?».

«Resmen FBI Başkan Yardımcısı John Golby. Onunla çok yakın olduğumuzu kabul edelim. John iyi bir insandır. Peki ya sen, senin başın dertte mi?»

«Krendler kimliğimi geri verip okula dönmemi söyledi.»

«Bu Lecter'i ziyaretinden *önceydi*. Bu öğleden sonra Mesleki Sorumluluk Bürosuna bir mesaj gönderdi. Akademinin senin yeterliliğinin yeniden değerlendirilmesini istiyor. John Brigham bunu az önce Quantico'daki öğretmenler toplantısında görmüş. Onlara verip veriştirmiş hemen, durumu da telefonla bana bildirdi.»

«Bu çok mu kötü?»

«Seni dinlemek zorundalar. Ben senin yeterliliğine kefil olurum ve bu iş burada biter. Ama derslerine daha fazla devam etmeyecek olursan, yeterlilik falan beklemeden ikmale bırakırlar. O zaman ne olacağını biliyor musun?»

«Evet, insanı ilk işe alan büroya gönderirler. Başka bir sınıfta bir yer bulunana kadar sekreterlik yaparsın.»

«Sana sonraki sınıfta bir yer garanti edebilirim,. ama derslere girmediğin takdirde ikmale bırakılmanı önleyemem.»

«Şu halde ya okula dönüp bu işi bırakıyorum, ya da...»

«Öyle.»

«Siz ne yapmamı istiyorsunuz?»

«Senin görevin Lecter'di. Bunu yaptın. İkmale kalmayı göze almanı istemem. Bu senin yarım, hatta bir yılına mâl olur.»

«Ya Catherine Martin?»

«Adamın aşağı yukarı kırk sekiz saati vardı, bu gece yarısı dolacak kırk sekiz saat. Onu yakalayamazsak sanırım yarın yada öbür gün öldürecektir kızı.»

«Elimizde sadece Lecter yoktu ama.»

«Şimdiye kadar sabıkalı altı William Rubin bulundu. Hiçbiri aradığımız kişiye benzemiyor. Böcek dergileri listesinde Billy Rubin yok. Bıçakçılar Derneği son on yılda sadece on fildişi alerjisi yakası biliyor. Onları da kontrol ediyoruz. Elimizde başka ne vardı? Klaus henüz teşhis edilmedi. İnterpol, Marsilya'dan Norveçli bir denizcinin kaybolduğunu bildirdi, Klaus Bjetland adında biri. Norveç yetkilileri denizcinin diş kayıtlarını arıyor. Kliniklerden bir şey elde edersek ve zamanın da varsa, yardım edebilirsin... Starling?»

«Efendim, Bay Crawford.»

«Okula dön.»

«Onu kovalamamamı istemeseydiniz beni o cenaze evine götürmezdiniz, Bay Crawford.»

«Doğru. Ama o zaman da böceği bulamazdık. Silahını teslim etme. Quantico güvenlidir, ama Lecter ölü yada diri ele geçene kadar Quantico dışında olduğunda silahını taşımalısın.»

«Ya siz? Sizden nefret ediyor. Yani, bu konuyu düşünmüş olmalı.»

«Peki çok cezaevinde pek çok kişi bunu düşünmüştür, Starling. Bu günlerden birinde bu konuda bir şeyler yapmak isteyebilir, ancak şimdi işi başından aşkın. Serbest olmak çok keyif verici bir şeydir ve bunu öyle harcamak istemez. Bu ev de göründüğünden daha güvenlidir.»

Crawford'un cebindeki telefon çaldı. Masanın üstündekinin de ışığı yandı. Crawford bir dakika dinledikten sonra, «Tamam,» deyip kapattı telefonu.

«Memphis havaalanı yeraltı garajında cankurtaranı bulmuşlar.» Başını salladı. «Hastabakıcılar arkadaymış. İkisi de ölü.» Crawford gözlüğünü çıkarıp temizlemek için mendilini arandı.

«Starling, Srnithsonian, Burroughs'u arayıp seni sormuş. Pilcher. Böcek konusundaki araştırmayı bitirmek üzereler. O konuda bir rapor yazıp sürekli dosya için imza atmanı istiyorum. Böceği sen buldun ve kayıtlara öyle geçmesini istiyorum. Bunu yapar mısın?»

Starling ölesiye yorgundu. «Elbette,» dedi.

«Arabanı garajda. bırak işin bitince Jeff seni Quantico'ya götürür.»

Starling evden çıkınca hemşirenin nöbet tuttuğu perdesi inik ışıklı pencereye baktı, sonra Crawford'a döndü.

«Her ikinizi de düşünüyorum, Bay Crawford.

«Teşekkür ederim, Starling.»

40. BÖLÜM

«Dr. Pilcher sizi Böcek Bahçesinde bekleyeceğini söylemişti. Bayan Starling. Sizi oraya götüreyim;» dedi bekçi.

Böcek Bahçesi böcek sesleri ve çıtırtılarıyla dolu büyük bir salondu. Canlı böceklerin bulunduğu kafesler ve cam bölmelerle dolu bu salon her zaman çocuklarla kaynardı. Geceleri kendi başlarına kalan böcekler durmadan bir şeyler yapıyorlardı. Bölmelerden bazıları kırmızı ışıkla aydınlatılmıştı.

Bekçi kapıdan, «Dr. Pilcher!» diye seslendi.

«Buradayım.» Pilcher elindeki fenerin ışığını havaya tuttu.

«Bayanı sonra siz aşağı indirir misiniz?»

«Elbette, teşekkür ederim.»

Starling çantasından kendi küçük el fenerini çıkarıp düğmesine basınca pillerin bitmiş olduğunu gördü. Birden öfkelenince çok yorgun olduğunu ve kendini tutması gerektiğini hatırladı.

«Nasılsınız, Bayan Starling?»

«Dr. Pilcher?»

«Neden 'Profesör Pilcher' değil ki?»

«Siz profesör müsünüz?»

«Hayır, ama doktor da değilim. Ama sizi gördüğüne sevinen bir insanım. Böceklere bakmak ister miydiniz?»

«Elbette. Dr. Roden nerede?»

«Son iki gecedir çok çalıştığından sonunda dayanamadı. Üzerinde çalışmaya başlamamızdan önce böceği görmüş müydünüz?»

«Hayır.»

«Aslında lapaya dönüşmüştü.»

«Ama ne olduğunu anlayabildiniz, değil mi?»

«Evet.» Pilcher bir kafesin önünde durdu. «Önce Pazartesi günü getirdiğinize benzeyen bir kelebek göstereyim. Eşi değil ama aynı ailedendir.» Fenerin ışığı kanatları katlı olarak küçük bir dal parçası üstün de duran iri bir mavi kelebeği aydınlattı. Pilcher böceğe doğru üfleyince kelebek kanatlarını açtı. «Bu pek sık rastlanan bir türdür. Ama Klaus örneğindeki kelebek çok farklıdır, gelin.»

Odanın bir ucunda cam bir bölmenin önünde bir demir çubuk vardı. Cam kavanoz çocukların erişemeyeceği uzaklıktaydı ve üstü örtülüydü. Yanında küçük bir hava nemlendirici çalışıyordu.

«İnsanların parmaklarını korumak için bunu cam bölmede saklıyoruz, sokarlar çünkü. Nemli havayı sevdiği için kavanoz da nemi içerde tutuyor.» Pilcher kavanozu iki kenarından tutup öne çekti, kapağını açıp üstündeki ışığı yaktı.

«Bu Kurukafa Kelebeğidir. Latince adı *Acherontia styx* Cehennemin iki nehrinden almıştır adını. Sizin.aradığınız adam da cesetleri nehirlere atıyor diye okumuştum.»

«Evet. Bu ender rastlanan bir tür müdür?»

«Dünyanın bu kısmında, evet.»

«Nereden gelir öyleyse?»

«Malezya'dan. Atropos adında bir Avrupa türü varsa da bu ve Klaus'un ağzındaki Malezya'dan gelmiştir.»

«Şu halde biri bunu yetiştirdi.»

Pilcher başını salladı. «Evet. Malezya'dan yumurtaya da pupa halinde gönderilmiş olmalı. Bugüne kadar tutsaklıkta onları yumurtlatan olmadı. Çiftleşirler ama yumurtlamazlar. En güç yanı da ormanda tırtıl

halinde bulunmasıdır. Ondan sonra yetiştirilmeleri kolaydır.»

«Sokar demiştiniz.»

«Evet, hortumu sert ve güçlüdür, insanın parmağına batırıverir tehlikeyi görünce. Olağanüstü bir silahtır bu ve saklanan örneklerde alkol tarafından etkilenmez. O yüzden teşhis etmemiz kolay oldu zaten.»

«Bu nereden geldi dersiniz?»

«Malezya hükümetiyle bir alışveriş olmalı... karşılığında ne verdiğimizi bilemem.»

«Peki, böyle bir şey için gümrüğe nasıl bir beyanda bulunulur? Giriş bulunabilir mi? Malezya gümrüğümden nasıl çıkarılır?»

«Aceleniz var, biliyorum. Bakın, yapılması gerekenleri ve gerekirse nasıl bir ilan vereceğinizi falan hep yazdım buraya. Haydi, şimdi sizi aşağı indireyim.»

Büyük salonu konuşmadan geçtiler. Starling asansörün ışığında Pilcher'in de kendisi kadar yorgun olduğunu gördü.

«Bu iş için geciktiniz,» dedi. «Ama çok iyi bir şey becerdiniz...»

«Onu yakalayacaklarını umarım. Böceği yetiştiriyorsa ihtiyacı olan bir iki kimyasal maddeyi de yazdım... Bayan Starling, sizi daha iyi tanımak isterdim.»

«Bir fırsat bulunca sizi ararım belki de.»

«Bunu mutlaka yapmalısınız.»

41. BÖLÜM

Catherine Martin Baker o iğrenç karanlık içinde. Gözkapakları ardında karanlık. Uyukladığı o birkaç saniyede karanlığın içine dolduğunu hissediyor. Sinsice geliyor karanlık; burnundan kulaklarından içeri giriyor, nemli karanlık parmakları gövdesinin her bir deliğini yokluyor. Bir eliyle ağzını, ötekiyle cinsel organını örtüyor,.kulağının birini şilteye bastırıp sadece bir tek kulağını feda ediyor karanlığa. Karanlıkla gelen bir sesle uyanıyor. Artık tanıdığı bir ses, bir dikiş makinesi. Hızı değişken. Yavaş, şimdi hızlı.

Yukarda bodrumda ışıklar yanıyor, kuyu kapağının açıklığında soluk sarı bir yuvarlak ar. Köpek ir iki kere bağırdı, o garip ses onunla konuşuyor şimdi.

Dikiş. Burada öylesine olmayacak, bir şey ki dikiş. Dikiş ışığa aittir. Kendi çocukluğunun aydınlık dikiş odası gözlerinin önünde... kâhyaları Bea Love makine başında küçük kedisi rüzgarda dalgalanan perdeye pençe atıyor. ‘

-

Köpekle konuşan ses bütün hayalleri dağıtıyor.

«Sevgilim, bırak onu. Bir iğne batarsa ne yaparız sonra? İşim bitti sayılır. Evet, sevgilim. İşimiz bitince sana mama vereceğim.»

Catherine ne kadardır adamın elinde tutsak olduğunu bilmiyordu. İki kez yıkanmıştı, sonuncusunda ışığın altında ayakta durmuş, adamın vücudunu görmesini istemişti. Ama onun göz kamaştırıcı ışığın ardından bakıp bakmadığını bilemiyordu. Catherine Baker çıplakken bir

şaheserdi. Bunu bilirdi. Kuyudan çıkmak istiyordu. Kendi kendine yıkanırken, sevişecek kadar yakın olmak dövüşecek kadar yakın olmaktır diyordu. Çok az yemek yiyordu ve onun için gücü varken istiyordu bunu. Onunla boğuşacağını biliyordu. Bunu yapabileceğini de. Belki de önce onunla yatmaktı en iyisi, gücünü tüketene kadar arka arkaya düzüşmek. Bacaklarını adamın boynuna bir sarabilse işini iki saniyede bitireceğinden emindi. *Bunu yapabilir miyim? Yaparım elbette.* Ama yıkanıp da yeni bir eşofman giydiğinde yukardan ses gelmemişti. Yıkanma kovası ince ipin ucunda yukarı çekilip yerine tuvalet kovası gönderilirken tekliflerine bir karşılık alamamıştı.

Şimdi saatler sonra dikiş makinesinin, sesini dinliyordu. Ona seslenmedi. Bir süre sonra, belki bin solukluk bir süre sonra, onun köpekle konuşarak yukarı çıktığını duydu. Bodrum ışığını açık bırakmıştı. Kimi zaman böyle yapıyordu.

Yukarda ayak sesleri. Köpek uluyor. Adam gidiyor olmalı. Kimi zaman uzun bir süre ortadan yok oluyordu.

Zaman akıp geçti. Küçük köpek mutfakta dolaşıyor, yerde bir şeyler sürüklüyordu, belki de yemek çanağını. Yerleri tırmalıyordu. Yine havlama sesleri, ama köpek hemen başının üstündeki mutfakta olduğu zamanlar gibi değil, daha uzaktan. Küçük köpek mutfakta değildi çünkü. Burnuyla kapıyı açıp bodruma inmiş fareleri kovalıyordu.

Catherine Martin şiltesinin altını yokladı. Bulduğu bir tavuk kemiğini kokladı. Kemiğe yapışık et ve yağ parçalarını yememek çok güçtü. İnsanın başını döndüren karanlıkta ayağa kalktı. Kuyunun içinde kendisin den başka şiltesi, üzerindeki eşofman, plastik tuvalet kovası ve soluk sarı ışığa uzanan incecik ipten başka bir şey yoktu.

Düşünebildiği her an hep ayni şeyi düşünmüştü. Ayakları ucunda yükselip ipi tuttu. Sallamak mı iyiydi, çekmek mi? Bin soluk süresince düşündü yine. Çekmekti en iyisi.

Pamuk ipliği beklediğinden de çok gerildi. Bu kere daha yukardan tutup çekti, kolunu bir yandan öteki yana sallıyor, ipin başı üzerinde, açıklığın kenarına sürtünüp

kopacağını umuyordu. Omzu ağrıyana kadar salladı. *Ne olur yukardan kop*. İp kopup yüzüne düştü.

Catherine Martin ip başı ve omuzlarına dökülmüş bir halde oturdu. Ne kadar ipi olduğunu bilemiyordu. Dolanmamasına dikkat etmeliydi.

İpi koluyla ölçerek yere serdi. On dört kol boyu sarmıştı. İp kuyunun ağzına yakın yerinden kopmuştu.

Catherine üzerinde et olan tavuk kemiğini ipin koyanın koluna bağlı tarafına sağlamca bağladı.

Şimdi işin güç yanı gelmişti.

İpin serbest ucunu bileğine bağlayıp düğümü dişleriyle sıkıştırdı.

Sonra yerdeki ipten mümkün olduğu kadar uzaklaştı. Kovayı kulpundan tutup salladı ve tepesindeki yuvarlak ışığa doğru fırlattı. Plastik kova açıklığa erişemeden kuyu kapağının altına çarptı ve Catherine'in omzuna düştü. Küçük köpek daha yüksek sesle havladı.

Catherine aynı şeyi bir daha, bir daha yaptı. Üçüncü atışında düşen kova kırık parmağına çarpınca ağrısı geçene kadar duvara yaslanıp beklemek zorunda kaldı. Beşinci atışta kova delikten geçmiş, kapağın üstünde bir yere düşmüştü. Delikten ne kadar uzaktaydı acaba? Catherine ipi hafifçe çekince koyanın başının üstündeki tahta kapakta sürtündüğünü duydu;

Köpek daha yüksek sesle havladı.

Kovayı delikten aşağı çekmemeliydi ama deliğe de yakın getirmeliydi.

Bodrumun mankenlerle ve aynalarla dolu bir odasında olan köpek dikiş makinesinin altındaki iplikleri kokluyor, gürültünün geldiği yana bakıyordu. Karanlık tarafa gidip gidip havlıyor, sonra yine geri dönüyordu.

Bodrumda hafifçe yankılanan bir ses.

«Değerliiiiim!»

Küçük köpek olduğu yerde sıçrayıp havlamaya başladı. Havladıkça tombul gövdesi titriyordu.

Şimdi de ıslak bir öpücük sesi.

Köpek yukarıdaki mutfağa baktı ama ses oradan gelmiyordu.

Yemek yerken çıkan bir şapırtı sesi. «Haydi gel, Değerliim, gel haydi, Sevgilim.»

Köpek karanlığa doğru yürüdü.

Kovaya bağlı tavuk kemiğinin kokusunu almıştı. Kuyunun kenarına sürtünüp havladı yine.

«Haydi, Sevgilim. Haydi gel, Değerlim.»

Şap şap şap.

Küçük köpek kuyunun tahta kapağı üstüne atladı. Koku oradan geliyordu, delikle kova arasından. Küçük köpek kararsızlıkla havladı kovaya. Tavuk kemiği hafifçe titredi.

Burnunu ön ayakları arasına yerleştirip çömelen hay uzun uzun havladı bir yandan kuyruğunu sallarken. Sonra kemiğin üstüne atlayıp dişleri arasına aldı. Kova küçük köpeği kemikten uzaklaştırmaya çalışı yor gibiydi. Köpek sımsıkı kavradı kemiği. Kova birden köpeği sırtüstü devirdi, hayvan doğrulmaya çalıştı, ama kova onu çekiyordu. Kova delikten geçerken köpeğin arka tarafı da delikle kova arasında sıkıştı. Hayvan son bir çabayla kendini yukarı atarken kova da kemikle birlikte aşağı düştü. Köpek delikten aşağı havladı uzun uzun. Sonra sadece kendisinin işiteceği bir ses duyup başını yana eğip bekledi. Yukarda bir kapı kapanırken kuyudan atlayıp merdivenlere koştu.

Catherine Martin Baker'in sıcak gözyaşları yanağından eşofmanına süzülüyordu. Artık öleceğinden kesinlikle emindi.

42. BÖLÜM

Crawford çalışma odasının ortasında elleri ceplerinde durmuş düşünüyordu. Yalnızdı. Bir fikir geliştirmeye çalışıyordu. Sonra California Motorlu Araçlar Dairesine bir teleks çekerek Dr. Lecter'in verdiği bilgiye göre, Raspail'in California'da Klaus'la birlikte olmak. için aldığı karavan hakkında bilgi istedi. Ayrıca aynı plakalı arabaya Raspail dışında bir sürücüye trafik cezası kesilip kesilmediğinin araştırılmasını da istedi.

Sonra büyük gazetelerin özel ilanlar bölümünde çıkmak üzere bir küçük ilan hazırladı:

21 yaşında balık etinde bir ihtiras çiçeği model hem nicelik hem de nitelikten anlayan bir erkek arıyor. El ve kozmetik modeli olarak be ni dergilerdeki reklamlarda görmüşsünüzdür, şimdi de ben sizi gör mek istiyorum. Mektubunuzla birlikte bir resminizi de gönderin.

Crawförd'un başı öne düştü, uyuklamaya başladı. Yeşil bilgisayar ekranı gözlüğünün camlarında küçük kareler oluşturuyordu.

Ekranda satır satır yazı belirmeye başlamıştı. Görüntü sanki kendisini gıdıklamış gibi Crawford uykusu arasında başını salladı.

Mesaj şöyleydi:

Memphis'te Lecter'in hücresinde bulunan iki madde:

1. Bir tükenmez kalem tüpünden yapılma kelepçe anahtarı. Kesikler sürtünmeyle yapılmış. Baltimore polisi yapım izlerini bulmak için hastane hücresinin araştırılmasını istedi.
2. Kaçağın tuvaletinde bulunan kağıt. Aslı gönderiliyor. Yazı aşağıya çıkarıldı. Bir kopyası Langley'e gönderildi. Şifre bölümün Benson' un dikkatine.

C 33 H 36 ILTN 406

Bilgisayarın bip sesi Crawford'u uyandırmamıştı. Ama üç dakika sonra çalan telefonla uyandı. Ulusal Suç Bilgi Merkezinden Jerry Burroughs arıyordu.

«Ekranını gördün mü, Jack?»

«Bir saniye. Tamam, gördüm.>

«Laboratuar çözdü bile, Jack. Lecter'in tuvalete attığı kağıt. Chilton'un adının harfleri arasındaki sayılar insan safrasında *bilirubin* adıyla bilinen bir boya formülü - 0 33 H 36 N4 06. Laboratuar bunun insan dışkısına rengini veren başlıca madde olduğunu söyledi. Lecter konusundA sen haklıydın, Jack. Onlarla gönül eğlendiriyordu. Senatör Martin için çok kötü oldu. Laboratuar bilirubinin Chilton'un saç rengi olduğunu söylüyor. Tımarhane şakası diyorlar. Saat altı haberlerinde Chilton'u gördün mü?»

«Hayır.»

«Billy Rubin'i aramaktan söz ediyordu. Sonra da bir televizyon muhabiriyle yemeğe çıktı. Lecter kaçtığında o yemekteymiş.»

.«Lecter, Starling'e Chilton'un tıbbi bir diploması olmadığını 'unutmamasını' söylemiş,» dedi Crawford.

«Evet, raporda gördüm. Bence Chilton, Starling'i tavlamak istedi ve başaramadı. Aptal olabilir ama kör olmadığı da kesin. Kız nasıl?»

«İyi sanırım. Yorgun ama.»

«Lecter onunla da dalga mı geçti dersin?»

«Olabilir. Ama devam edeceğiz. Kliniklerin ne yaptıklarını bilemiyorum. Bu işi mahkeme kararıyla

yaptırmamız gerekiyordu diye düşünüyorum. Onlara bağımlı olmaktan nefret ediyorum. Öğlene kadar bir haber alamazsak mahkeme yoluna başvuracağız.»

«Jack... dışarıda Lecter'in neye benzediğini bilen bir iki kişi var mı?»

«Var elbette.»

«Şu anda bir yerlerde kahkahalarla gülüyordur.»

«Ama uzun bir süre için değil,» dedi Crawford.

43. BÖLÜM

Dr. Hannibal Lecter, St. Louis'de lüks Marcus Otelinin kayıt bürosu önündeydi. Üzerinde boynuna kadar ilikli bir yağmurluk, başında kahverengi bir şapka vardı. Burnu ve yanakları temiz bir sargı beziyle sarılıydı.

Kayıt defterini 'Lloyd Wyman' adına imzaladı. Adamın imzasını arabasındayken taklit etmeyi denemişti.

«Ücreti nasıl ödeyeceksiniz, Bay Wyman?» diye sordu memur. «American Express kredi kartıyla.» Dr. Lecter adama Lloyd Wyman'ın kartını uzattı.

Salondan hafif bir piyano sesi geliyordu. Dr. Lecter barda burunları sarılı iki adam gördü. Orta yaşlı bir çift Cole Porter melodisi mırıldanarak asansöre doğru yürüyorlardı. Kadının bir gözü sarılıydı.

Kayıt memuru, «Bay Wyman hastane garajını kullanabilirsiniz,» dedi kartı geri verirken.

«Biliyorum, teşekkür ederim.» Lecter zaten Wyman'ın bagajında olduğu arabayı garaja park etmişti.

Wyman'ın çantalarını küçük daireye taşıyan hademe de Wyman'ın beş dolarlıklarından birini aldı zahmetine karşılık.

Dr. Lecter bir içkiyle bir sandviç ısmarlayıp duşa girdi. Uzun süre kapalı kalmasından sonra daire çok büyük görünüyordu Dr. Lecter'a. Odadan odaya dolaşmak zevk veriyordu.

Pencerelerden St. Louis Kent Hastanesinin karşıdaki Myron ve Sadie Fleischer Pavyonunu görüyordu.

Dünyanın en büyük yüz cerrahi merkezlerinden biriydi burası.

Dr. Lecter'in yüzü buradaki plastik cerrahlardan yararlanamayacağı kadar iyi biliniyordu. Ama dünyada yüzü sargılı olarak dikkat çekmeden dolaşabileceği yerlerden biri de burasıydı.

Yıllar önce bir kere Robert J. Brockman Kütüphanesinde psikiyatrik bir araştırma yaptığı sırada burada kalmıştı.

Bir penceresi, birkaç penceresi olmak baş döndürücü bir şeydi. Karanlıkta pencere önünde durup içkisini keyifle içerken MacArthur Köprüsünden akan trafiğe baktı. Memphis'ten oraya kadar yaptığı beş saatlik otomobil yolculuğundan epey yorgun düşmüştü.

Akşamın tek telaşı Memphis Havaalanının yeraltı garajında olmuş tu. Park ettiği cankurtaranın arkasında alkol ve saf suyla temizlenmek pek kolay olmamıştı. Ancak bir kere hastabakıcı önlüğü giydikten sonra büyük garajda tek başına yolculuk eden birini bulmak fazla güçlük çıkarmamıştı. Bagajına eğilen adam arkasından Dr. Lecter'in geldiğini görmemişti bile.

Dr. Lecter polisin kendisinin havaalanından uçağa bineceğini sanacak kadar aptal olup olmadığını merak ediyordu.

Yarın ihtiyacı olan şeyleri alacaktı: saç boyası, traş takımı, bir güneş lambası, görünüşünü değiştirecek başka şeyler. Zamanı gelince de oradan gidecekti.

Acele etmesine hiç gerek yoktu.

44. BÖLÜM

Ardelia Mapp her zamanki gibi yatağında kitap okuyor ve radyo dinliyordu. Clarice Starling içeri girerken radyoyu kapattı. Starling'in süzgün yüzüne bakınca neyse ki, bir fincan ister misinden başka bir şey sormadı.

«Bugün derse gelmediğin için talihlisin,» dedi sonra. «Kim Won canımıza okudu. Doğru söylüyorum. Kore'de yerçekimi buradakinden fazla olmalı. Buraya gelince birden hafifliyorlar sanırım... John Brigham geldi.»

«Ne zaman?»

«Az önce. Gelip gelmediğini sordu. Saçları taranmıştı. Biraz konuştuk. Eğer sıkışıksan ve atış talimi yapacak yerde ders çalışmak istersen, atış talimini hafta sonu yapabileceğimizi söyledi. Haber veririz dedim. İyi insan doğrusu.»

«Öyledir.»

«Bölümler arası maçta senin yer almanı istediğini biliyor muydun?»

«Hayır.»

«Kadınlar maçında değil, genel yarışmalarda. Pekâlâ, Cuma günü. sınavı için Anayasanın Dördüncü Ekini biliyor musun?»

«Büyük bir kısmını bitiyorum.»

«Pekâlâ, Chimel-California davası nedir?»

«Orta öğretim kurumlarında arama yapma hakkı.»

«Peki, okullarda genel olarak araştırma yapma?»

«Bilmiyorum.»

«Peki, Schneckloth kimdi?»

«Ne bileyim ben?» .

«Çok çalışmamız gerekecek, kızım... Bende bütün notlar var.»

«Bu gece olmaz.»

«Bu gece değil, ama yarın da Cumaya hazırlanman gerekecek. Starling, Brigham sana söylememem için söz verdirdi, ama bu işten cezasız kurtulacağına inanıyor. Krendler'in iki gün sonra seni hatırlamayacağını söyledi. Notların iyi. Bunun altından kalkarsın.» Mapp arkadaşıın bitkin yüzüne baktı. «O zavallı için elinden geleni. yaptın sen, Starling. Onun için yapabileceğinden fazlasını yaptın ve bunun için de başını derde soktun. Senin de bir şansa ihtiyacın var. Neden hemen yatmıyorsun? Ben de yatacağım zaten.»

«Ardelia, teşekkür ederim.»

Işıklar söndükten sonra Ardelia, «Starling?» dedi.

«Efendim?»

«Sence hangisi daha yakışıklı: Brigham mı, Bobby Lawrence mi?»

«Yanıtlaması güç bir soru.»

«Brigham'ın omzunda bir dövme var, gömleğinin arasından gördüm. Ne yazıyor orada?»

«Hiçbir fikrim yok.»

«Öğrenince bana da söyler misin?»

«Hiç sanmam.»

«Ama ben sana Bobby'nin resimli donunu anlatmıştım.»

«Onun donunu pencereden gördün sadece.»

«Gracie mi söyledi bunu sana? Onun ağzını...»

Starling uyumuştu bile.

45. BÖLÜM

Karısının yanında uyuklamakta olan Crawford sabah saat üçte aniden uyandı. Bella'nın solukları sıklaşmış ve yatakta kıpırdamıştı. Doğrulup karısının elini tuttu.

«Bella?»

Kadın derin bir soluk alıp bıraktı. Günlerdir ilk kez açılmıştı gözleri.

Crawford yüzünü karısının yüzüne yaklaştırdı, ama kendisini gördüğünden emin değildi.

«Bella, seni seviyorum, yavrum,» dedi duyması olasılığına karşılık.

Korku göğsünün duvarlarını yokluyor, evin içine girmiş bir yarasa gibi dönüp duruyordu. Birden yakaladı onu.

Karısı için bir şey yapmak istedi, ne olursa olsun, ama elini bıraktığını hissetmesini de istemedi.

Kulağını kadının göğsüne dayadı. Hafif bir çırpıntı duydu, sonra da kalbi durdu. Artık duyacak hiçbir şey yoktu, sadece garip, soğuk bir hışırtı vardı. Sesin kadının göğsünde mi yoksa kendi kulaklarında mı olduğunu anlayamadı.

«Tanrı seni yanından ayırmasın,» dedi Crawford sözlerinin gerçek olmasını dileyerek.

Sonra karısını kucaklayıp göğsüne bastırdı kadının beyni ölürken. Çenesiyle kalmış olan birkaç tel saçını örten eşarbı iteledi. Ağlamadı. Bunu çok daha önce yapmıştı.

Crawford karısına en iyi sabahlığını giydirdi, bir süre elini yanağına dayayarak yanında oturdu. Karısının dört köşe, becerikli bir eli vardı, şimdi iğneden delik deşik olmuş.

Bahçeden geldiğinde elleri hep nane kokardı.

Crawford yan odaya gitmeyi denedi, istediği zaman dönüp onu açık kapıdan görebilirdi. Karısının vücudunun kendisinden ayrı, törensel bir nesne olmasını, bekliyordu, yatakta kucakladığı kişiden ayrı ve artık kafasının içindeki yaşam arkadaşından ayrı. Ancak ondan sonra onları çağırabilirdi gelip onu almaları için.

Boş elleri iki yanına sarkmış olarak pencere önünde durup bomboş doğuya baktı. Şafağı arıyor değildi; penceresi doğuya bakıyordu sadece.

46. BÖLÜM

«Hazır mısın,, Değerlim?»

Küçük köpeği karnının üstüne alan Jame Gumb yatağının arkasına yaslanmıştı.

Bay Gumb saçlarını az önce yıkadığı için başına bir havlu sarmıştı. Örtünün altında aranıp video göstericisinin uzaktan kumanda aletini bulup düğmesine bastı.

İki ayrı bantı bir kasette toplayıp kendisine bir program, hazırlamıştı. Önemli hazırlıklar yaptığı zamanlarda bunu her gün bir kez izlerdi ve bir deri yüzmeden önce de mutlaka seyrederdi. .

Birinci kısım 1948 siyah beyaz haberlerden alınma titrek bir filmdi. Bayan Sacramento güzellik yarışmasının yarı finalleriydi. .

Bu mayolu yarışma için güzeller merdivenlerden sahneye çıkarken ellerinde çiçekler taşıyorlardı. .

Bay Gumb'ın köpeği filmi pek çok kez izlediğinden, müziği duyar duymaz, hemen arkasından sahibinin kendisini sıkıştıracağını bildiği için, gözlerini yumdu.

Güzellik yarışmacıları tam da İkinci Dünya Savaşı günlerini andırıyorlardı Üzerlerinde Rose Marie Reid mayoları vardı ve içlerinden bazıları gerçekten güzeldiler. Bacakları da biçimliydi kimisinin, ama pek adaleli değildi ve dizlerde bir gevşeme vardı sanki.

Gumb köpeği mıncıkladı.

«Değerlim, geliyor işte, geliyor geliyor geliyor.»

Ve işte beyaz mayosuyla, elini uzatıp merdivenden çıkmasına yardım eden adama gülümseyerek teşekkür

etmesiyle geliyordu. Kamera da güzeli izleyip baldırlarını gösteriyordu. *Anne*. Annesi işte.

Bay Gumb'ın uzaktan kumanda aletine dokunması gereksizdi; filmi kopya ederken her istediğini yapmıştı. İşte şimdi film ters dönüyor, annesi merdivenlerden geri geri iniyor, genç adamdan gülümsemesini geri alıyordu; sonra yine öne yürüyordu, sonra yine geriye.

O genç adama gülümsediğinde Gumb da gülümsüyordu.

Annesinin grup arasında bir görüntüsü daha vardı ama ekranı don durduğunda çok bulanık görünüyordu. Filmi hızlı çevirip bir anlık görün tüsüyle yetinmek daha doğruydu: Annesi öteki güzellerle birlikte kazananları kutluyordu.

Bundan sonraki filmi Chicago'da bir motelde kablolu yayından kopya etmişti; hemen koşup bir video aygıtı almış ve motelde bir gece daha kalmıştı filmi kasete geçirmek için. Gece geç saatlerde seks reklamları için kullanılan bir filmden bir parçaydı bu. Ekrandan reklamlar yazılı olarak geçerken arkada da kırklı ellili yıllardan kalma açık saçık filmler den parçalar oynatılırdı. Bir çıplaklar kampında voleybol maçı falan gibi. Şimdi de ekrandaki heyecanlı hareketlerle hiç ilgisi olmayan bir müzik çalıyordu.

Bay Gumb'ın ekranda yürüyen reklamlar konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Katlanmak zorundaydı. .

Şimdi bir yüzme havuzu görülüyordu. Ellili yıllardan kalma lüks bahçe takımları. Çıplak yüzenler. Havuzdan çıkıp memelerini sallaya sallaya koşuyorlar, su kaydırağının merdivenlerine çıkıyorlar, sonra bacakları ayrık, memeleri havada sallanarak kayıp suya dalıyorlardı.

Şimdi de annesi geliyordu. Kıvırcık saçlı bir kızın ardından havuzdan çıkıyor. Yüzü Sinderella adındaki seks butiğinin reklamı ardında; ama şurada merdivenden çıkışı çok güzel görülüyordu, ıslak ve parıltılı, küçük bir sezaryen ameliyatı izi... şimdi de kayıp suya dalıyordu. Yüzü görülmüyorsa bile öyle güzeldi ki. Bay Gumb onun

annesi olduğundan emindi. Onu hayatta son kez görüşünden sonra çekilmişti.

Sahne evliliğe yardımcı bir araç reklamıyla aniden bitiyordu.

Köpek Bay Gumb onu mıncıklamadan iki saniye önce gözlerini yumdu.

«Değerlim, gel annene haydi. *Annen* öyle güzel olacak ki.»

* * *

Yapacak çok şey vardı, yarına hazırlanmak için çok çalışmalıydı.

Sesi mutfaktan duymazdı şükürler olsun, ama bodruma inerken merdivenlerden duyardı. Onun sessiz olacağını, uyumuş olacağını umuyordu. Kolunun altındaki köpek kuyudan gelen seslere hırlamaya başladı.

Gumb hayvanın ensesine eğildi. «Sen böyle şeyler yapmazdın hani, ha!»

Kuyulu odaya merdivenin yanındaki kapıdan girilirdi. Gumb ne o yana baktı, ne de sesleri dinledi. Doğruca çalışma odasına girdi, köpeği yere bırakıp ışığı yaktı.

Bay Gumb çalışma odasında çok titizdi. Taze losyonlarını hep paslanmaz çelik tencerelerde hazırlar, asla alüminyum kullanmazdı.

Her şeyi önceden yapmayı öğrenmişti; çok büyük sorunlarla karşı karşıya olduğundan dakik olmak gerekirdi.

İnsan derisi ağırdı - vücut ağırlığının on altıda biri kadar - ve kaygandı. Tam bir deriyi elde idare etmek güçtü ve hâlâ ıslakken yere düşürmek olasıydı. Zaman da çok önemliydi, deri alındıktan hemen sonra büzülmeye başlardı.

Buna bir de derinin, en gençlerde bile, esnek olmadığını katınca işin ne kadar güç olduğu anlaşılırdı. Bir kere büzüldükten sonra gersen de özgün boyutlarını asla alamazdı. Sonra deriyi iyice gersen bile, dikiş makinesi başına oturduğunda dikiş yerlerinde hemen. büzüşürdü ve

bunu da bir daha düzeltme olanağı yoktu. Sonra deri her yönde aynı derecede gerilemediğinden gerilme izleri kalırdı.

Bay Gumb uzun deneyleri sonunda en iyi yöntemlerin eski yöntemler olduğunu öğrenmişti. Şöyle çalışırdı: Önce malı Kızılderililer tarafından geliştirilmiş bitki özlerinin bulunduğu akvaryumlarda yatırırdı. Bu doğal maddeler içinde hiç madeni tuz bulunmazdı. Sonra Yeni Dünya'nın o tereyağı yumuşaklığında derisini ortaya çıkaran yöntemi kullanırdı : klasik beyin tabaklaması. Kızılderililer her hayvanın kendi derisini tabaklamaya yetecek kadar beyni olduğuna inanırlardı. Bay Gumb bunun doğru olmadığını biliyordu ve beyni en büyük iki ayaklıda bile yaptığı deneylerden sonra bu yöntemi terk etmişti. Şimdi derin dondurucusu tıka basa sığır beyniyle dolu olduğundan hiç malzeme sıkıntısı çekmiyordu.

Malzemeyi işleme sorunlarını da yaptığı onca deneyden sonra artık geride bırakmıştı.

Şimdi gayet güç yapısal sorunlar kalmıştı, ancak onları çözümlemekte de usta sayılırdı artık.

Çalışma odasından açılan bir koridorun ucunda Bay Gumb'ın kaldırma manivelasını sakladığı kullanılmayan bir banyo ve onun da ötesinde stüdyosu vardı.

Stüdyo kapısı açılınca ortalık birden aydınlandı; tavan kirişlerine gün ışığı taklidi floresan lambaları ve spotlar yerleştirilmişti. Döşemenin yükseltilmiş bölümünde çeşitli pozlarda mankenler vardı. Sekiz manken iki kristal ayna duvar ortasında çoğalıyordu. Bir masa üzerinde makyaj malzemesi ve peruklar vardı. Stüdyolarının en parlağı buydu: tümüyle sarı meşe ve beyaz.

Odanın üçüncü duvarı önünde büyük bir tezgah, iki ticari dikiş makinesi, Jame Gumb'ın ölçülerine göre yapılmış bir terzi modeli duruyordu.

Dördüncü duvarda ise neredeyse üç metrelik tavana kadar yükselen büyük bir Çin işi siyah lake dolap bulunuyordu. Dolap çok eskiydi ve üzerindeki desenler artık solmuştu; bir canavarın olduğu yerde sadece birkaç

altın sarısı pulla beyaz bir tek göz kalmıştı, öte yanda ise başka bir canavardan sadece kırmızı bir dil. Lake çatlamışsa da dökülmemişti.

Büyük ve derin dolabın ticari işlerle bir ilgisi yoktu. Dolapta mankenler ve askılarda Özel Şeyler vardı, kapıları kapalıydı.

Küçük köpek bir köşedeki tasından su içtikten sonra gözlerini Bay Gumb'dan ayırmadan bir mankenin ayakları dibinde kıvrıldı.

Bay Gumb, California ıslahevinde gençliğinde öğrendiği terziliği çok ilerletmişti ama bu karşısındaki iş de tam bir meydan okuma sayılırdı.

İdeali dikişsiz bir giyecek yapmaktı. Gel gelelim bu mümkün değildi. Ama hiç olmazsa ön kısmının dikişsiz ve kusursuz olmasında kararlıydı. Bu da bütün düzeltmelerin sırtta yapılması demekti. Çok güç bir iş yani.

Dikiş makinesi kırk yıl önce elektrikli hale getirilmiş ayakla çalışan eski bir modeldi. Gumb ince dikişler için makineyi çıplak ayakla kullanırdı. Bir süre sonra odada sadece makinenin sesi, küçük köpeğin horultusu ve kalorifer borularındaki buharın hışırtısı dışında başka hiçbir gürültü kalmamıştı.

Bay Gumb ince kumaştan astarda istediği düzeltmeleri yaptıktan sonra giyip aynanın karşısına geçti. Küçük köpek Küçük köpek başını yana eğmiş yattığı yerden onu seyrediyordu.

Koltukaltlarını biraz açması gerekecekti. Astarla deri uyumu konusunda bir iki sorun daha vardı. Bunun dışında çok güzel olmuştu. Yumuşak, esnek.

Kendini bir su kaydırağının merdiveninden koşarak çıkarken görebiliyordu.

Bay Gumb ışıkları değiştirerek başında çeşitli peruklar denedikten sonra boynuna deniz kabuklarından bir kolye geçirdi. Yeni göğsü üzerine dekolte bir elbiseyle harika olacaktı doğrusu.

İşe devam etmek, bir an önce bitirmek isterdi, ama gözleri yorulmuştu artık. Ellerinin de hiç titrememesi gerekirdi; sonra o sesi dinleyecek hali de yoktu. Büyük bir

sabırla teyelleri söküp parçalan tezgâhın üstüne dizdi. Şimdi deriyi kesecek kusursuz bir patron vardı elinde.

"Yarın, Değerlim," dedi köpeğe sığır beyinlerini çözülmeleri için dondurucudan çıkarırken. "Yarın ilk iş bunu yapacağız. Anneciğin öyle güzel olacak ki!"

47. BÖLÜM

Starling beş saatlik deliksiz bir uykudan sonra korkulu bir rüyayla gece karanlığında uyandı. Örtüsünün kenarını ısırarak ellerini kulaklarına bastırdı gerçekten uyandığından ve rüyanın bittiğinden emin olmak için. Sessizlik vardı, çığlık çığlığa bağıran kuzular yoktu. Uyanmış olduğunu anlayınca kalp atışları yavaşladıysa da, örtünün altındaki ayakları kıpırtısız duramıyordu. Bir an sonra beyninin de çılgınlar gibi çalışacağından emindi.

İçinde korku yerine bir öfke ateşi hissetmek rahatlatıcıydı doğrusu.

Chilton tarafından konuşmasının engellendiği, Senatör Martin tarafından hakarete uğradığı, Krendler tarafından azarlanıp terkedildiği ve Jack Crawford tarafından işten el çektirildiği bu uzun gün içinde onu en çok yaralayan şey hırsızlıkla suçlanmasıydı.

Senatör Martin aşırı baskı altında bir anneydi ve polislerin kızının eşyalarını ellemelerinden bıkmıştı. Ona hırsız demek istememişti.

Yine de suçlama sıcak bir iğne gibi batıyordu Starling'e.

Çocukluğunda hırsızlığın ırza geçme ve para için adam öldürmeden sonra en aşağılık şey olduğu öğretilmişti ona. Hatta bazı cinayetler de hırsızlığa yeğlenebilirdi.

Çocukken kaldığı, açlığın çok, ödüllerin az olduğu kurumlarda hırsızdan nefret etmeyi öğrenmişti.

Şimdi karanlıkta yatarken Senatör Martin'in bu imasının kendisini böyle rahatsız etmesinin bir nedeniyle daha karşı karşıyaydı.

Starling o kötü yürekli Dr. Lecter'in ne söyleyeceğini biliyordu ve bu da doğru olacaktı: Senatör Martin'in onda ucuz bir şey, hırsızlığa yakın bir şey görmüş olmasından korkuyordu.

Dr. Lecter bunun sınıf kırgınlığı olduğunu, insana ana sütüyle geçen gizli öfke olduğunu söyleyecekti. Starling eğitim, zeka, çalışkanlık ve hele de dış görünüş bakımından hiçbir Martin'den aşağı değilse de, yine de içinde bir şey vardı ve bunu da biliyordu.

Starling onur listeleri ve ceza kayıtları dışında resmi bir kökeni olmayan bir kabilenin tek başına kalmış bir üyesiydi. İskoçya'dan göçmüş, İrlanda'da açlık çekmiş bu insanlardan çoğu tehlikeli işlere atılmışlardı. Geçmiş Starling'ler içinde ipe çekilmişler, ayaklarına ağırlık bağlanarak denize atılmışlar az değildi. Ya da askerde herkes evine dönmüş olmayı isterken resmi törenle gömülenler. Birkaçı da eski askerler arasında yaşlı gözlü subaylar tarafından anılmış olabilendi, tıpkı bir insanın sarhoş olduğunda iyi bir av köpeğini hatırladığı gibi. İncil'e yazılı solgun adlar.

Ama hiçbiri çalmamıştı.

Amerika'da ise önemli olan okuldu ve Starling'ler bunu da hemen benimsemişlerdi. Starling'in amcalarından birinin mezar taşında kolejde yaptığı bir doktora bile yazılıydı.

Starling de gideceği başka bir yerin olmadığı o uzun yıllar boyunca okullarla yaşamıştı ve tek silahı sınavlardı.

Bundan da yakasını sıyırabileceğini biliyordu. Her zaman olduğu gibi devam edebilir, sınıfının en yukarılarında olabilir, kabul edilir, seçilir ve okuldan atılmazdı.

Bu sadece çok çalışmayı ve dikkatli olmayı gerektirirdi. Notları iyi olacaktı. Koreli beden eğitimcisi onu yıldıramazdı. Adı holdeki büyük plakaya kazılı olacaktı.

Dört hafta sonra Federal Soruşturma Bürosunun bir özel ajanı olacaktı.

Tüm yaşamı boyunca o kahrolası Krendler'i kollamak zorunda mı kalacaktı?

Adam senatörün önünde onu başından savmak istemişti. Starling bunu her düşündüğünde rahatsız oluyordu. Krendler zarfın içinde kanıt bulacağından emin değildi, işte kötü olan da buydu.

Daha da kötüsü, kafasındaki Jack Crawford küçülmüş gibiydi. O da herhangi bir insanın katlanmaması gerektiği kadar ağır bir yükün altındaydı. Starling'i Raspail'in arabasını kontrola gönderdiğinde bir destek ve yetki vermemişti. Tamam, kendisi bu koşullar altında gitmeyi kabul etmişti. Ama Crawford, Senatör Martin onu Memphis'te gördüğü zaman bir tatsızlık çıkacağını bilmeliydi; o düzüşme fotoğraflarını bulmamış olsaydı bile bir tatsızlık çıkacaktı.

Catherine Baker Martin de şimdi kendisini saran karanlıkta yatıyor olmalıydı.

Geçmiş birkaç günün resimleri şimdi aşırı canlı, aşırı renkli olarak cezalandırıyordu Starling'i.

Şu anda Kimberly vardı karşısında. Güzel görünmek için kulaklarını deldiren şişko ölü Kimberly. Saçları gitmiş olan Kimberly. Kızkardeşi Kimberly. Starling sağ olsalardı Catherine Martin'in Kimberly'yi pek önemsemeyeceğini biliyordu. Şimdi ise kardeştiler artık.

Starling resimlere daha fazla bakamadı. Bir yüzücünün soluk almak için başını çevirmesi gibi o da yana döndü.

Buffalo Bill'in bütün kurbanları kadındı. Saplantısı kadınlardı ve kadınları avlamak için yaşıyordu. Oysa onu avlayan bir tek kadın olmamıştı. Hiçbir kadın polis cinayetlerinin tümünü de incelemiş değildi.

Starling, Crawford'un Catherine Martin'in cesedine bakmaya giderken kendisini de teknisyen olarak götürecek cesareti olup olmayacağını düşündü. Bill, Catherine'in 'işini yarın tamamlayacak' demişti Crawford.

"Lanet olsun," diye söylenerek yataktan indi.

Ardelia'yı uyandırmamak için çamaşır sepetini yüklenip çamaşır odasına giderken sepetinde ders notları değil, Buffalo

Bill dosyası vardı.

Dosyayı yarın iade etmek zorundaydı, ergeç bir rapor da yazması isteneceğinden şimdi yeniden bir gözden geçirse iyi olacaktı. Çamaşır makinesinin huzur verici takırtıları arasında dosyayı rafa yayıp sayfalan tek tek çıkardı. Harita en üstteydi. Ancak üzerinde elyazısıyla düşülmüş bir de not vardı şimdi.

Dr. Lecter'in zarif elyazısı Büyük Göllerin üstündeydi:

Clarice, olay yerlerinin bu rastlantısal dağılımı sana biraz aşırıya kaçılmış gibi gelmiyor mu? Sanki umutsuzcasına rastgele değil mi? Tüm elverişliliğin ötesinde bir rastgelelik? Kötü bir yalancının abartmaları gibi gelmiyor mu sana?

Hannibal Lecter.

Not: Gerisini boş yere arama, başka bir şey yok.

Starling gerçekten başka bir şey olmadığını anlamak için yirmi dakika dikkatle sayfaları çevirdi.

Sonra holdeki paralı telefondan Burroughs'lu arayıp mesajı okudu. Bu Burroughs da ne zaman uyur acaba, diye merak etti bir yandan da.

"Starling, Lecter'in verdiği bilgilerin artık pek önemsenmediğini bildirmek zorundayım," dedi Burroughs. "Jack sana Billy Rubin hakkında telefon etti mi?"

"Hayır."

Burroughs Dr. Lecter'in şakasını anlatırken Starling duvara yaslanıp gözlerini kapattı.

"Bilemiyorum," dedi Burroughs sonunda. "Jack cinsiyet değişimi klinikleri işini kovalayacaklarını söylüyor ama nasıl? Bence başsavcılık Lecter'den gelen her şeyin

gözardı edilmesini istiyor. Önüme gelen bir kâğıtta Klaus'un boğazındaki böceğin nehir suyuyla oraya girmiş olabileceği belirtiliyor."

"Ama bu mesajı Bay Crawford'a göndereceksiniz, değil mi?"

"Ekranına göndereceğim elbette, ama şu anda onu aramıyoruz Sen de aramamalısın. Bella az önce öldü."

"Ah," dedi Starling.

"Bir de iyi haber vereyim: Baltimore'daki adamlarımız Lecter'in akı hastanesindeki hücresini taradılar. Hademe Bamey de onlara çok yardımcı oldu. Lecter'in ranzasını tutturan cıvataların birinin başında bakır tozları buldular. Kelepçe anahtarını orada yapmış. Bu işten paçayı sıyıracaksın, hiç merak etme."

"Teşekkür ederim, Bay Burroughs. İyi geceler." Catherine Martin'in son günü başlıyordu.

Dr. Lecter ne demek istemiş olabilirdi?

Dr. Lecter'ln neler bildiğini bilmenin olanağı yoktu. Starling dosyayı ona ilk verdiğinde Lecter'in fotoğraflardan zevk alacağını ve Buffalo Bill hakkında bildiklerini anlatacağını sanmıştı.

Belki Senatör Martin'e yaptığı gibi ona da hep yalan söylemişti. Belki de Buffalo Bill hakkında hiçbir şey bilmiyor, hiçbir şey anlamıyordu.

Beni çok iyi anlıyor. Birinin size iyi şeyler dilemeden sizi anlayabildiğini kabul etmek çok güçtü. Starling'in yaşında biri için bu çok kez olmuş bir şey değildi.

Umutsuzcasına rastgele, demişti Dr. Lecter.

Starling ile Crawford ve herkes kaçırılmaların ve cesetlerin bulunduğu yerlerin işaretlendiği haritaya bakmışlardı. Harita Starling'e her yıldızın yanında bir tarihin olduğu kara bir yıldız takvimi gibi görünmüştü. Davranış Bilimleri de haritaya burç işaretleri yerleştirmeye çalışmış ama başarısız olmuştu.

Dr. Lecter dosyayı gönül eğlendirmek için okumuşsa neden haritayla uğraşmıştı peki?

Kaçırılmalar ve cesetlerin atıldığı yerler arasında herhangi bir ilişki, bilinen iş toplantılarıyla bir zaman birliği yoktu.

Starling çamaşırlıkta parmağını harita üzerinde gezdirdi. Burada kaçırılma, şurada bulunan ceset. Burada diğer bir kaçırılma, şurada ceset. Burada üçüncüsü... Ama bu tarihler geriye doğru muydu, hayır, önce ikinci ceset bulunmuştu.

Bu bulgu haritanın işaretli yerine mürekkeple işlenmişti. Kaçırılan ikinci kadının cesedi ilk bulunan cesetti: Indiana'da Lafayette'de 65 no.lu karayolunun hemen altında, Wabash Nehrinde.

Kayıp olduğu bildirilen ilk kadın Ohio'da Belvedere'den kaçırılmış ve daha sonra Missouri'de Lone Jack'in dışında Blackwater Nehrinde bulunmuştu. Cesede ağırlık takılmıştı. Diğerlerinin hiçbirinde ağırlık yoktu.

Birinci kurbanın cesedi ıssız bir yerde suya atılmıştı. İkincisi bir kentin yakınlarında, çabuk bulunacağı belli olan bir yerde.

Neden?

Birincisi gizlenmiş, İkincisi gizlenmemişti. Neden?

'Umutsuzcasına rastgele' ne demekti?

Önce birincisi. Dr. Lecter 'birinci' için ne demişti? Dr. Lecter'in söylediği herhangi bir şeyin ne anlamı vardı?

Starling, Memphis'den dönerken uçakta aldığı notlarına baktı.

Dr. Lecter dosyada katilin yerini saptayacak kadar bilgi olduğunu söylemişti. "Basitlik," demişti. Ya 'ilk', ilk neredeydi? Burada... 'İlk ilkeler' önemliydi O söylediğinde 'ilk ilkeler' palavra gibi gelmişti.

Adam ne yapıyor, Clarice? Yaptığı ilk ve önemli şey nedir, öldürmeyle hangi ihtiyacı karşılıyor? imreniyor. İmrenmeye nasıl başlarız? Her gün gördüğümüz şeye imrenerek başlarız.

Bakışlarını teni üstünde hissetmediği zamanlar Dr. Lecter'in sözlerini düşünmek daha kolay oluyordu. Ouantico'nun güvenliğinde çok da ha kolaydı bu.

Eğer her gün gördüğümüz bir şeye imrenerek imrenmeye başlarsak, Buffalo Bill ilk kurbanını öldürdüğünde kendisi de şaşmış mıydı? Yakın çevresinden birini mi öldürmüştü? O yüzden mi ilk cesedi daha iyi gizlemişti? İkincisini evinden uzakta mı kaçırmış ve kaçırılma yerlerinin rastgele olduğu izlenimini daha ilk baştan yerleştirmek için mi kolaylıkla bulunacağı bir yere atmıştı?

Starling kurbanları düşündüğünde aklına gelen Kimberly Emberg oluyordu ölü olarak onu gördüğü için.

İşte birincisi. Fredrica Bimmel, yirmi iki yaşında, Ohio'da Belvedere'de. İki fotoğraf vardı. Okul yıllığında gür saçlı, güzel tenli, irice ve çirkin. Kansas City morgunda çekilen ikinci fotoğrafta ise hiç de insana benzemiyordu.

Starling yine Burroughs'u aradı. Adamın artık sesi epey kısıktı ama yine de can kulağıyla dinledi onu.

"Yani demek istediğin ne, Starling?"

"Adam belki de ilk kurbanının yaşadığı Belvedere'de oturan biri. Belki kadını her gün görüyordu ve ani bir kararla öldürüverdi. Belki de... onunla sadece biraz konuşmak istiyordu.

O yüzden cesedi kolaylıkla bulunamayacak biçimde sakladı ve sonra da evinden çok uzakta birini kaçırdı. Onu iyi saklamadı, çünkü ilk onun bulunmasını ve böylelikle de dikkatin kendi üzerinde toplanmamasını istiyordu. Bir kayıp haberinin ne kadar önemsendiğini bilirsiniz, ceset bulunana kadar kimse pek önemsemez bile."

"Starling, izler taze olduğu zaman, insanlar daha iyi hatırlarlar, tanklar..."

"Ben de onu söylüyorum. Adam bunu biliyor."

"Örneğin bugün sonuncusunun, Kimberly Emberg'in memleketi olan Detroit'te aksırsan en az iki polisi ıslatırsın. Martin kaybolduğundan bu yana Kimberly Emberg'in üzerine düşüldü yine. Araştırmalar aniden hızlandı. Ama bunu söylemiş olmayayım şimdi."

"İlk kurbanın memleketi hakkındaki düşüncemi Bay Crawford'a iletecek misiniz?"

"Elbette. Herkese ileteceğim hatta. Düşüncen kötü demiyorum, Starling. Ama kadın, adı neydi, ha, Bimmel... Bimmel teşhis edildiği zaman o kasaba çok geniş bir araştırmaya tabi tutulmuştu. Columbus büromuz da orada çalışmıştı. Hepsi dosyada yazılı zaten. Bu sabah ne Belvedere'le, ne de Dr. Lecter'in başka kuramıyla fazla ilgi uyandırabilirsin ama."

"Ama o... "

"Starling, Bella için çelenk yerine UNlCEFe bağışta bulunuyoruz. İstersen senin de adını ekleyeyim."

"Elbette, çok teşekkür ederim, Bay Burroughs."

Starling çamaşırlarını kurutma makinesinden aldı. Sıcak çamaşırhane güzel kokuyordu. Ilık çamaşırlarını göğsüne bastırdı.

Bir kucak çarşafla annesi.

Bugün Catherine'in yaşamının son günü.

Kara karga arabadan bir şey daha aşırdı. Hem odada olup hem de onu kovalamak için dışarıda olamazdı ki.

Bugün Catherine'in yaşamının son günü.

Babası kamyonetini anayola sokarken ışıkla işaret yerine kolunu çıkarırdı. Clarice bahçede oynarken onun iri koluyla kamyonete nereden dönmesi gerektiğini gösterdiğini düşünürdü.

Starling ne yapacağına karar verince gözleri sulandı. Yüzünü ılık çamaşırlara bastırdı.

48. BÖLÜM

Crawford cenaze evinden çıkınca arabasıyla Jeff'i arandı. Ama koyu renk bir elbise giymiş Starling'i gördü kapının önünde.

"Beni gönderin," dedi kız.

Crawford içerde karısı için bir tabut seçmişti, elindeki kesekâğıdında da karısının yanlışlıkla getirdiği bir çift ayakkabısı vardı. Kendini toparladı.

"Bağışlayın," dedi Starling. "Başka zaman olsaydı asla şimdi gelmezdim. Gönderin beni."

Crawford ellerini ceplerine soktu. Gözleri parıltılı, belki de tehlikeliydi. "Seni nereye göndereyim?"

"Catherine Martin hakkında bir şeyler hissetmem için göndermiştiniz beni. Bırakın diğerlerine de gideyim. Şimdi sadece kurbanlarını nasıl seçtiğini öğrenmemiz kaldı. Onları nasıl buluyor, nasıl kandırıyor Ben polislikte herhangi biri kadar iyiyim, hatta daha da iyiyim. Kurbanların hepsi kadın ve bu işle uğraşan hiç kadın yok. Bir kadının odasına girdiğimde onun hakkında bir erkeğin bilebileceği şeylerin üç katını bilirim; siz de biliyorsunuz bunun böyle olduğunu. Gönderin beni."

"İkmale kalmayı kabul ediyor musun?" "Evet."

"Yaşamının altı ayı boşa geçmiş olacak." Starling karşılık vermedi.

Crawford ayakkabısının ucuyla otları eşeledi. Kızın yüzüne, uçsuz bucaksız ovaların uzaklığını taşıyan gözlerine baktı.

Bella gibi dirençliydi. "Hangisiyle başlardın?"

"Birincisiyle. Fredrica Bimmel, Ohio, Belvedere." "Gördüğün Kimberly Emberg'le değil yani."

"O onunla başlamadı." Lecter'den söz etmeli mi? Hayır. Bilgisayarının ekranında görsün onu.

"Emberg duygusal seçim olurdu, değil mi, Starling? Masraflar makbuz karşılığında. Paran var mı?" Bankaların açılmasına bir saat vardı daha.

"Visa kartımla harcayabileceğim biraz param var."

Crawford ceplerini araştırıp üç yüz dolar parayla bir de şahsi çekini verdi.

"Git, Starling. Birinciye git. Beni ara."

Starling elini kaldırdı. Adamın yüzüne ya da eline dokunmadı ama. Dokunabileceği bir yer yok gibiydi, dönüp arabasına koştu.

Crawford arabasına atlayıp uzaklaşan kızın ardından ceplerini yokladı. Son kuruşunu da ona vermişti.

"Bebeğimin yeni ayakkabılara ihtiyacı var," diye söylendi. "Bebeğimin artık hiç ayakkabıya ihtiyacı yok." FBI'in bir bölüm şefi sokağın ortasında ağlıyordu.

Arabadaki Jeff patronunun yüzündeki ıslaklığı görünce Crawford'un onu göremeyeceği bir köşeye soktu arabayı. Bir sigara yaktı. Crawford'a armağanı olarak, ağlaması geçip de öfkelenene kadar orada bekleyecek, sonra da onun kendisini azarlamasına izin verecekti.

49. BÖLÜM

Bay Gumb dördüncü günün sabahında deriyi yüzmeye hazırdı.

İhtiyacı olan son alışverişleri de yaptıktan sonra koşa koşa bodruma inmemek için kendini güç tutuyordu. Stüdyosunda aldığı şeyleri tek tek çıkardı. Yeni dikiş ipliğinden tuza kadar hiçbir şeyi unutmamıştı.

Çalışma odasında bıçaklarını temiz bir havlu üzerine yerleştirdi. Dört bıçağı vardı: Deri yüzme bıçağı, güç yerleri kesmek için işaret parmağının eğimine tam olarak uyan sivri uçlu bir bıçak, en hassas çalışmalar için bir neşter ve Birinci Dünya Savaşından kalma bir süngü. Süngünün kıvrık olan yanı bir deriyi yüzerken parçalamamak için kullanılacak en iyi şeydi.

Ayrıca bir de pek kullanmadığı ve satın aldığına pişman olduğu Strycker marka bir otopsi testeresi vardı.

Bay Gumb bir peruka kalıbının üstünü yağlayıp yağın üstüne tuz ekti ve kalıbı alçak bir tepsiye yerleştirdi. Kalıbın burnuna bir fiske vurup güldü sonra, bir de öpücük yolladı.

Sorumlu bir şekilde davranmak olası değildi. Danny Kaye gibi oradan oraya uçmak istiyordu odanın içinde.

Taze eriyik tanklarının akvaryum pompalarını çalıştırma zamanı gelmişti. Kafesin dibindeki toprağa gömülü güzel bir krizalit var mıydı? Parmağıyla yokladı. Evet, vardı.

Şimdi sıra tabancada.

Bu sonuncusunu öldürme sorunu Bay Gumb'ı günlerdir düşündürüyordu. Asmak sözkonusu değildi, ilmeğin kulağının arkasını parçalamasını istemiyordu.

Bay Gumb daha önceki çalışmalarından çok ders almıştı. Daha önce karşılaştığı karabasanlardan kaçınmaya kararlıydı bu kez. Temel bir ilke vardı: Açlıktan ne kadar bitkin ve korkudan ne kadar baygın düşseler de, malzemeyi görünce mutlaka karşı koyarlardı.

Geçmişte kızılötesi ışık ve gözlüğünü kullanarak onları karanlık bodrumda avlamıştı. Onların el yordamıyla kaçmaya çalışmalarını, köşelere çömelip saklanmalarını seyretmek çok eğlenceliydi. Onları tabancayla avlamaktan hoşlanırdı. Tabancayı kullanmasını severdi. Karanlıkta dengelerini kaybederler, eşyalara çarparlardı. Kendisi gözünde gözlüğüyle karanlıkta durur, ellerini yüzlerinden indirmelerini bekler, sonra onları başlarından vururdu. Ya da önce bacaklarından vururdu yerde sürünmelerini seyretmek için.

Ama bu çocukçaydı ve savurganlıktı. Daha sonra hiçbir işe yaramadıkları için bu yöntemden vazgeçmişti.

Şimdiki yönteminde ilk üç tanesine yukarda duş almayı önermiş, sonra da boyunlarına bir ilmek geçirip bir tekmede merdivenden aşağı yuvarlamıştı. Bir sorun çıkmamıştı. Ama dördüncüsü bir felaket olmuştu. Yukarıda banyoda tabancasını kullanmak zorunda kalmış, sonra da ortalığı temizlemesi bir saat sürmüştü. Kızı ıslak bir halde, tüyleri diken diken görür gibiydi, tetiği çekerken nasıl da titremişti.

Bay Gumb aşağıdakine nasıl taradığını görmek için saçlarını yıkamayı teklif etmek isterdi. Ondan kendisi için yararlı şeyler öğrenebilirdi. Ama bu uzun boyluydu ve herhalde kuvvetliydi. Birkaç el ateş ederek berbat etmeyecek kadar ender bir parçaydı.

Hayır, banyodan elvinci takımını alacak, kıza banyo yapmasını teklif edecek, kız yukarı çekilmesi için ipin ucundaki tahtaya tutunup beklerken belkemiğine ateş

ederek işini bitirecekti. Bayıldıktan sonra gerisini kloroformla tamamlardı.

Evet. Şimdi gidip üstündekileri çıkaracaktı. Sonra Değerlim'i uyandırıp onunla birlikte video filmini seyredecek, ardından da sıcak bodrumda doğduğu günkü kadar çıplak, işe koyulacaktı.

Yukarı çıkarken zevkten başı dönüyordu. Üstündekileri hemen çıkarılıp bornozunu giydi. Kaseti videoya taktı.

"Değerlim, gel canım. Bugün işimiz çok yavrum. Gel, sevgilim."

Bodrumda gürültülü İşi yaparken onu yatak odasına kilitlemeliydi; zavallıcık gürültüden nefret eder, sinirleri bozulurdu. Onu meşgul etmek için alışverişe çıktığında koca bir kutu bisküvi almıştı.

"Değerlim." Köpek gelmeyince koridora çıktı. "Değerlim!" Sonra mutfağa, ardından da bodruma indi. "Değerlim!" Kuyu odasının kapısından seslendiğinde bir karşılık aldı.

"Burada yanımda hayvan herif," dedi Catherine Martin.

Bay Gumb köpeğinin korkusuyla birden fenalaştı. Sonra öfkeyle kendini topladı, yumruklarını başının iki yanına bastırıp başını kapıya dayayarak durdu bir süre. Ağzından kopan iniltiye köpek havlayarak karşılık verdi.

Bay Gumb çalışma odasına gidip tabancasını aldı.

Tuvalet kovasının ipi kopmuştu. Kadının bunu nasıl yaptığını bilenmiyordu. İp son koptuğunda asılıp yukarı çıkmaya çalıştığını sanmıştı. Daha önce de bunu yapmaya çalışmışlardı, akla gelebilecek her saçmalığı yapmışlardı.

Deliğe eğildiğinde sesi titremiyordu artık. "Değerlim, iyi misin?"

Catherine köpeğin kıçını çimdikledi. Hayvan havladı. "Oldu mu?" dedi Catherine.

Bay Gumb için Catherine'le böyle konuşmak çok anormal bir şeydi, ama tiksintisinin üstesinden geldi.

"Bir sepet indireceğim, köpeği oraya koyarsın."

"Sepetle bir telefon indirmezsen hayvanın boynunu kırarım. Ne sana bir şey olsun istiyorum ne de bu küçük köpeğe. Bana telefonu ver yeter."

Bay Gumb tabancayı doğrulttu. Catherine namluyu gördü. Yere çömelip köpeği başının üstünde, kendisiyle tabanca arasında sallamaya başladı.

"Beni çabuk öldür, yoksa hayvanın boynunu kırdım demektir, yemin ederim."

Catherine köpeği kolunun altına sokup eliyle burnunu tutarak başını kaldırdı. "Çek git, yoksa görürsün gününü." Küçük köpek inledi. Tabanca geri çekildi.

Catherine serbest eliyle ıslak alnına düşen saçlarını geri itti. "Sana hakaret etmek istememiştim," dedi. "Bana bir telefon sallandır aşağı, işleyen bir telefon. Sen gidebilirsin, seninle işim yok benim. Seni hiç görmedim zaten. Köpeğine de iyi bakarım."

"Olmaz."

"Onun hiçbir şeyini eksik etmem. Kendini değil onu düşün biraz. Buraya ateş edersen hiçbir şey olmasa sağır olur bir kere. Ben çalışan bir telefon istiyorum sadece. Beş altı tane uzatma kordonu al birbirlerine bağla ve telefonu buraya sarkıt. Köpeği istediğin yere uçakla gönderirim sana. Benim ailemin de köpekleri var. Annem köpekleri çok sever. Sen istersen kaç git, umurumda bile değil."

"Bir daha su vermeyeceğim sana."

"O da içmeyecek öyleyse. Üzülerek söyleyeyim, bacağı da kırıldı sanıyorum." Yalandı bu; köpek ve yemlediği kova Catherine'in başına düşmüştü ve yanağı köpeğin pençesinden çizilmişti. Köpeği yere bırakırsa topallamadığını görürdü. "Acı çekiyor zavallı. Bacağı ters dönmüş, yalamaya çalışıyor. Onu bir veterinere götürmem gerek."

Bay Gumb'ın öfke ve ıstırap çığlığı küçük köpeğin ağlamasına neden olmuştu.

"Sen onun acı çektiğini sanıyorsun, ha?" dedi Bay Gumb. "Acının ne olduğunu bilmiyorsun sen. Ona bir şey yap, seni diri diri haşlarım."

Catherine Martin adamın yukarı çıkan ayak seslerini duyunca olduğu yere yığıldı. Ne kolları tutuyordu ne de bacakları.

Küçük köpek kucağına çıkınca sıcaklığı için şükrederek sarıldı hayvana.

50. BÖLÜM

Koyu kahverengi sırtarın üstünde tavuk tüyleri yüzüyordu. Fredrica Bimmel'in oturduğu Feil Sokağındaki evler, arka bahçeleri yüz on iki bin nüfuslu Belvedere'in içinden akan bir dereye baktığı için emlakçılar tarafından yalı olarak sunulurdu.

Yaşlı ve büyük evlerle dolu mahalle bakımsızdı. Genç çiftler bunlardan bir ikisini ucuza kapatıp yenileştiriyoruz diye ucuz çinilerle kaplatınca diğer evler daha da kötü bir duruma düşmüşlerdi. Bimmel'lerin evi yenileştirilenlerden değildi.

Clarice Starling bir an Fredrica'nın arka bahçesinde durup suyun yüzündeki tüylere baktı. Arkadan kızın babasının çekiç sesleri geliyordu. Starling Bay Bimmel'i henüz görmemişti. Komşuları orada olduğunu söylemişlerdi. Bunu söylerken de yüzlerinde herhangi bir ifade okumak olanaksızdı.

Starling'in kendiyle de başı dertteydi. Akademiyi terkedip Buffalo Bill'i kovalamaya karar verdiği o gece dıştan gelen bir sürü ses kesilmişti. Artık kafasının içinde katıksız bir sessizlik, bir huzur hissediyordu. Ama başka bir yerinde aptallık etmiş gibi bir duygu da vardı.

Ne Columbus uçağının pis kokusu ne de kiralık araba şirketinin beceriksizliği onu fazla rahatsız etmişti aslında. Bu sürenin bedelini çok pahalı olarak ödemişti ve onu en iyi şekilde kullanmaya çalışacaktı. Süresi her an sona erebilirdi eğer Crawford sözünü dinletemezse.

Acele etmeliydi, ancak Catherine'in bu son gününü düşünmek de kendi gününü boşa harcamak olacaktı. Onun şu anda Kimberly Emberg ve Fredrica Bimmel'in akıbetine uğramakta olduğunu düşünmek bütün öteki fikirleri kafasından silip atardı.

Hafif esen rüzgâr kesilince su ölüm kadar durgundu karşısında. Ayaklarının dibinde bir tüy suyun üstünde dönüyordu. Dayan, Catherine.

Starling dudağını dişleri arasında çiğnedi. Adam onu tabancayla vuracaksa bari bunu yüzüne gözüne bulaştırmadan yapacak kadar usta olsaydı.

Fredrica'nın babası Gustav Bimmel uzun boylu, mavi gözlü bir adamdı. Başında kâşlarına kadar indirdiği örgü bir başlık vardı. Bir tavuk kümesi yapmaktaydı. Starling adama kimliğini gösterirken votka kokusu hissetti.

"Size söyleyecek yeni bir şeyim yok," dedi adam. "Polisler önceki gece geldiler yine. Verdiğim ifadenin üstünden geçtik bir daha. Orası doğru mu, burası doğru mu diye sordular. Hepsi doğru, dedim, zaten doğru olmasaydı başta söylemezdim onları."

"Ben onu kaçıran adamın Fredrica'yı nerede görmüş olabileceği hakkında bir fikir edinmek istiyordum, Bay Bimmel. Onu nerede görmüş ve kaçırmaya karar vermiş olabilir falan."

"Kızım bir iş için görüşmek üzere otobüsle Columbus'a gitmişti. Polis onun iş görüşmesi yapmış olduğunu söyledi. Bir daha eve dönmedi. O gün başka nereye gittiğini bilmiyoruz. FBI Master Kartı makbuzlarını inceledi ama o gün bir alışveriş yapmadığı ortâyâ çıktı. Bütün bunları biliyorsunuz, değil mi?"

"Kredi kartı işini mi? Evet, biliyorum. Bay Bimmel, Fredrica'nın eşyaları burada mı?"

"Odası en üst kattadır." "Görebilir miydim acaba?"

Adam bir an çekicini nereye bırakacağını düşündü. "Pekâlâ, gelin bakalım," dedi.

51. BÖLÜM

Jack Crawford'un FBl'in Washington bürosundaki odasının duvarları insana sıkıntı veren bir griye boyalıysa da, geniş pencereleri vardı.

Crawford cenaze evinden doğruca oraya gelmiş ve bütün sabah çalışmıştı. Norveçlilerden Klaus adındaki denizcinin diş kayıtlarını göndermekte daha acele etmelerini istemiş, San Diego bürosuna Benjamin Raspail'in konservatuardaki dostlarını yoklamalarını söylemiş, canlı böcek ithali konusundaki yasaları çiğneyenlerin kayıtlarının bir an önce gönderilmesi için gümrük müdürlüğüyle çatışmıştı.

Crawford'un gelişinden beş dakika sonra FBI Başkan Yardımcısı John Golby başını kapıdan içeri sokup, "Jack, hepimiz seni düşünüyoruz," demişti. "Bugün gelmeni herkes takdir ediyor. Tören günü belirlendi mi?"

"Cumartesi saat on birde."

Golby başını salladı. "UNlCEF'in bir fonu var, Jack. Phyllis mi yazılmasını istersin,

Bella mı?" "Bella, John."

"Senin için bir şey yapabilir miyim, Jack?"

Crawford başını salladı. "Çalışıyorum şimdi. Çalışmaya da devam edeceğim."

"Tamam." Golby uygun bir süre bekledi. "Frederick Chilton federal korunma istedi."

"Çok güzel. John, Baltimore'da Raspail'in avukatı Everett Yow ile konuşan var mı? Sana ondan söz etmiştim. Raspail'in dostları hakkında bir şeyler bilebilir."

"Evet, bu sabah o konuyu araştırıyorlar. Burroughs'a emrin bir kopyasını gönderdim. Başkan, Lecter'i En Çok Arananlar listesine koyuyor. Jack, bir şeye ihtiyacın olursa..." Golby kaşlarıyla elini kaldırdı ve geri geri yürüyerek gözden kayboldu.

Bir şeye ihtiyacın olursa.

Crawford yine pencereye döndü. Odasının güzel bir manzarası vardı. Eğitiminin bir kısmını yaptığı eski postahane binası görünüyordu. Sol tarafta eski FBI binası vardı. Mezun olduğu gün diğer mezunlarla birlikte J. Edgar Hoover'in odasına gitmişti. Hoover tek tek ellerini sıkmıştı. Crawford adamı bir tek o gün görmüştü. Ertesi gün de Bella ile evlenmişlerdi.

İtalya'da Livomo'da tanışmışlardı. Kendisi kara ordusundaydı, Bella da NATO'da. O zaman Phyllis'ti adı. Rıhtımda gezinirken bir sandalcı "Bella" diye seslenmiş ve ondan sonra kendisi için hep Bella kalmıştı.

Bella öldü. Bu gerçek bu pencerenin manzarasını değiştirmeliydi. Manzaranın aynı kalması haksızlıktı. Öleceğini biliyordum, ama yine de bir şey değiştirmedi bu.

Elli beş yaşında zorunlu emeklilik için ne diyorlar? Büro'ya sen âşık olursun, Büro sana olmaz. Bunu da görmüştü.

Neyse ki, Bella kendisini bu duruma düşmekten kurtarmıştı. Onun bugün sonunda bir yere vardığını ve orada huzura kavuştuğunu umuyordu. Kalbinin içini görebileceğini umuyordu.

Dahili telefon çaldı.

"Bay Crawford, Dr. Danielson... "

"Tamam." Düğmeye bastı. "Ben Jack Crawford, doktor." "Bu hat güvenli midir, Bay Crawford?"

"Evet. Bu uçta öyledir."

"Bu konuşmayı banda almıyorsunuz, değil mi?" "Hayır, Dr. Danielson. Lütfen anlatın."

"Bunun John Hopkins'e hasta olarak başvurmuş herhangi biriyle ilgili olmadığını vurgulamak istiyorum."

"Anlaşıldı."

"Bundan bir sonuç alınırsa, kamuoyuna onun transseksüel olmadığını ve bu kurumla hiçbir ilişkisi bulunmadığını açıklamanızı istiyorum."

"Tamam. Nasıl isterseniz öyle yapılacak." Haydi artık, ukala herif. Crawford adam ne istese söz verecek haldeydi.

"Dr. Purvis'i tartaklamış." "Kim, Dr. Danielson?"

"Programa üç yıl önce Pennsylvania, Harrisburg'dan John Grant olarak başvurmuş."

"Eşkâli?"

"Beyaz, erkek. Bir seksen beş boy, seksen beş kilo. Test için başvurmuş, Wechsler zekâ testinde normal, ama psikolojik testle görüşmeler apayrı bir hikâye. Ağaç-Ev-Kişi testi tam sizin söylediğiniz gibi çıktı. Bana bu kuramı Alan Bloom'un geliştirdiğini söylemiştiniz ama aslında bunu ileri süren Hannibal Lecter'di, değil mi?"

"Grant'ı anlatmaya devam edin, doktor."

"Kurul onu zaten reddedecekti ama konuyu tartışmak için toplandığımızda geçmişi hakkında yapılan araştırmalar sonucu da sorunlar çıkmıştı." "Yani?"

"Biz adayların geldikleri yerin polisiyle işbirliği yaparız. Harrisburg polisi iki eşcinsel erkeğe saldırmak suçundan arıyormuş onu. Hatta ikincisi ağır yaralanmış. Bize verdiği adreste zaman zaman kaldığı bir pansiyon çıktı. Yerel poliste parmakizi kayıtları ve araba plaka numarası var. Adı da John Grant değilmiş. Bir hafta sonra hastanenin kapısında bekleyip Dr. Purvis'i tartakladı.»

"Adı neymiş, Dr. Danielson?" "Jame Gumb."

52. BÖLÜM

Fredrica Bimmel'in üç katlı evinin kuzeye bakan pencereleri naylonla örtülüydü. Bir sobayla ısındığı için çok sıcak olan küçük odada orta yaşlı bir kadın halı üstünde küçük bir çocukla oynuyordu.

Odadan geçerlerken Bimmel, "Karım," dedi. "Noel'de evlendik."

"İyi günler," dedi Starling. Kadın bakıp belli belirsiz gülümsedi.

Koridor yine buz gibiydi. Her tarafta insanın beline kadar yükselen karton kutularda eski dergiler, eski tenis raketleri, abajurlar, araba koltuğu kılıftan göze çarpıyordu.

"Yakında taşınacağız," dedi Bay Bimmel.

Pencere kenarındaki eşyalar güneşten solmuştu, oraya buraya serilen halılar kullanılmaktan delinecek haldeydi.

Starling, Fredrica'nın babasının arkasından yukarı çıkarken merdivenin tırabzanına güneş vuruyordu. Başını kaldırınca yer yer çökmüş çatının arasından güneşi gördü. Merdiven sahanlığındaki kutuların üstüne naylon örtülmüştü.

Fredrica'nın üçüncü kattaki odası küçüktü. "Bana ihtiyacınız var mı?"

"Daha sonra sizinle konuşmak isterdim, Bay Bimmel. Ya Fredrica'nın annesi?"

Dosyada ’ölü’ yazıyordu ama ne zaman öldüğü belirtilmemişti.

"Fredrica on iki yaşındayken öldü annesi.” "Anlıyorum.”

"Aşağıdakini Fredrica’nın annesi mi sandınız yoksa? Hem de size Noel'de evlendiğimizi söylememden sonra? öyle düşündünüz, değil mi? Sanırım başka sınıf insanlarla karşılaşmaya alıştığınız için olacak, bayan. O kadın Fredrica'yı hiç tanımadı.”

"Bay Bimmel, bu oda Fredrica'nın bıraktığı gibi mi duruyor?” Adamın öfkesi kaybolmuştu.

"Evet,” dedi. "Pek el sürmedik. Zaten onun eşyaları kimseye uymazdı. isterseniz elektrik sobasını fişe takın. Ama aşağı inerken söndürmeyi unutmayın sonra.”

Adam odayı görmek istemiyordu. Starling’i sahanlıkta bıraktı.

Starling elini porselen kapı koluna dayayıp bir an öylece durdu. Kafası Fredrica’nın eşyalarıyla dolmadan önce kendini biraz toparlaması gerekiyordu.

Pekâlâ, tahminlere göre Buffalo Bill önce Fredrica'yı öldürdü, cesedine ağırlık bağlayıp buradan çok uzakta bir nehre attı. Onu diğerlerinden daha iyi sakladı, ağırlık bağlanan sadece oydu, çünkü daha sonra öldürdüklerinin ondan önce bulunmasını istiyordu. Belvedere'li Fredrica bulunmadan değişik yerlerden rastgele kurban seçtiğinin bilinmesini istiyordu. Dikkatleri Belvedere’den uzak tutmaktı amacı. Burada ya da Columbus'ta yaşadığı için.

Derisine imrendiği için Fredrica ile işe başladı. Hayal edilen şeylere imrenmeyiz. Elle tutulabilir şeylere, her gün gördüğümüz şeylere imreniriz. Günlük yaşantısı sırasında görüyordu Fredrica'yı.

Fredrica'nın günlük yaşantısı neydi?..

Starling kapıyı açtı. Buradaydı işte, soğukta küf kokan bu odada Duvarda geçen yılın takvimi Nisan ayında kalmıştı. Fredrica öleli on ay olmuştu.

Bir köşede bir tas içinde kararmış ve katılaşmış kedi maması vardı.

Starling odanın ortasında durup çevresine bakındı. Fredrica elindeki malzemeyi iyi kullanmıştı. Renkli basmadan perdeler vardı pencerelerde. Kenarlarının yenmiş olmasına bakılırsa eski kanepe kılıflarını tersyüz edip perde yapmıştı.

Duvarda Madonna'nın, Deborah Harry'nin ve Blondie'nin posterleri vardı. Masanın üstündeki rafta Fredrica'nın odasının duvarlarını kaplamak için kullandığı kâğıttan artan bir rulo gördü. Kâğıtlamakta pek başarılı sayılmazsa da, Starling'in ilk yaptığından çok daha iyiydi.

Fredrica'nın odası sıradan bir evde neşeli bir yer olarak görülebilirdi. Ama bu evde bir çığlıktı; bir umutsuzluk yankısıydı.

Fredrica odasında kendi fotoğraflarını sergilememişti.

Starling okul yıllığında bir resmini buldu. Arkadaşları onun hakkındaki düşüncelerini yazıp imzalamışlardı: 'İyi arkadaşıma', 'Sevgili dostuma', 'Kimya arkadaşından'.

Fredrica arkadaşlarını buraya getirir miydi? Tavanı damlayan o merdivenlerden çıkaracağı kadar yakın bir arkadaşı var mıydı? Kapının yanında bir şemsiye duruyordu.

Fredrica'nın şu resmi: Okul bandosunun en önünde, Fredrica şişman, ama üniforması üzerinde ötekilerden daha iyi duruyor. İri ve teni çok güzel. Yüzü hoş, ama normal standartlara göre güzel değil.

Kimberly Emberg de güzel değildi, diğerleri de.

Ama Catherine Martin herkes için güzel sayılabilirdi; otuzuna geldiğinde vücudundaki yağlarla başı derde girecek olan iri ve güzel bir genç kadın.

Ama onun kadınlara erkek gözüyle bakmadığını unutma. Normal güzellik önemli değil. İri ve düzgün tenli olmalılar.

Starling onun kadınları 'deriler' olarak düşünüp düşünmediğini merak etti.

Birden parmağının okul yıllığının üzerinde dolaştığını hissetti, aniden kendi vücudunun, boşlukta doldurduğu yerin, yüzünün ve vücut hatlarının, bunların etkisinin, sahip olduktan gücün, kitabın üstündeki göğüslerinin, masaya dayanan sert karnının, bacaklarının bilincine vardı.

Kendini duvardaki boy aynasında görünce Fredrica'dan değişik olduğuna sevindi. Ama bu farkın düşüncesinin ölçütlerinden biri olduğunu biliyordu. Ya bu onu görmekten alıkoyuyorsa?

Fredrica nasıl görünmek isterdi? Neye karşı açlık duyardı? Bunu nerede ararda? Kendisi için ne yapmaya çalışırdı?

Bir kenarda bir iki diyet planı, Meyvesuyu Diyeti, Pirinç Diyeti broşürü vardı.

Organize diyet grupları... Buffalo Bill iri kız bulmak için bunları mı gözlerdi? Kontrolü çok güç. Starling dosyadan kurbanlardan ikisinin diyet gruplarına üye olduklarını ve üyelik listelerinin karşılaştırıldığını biliyordu. Catherine Martin'in böyle bir gruba üye olup olmadığını da bilmiyordu. Fredrica için böyle bir üyeliğin parasal sorunu olabilirdi.

Fredrica'nın birkaç da iriyarı kadınlar için çıkarılan İri Güzel Kız dergisi vardı. Dergide 'New York'a gelin ve dünyanın sizin ölçülerinizin arzulanan bir şey olduğu köşelerinden gelenlerle tanışın' deniyordu. Çok doğru. Bîr alternatif de, 'İtalya ve Almanya'ya ayak bastığınız günden başlayarak yalnız kalmayacaksınız'dı. Hem de nasıl. Fredrica'nın kendi 'ölçülerini arzulanır' bulan Buffalo Bill ile karşılaşması yeterliydi.

Fredrica kendisini nasıl idare ederdi? Biraz makyaj malzemesi, pek çok da deri kremi vardı. Aferin sana. Starling sanki artık, bir önemi varmış gibi kendini Fredrica'dan yana hissettiğini fark etti.

Sonra ellilerden kalma tek plak çalan bir pikabıyla plakları vardı. Ucuzluktan alınma eserler. Zamfir'den Aşk Şarkıları.

Starling dolabı açınca Fredrica' nın eşyaları karşısında şaşırdı. Pek çok giyeceği yoktu ama yine de resmi giyim gerektiren bir büroda ya da yine giyimin önemli olduğu bir tezgâhtarlıkta giyilebilecek parçalar vardı. Starling elbiselerin içlerine bakınca bunun nedenini hemen anladı. Fredrica kendi elbiselerini kendisi dikiyordu ve usta bir terziydi. Dolabın arkasındaki bir rafta da patronlar vardı.

İş görüşmesi için herhalde en iyi elbisesini giymişti? Ne giymişti acaba? Starling dosyayı karıştırdı. Tamam, en son görüldüğünde üzerinde yeşil bir elbise vardı. Haydi haydi, 'yeşil elbise' de ne demek?

Fredrica'nın giyim konusunda para sıkıntısı olduğu ayakkabılarının azlığından da belliydi. Şişmanlığı nedeniyle ayakkabılarını iyice eskitmişti. Mokasenleri ovale dönüşmüştü. Sandallarının içinde koku-giderici vardı. Koşu ayakkabılarının bağcık delikleri gerilmişti.

Fredrica belki biraz da jimnastik yapıyordu, büyük boy bir de eşofmanı vardı.

Juno marka.

Catherine Martin'in de Juno markalı pantolonu vardı.

Starling yatağın kenarına oturdu, kollarını göğsünde kavuşturup dolaba baktı.

Juno büyük boy giyecek satan her mağazada da bulunan bir markaydı. Büyükçe her kasabada şişmanlar için en az bir mağaza vardı.

Buffalo Bili bunları mı gözetleyip müşterilerden birini seçiyordu?

Kadın giysileri içinde bu tür mağazalara girer miydi? Kentlerdeki bu tür mağazaların kadın kılıklı erkek müşterileri vardı.

Kurbanların hepsi büyük beden mağazalarında alışveriş etmiş olmalılardı. Catherine Martin'in ölçüsü on ikiydi. İçlerinde en ufaktefeği oydu. Birinci kurban olan Fredrica da en irileriydi. Buffalo Bill, Catherine Martin'i seçmekle bunu kabullenmiş oluyordu. Catherine iri göğüslüydü ama cüsse olarak o kadar büyük değildi.

Buffalo Bill de zayıflamış mıydı? Son günlerde o da bir diyet grubuna girmiş olabilir miydi?

Kapı iki parmak aralandı. Starling hareketi görmeden içinde sezmişti. Bir kedi girdi içeri, bir gözü sarı diğeri mavi. Yatağa sıçrayıp Starling'e sürtündü. Fredrica'yı arıyordu.

Yalnızlık. Birini tatmine çalışan iri ve yalnız kızlar.

Polis yalnız-kalpler kulüplerini elimine etmişti. Buffalo Bill yalnızlıktan yararlanmanın başka bir yolunu biliyordu belki de.

Yalnızlık Buffalo Bill'in Fredrica'ya yaklaşmasını mümkün kılabilirdi; ama Catherine'e değil. Catherine yalnızlık çeken biri değildi.

Kimberly yalnızdı. Buna başlama şimdi. Starling'in parmakizlerini alabilmesi için ölüm katılığının ötesinde masada ters çevrilen Kimberly. Kes artık. Kesemiyorum. Kimberly yalnız, Kimberly memnun etmeye hevesli, Kimberly hiç sırtında kalbinin atışlarını duyması için bir erkeğe arkasını dönmüş müydü? Kimberly omuzları arasında bir erkeğin sakallarının batışını hissetmiş miydi?

Starling dolaba bakarken Kimberly'nin dolgun sırtını, omuzlarından alınmış üçgen deri parçalarını hatırladı.

Dolaba bakarken bir fikir geldi aklına, uzaklaştı sonra yine geldi, Starling sımsıkı sarıldı aklına gelen şeye: O üçgen parçaları beli bollaştırmak için aldı. Herif dikiş dikmesini biliyor. Buffalo Bill dikiş eğitimi görmüş.

Dr. Lecter ne demişti? "Kendine gerçek kızlardan bir kız elbisesi yapıyor." Bana ne demişti? "Dikiş dikmesini bilir misin, Clarice?" Bilirim elbette.

Starling başını arkaya attı, bir an gözlerini kapattı. Problem çözme avlanmadır; vahşi bir zevktir ve bu bizde doğuştan vardır.

Aşağıda telefon görmüştü. Yerinden doğrulduğu anda Bayan Bimmel'in kendisine seslendiğini duydu: Telefona çağırıyordu.

53. BÖLÜM

Bayan Bimmel telefonu Starling'e uzattıktan sonra bebeği yerden aldı. Odadan çıkmadı.

"Clarice Starling."

"Jerry Burroughs. Starling..."

"Dinle Jerry, sanırım Buffalo Bill dikiş dikmeyi biliyor. Üçgenleri kesme nedeni - bir dakika - Bayan Bimmel bebeği mutfağa götürür müsünüz lütfen? Duyamıyorum. Teşekkür ederim... Jerry, adam dikiş biliyor. Aldığı o..."

"Starling..."

"Kimberly Emberg'den o üçgen deri parçalarını yaptığı elbiseyi genişletmek için kullandı. Ne dediğimi anladın mı? Usta biri. Terziler, yelkenciler, perdeciler ve mobilyacılar arasındaki suçlular taranabilir..."

"Tamam tamam, şimdi Kimlik Teşhis Bölümüne bildireceğim. Şimdi sen dinle, her an çağırılabilirim. Jack sana haber vermemi istedi. Bir ad ve bir yer var elimizde şimdi. Rehine Kurtarma Ekibi Andrews'den havalandı. Jack telsizle durumu anlatıyor onlara."

"Nereye gidiyorlar?"

"Chicago eteklerinde Calumet City'ye. Adamın adı Jame Gumb. John Grant adıyla da biliniyor. Beyaz, erkek, otuz dört yaşında, seksen beş kilo. Jack'a John Hopkins Hastanesinden haber geldi. Testlerinde bir transseksüelden nasıl ayırtedileceği hakkındaki raporun yararlı oldu. Herif üç yıl önce cinsiyet değiştirmek için başvurmuş.

Reddedilince de bir doktoru dövmüş. Hopkins'de Grant adıyla Harrisburg'da bir pansiyonun adresi vardı. Polisler arabasının plaka numarasıyla iz sürdüler. On iki yaşındayken büyükannesiyle büyükbabasını öldürmüş, altı yıl Tulare Psikiyatri Hastanesinde yatmış. Hastane on altı yıl önce kapanınca devlet de onu salıvermiş. Çoktandır kayıp. Eşcinsellere saldırıyor. Harrisburg'da bir iki olaydan sonra yok olmuş."

"Chicago dedin. Nereden biliyorsun?"

"Gümrükten. John Grant adı bazı belgelere geçmiş. İki yıl önce Surinam'dan gelen bir bavul içinde canlı pupa mı, krizalit mi ne derler ondan varmış. Bavul Calumet'de - iyi dinle -'Bay Post' adlı bir işyerinde John Grant adına gönderilmiş. Deri eşya mağazası. Dikiş konusu burada geçerli olabilir yani. Bunu şimdi Chicago ve Calumet'e ileteceğim. Grant'ın ya da Gumb'ın ev adresi yok henüz, ama sona iyice yaklaştık artık."

"Fotoğraf var mı?"

"Sacramento' Emniyetinden çocukluk fotoğrafları şimdilik. Pek işe yaramaz, on iki yaşındaymış o zaman. Ama yine de her tarafa fakslanıyor."

"Ben oraya gidebilir miyim?"

"Hayır. Jack bunu soracağını söylemişti. Martin'i bulurlarsa Chicago'dan iki kadın şerifle bir hastabakıcı görevlendirildi bile. Zaten zamanında yetişemezdin, Starling."

"Ya adam çevresine barikat kurmuşsa? O zaman..."

"Bekleme diye bir şey olmayacak. Bulduktan anda üzerine çullanacaklar. Crawford patlayıcı kullanılmasını onayladı. Herifin özel sorunları var, Starling. Daha önce de rehine durumları olmuş. Sacramento'da büyükannesini rehine almış, büyükbabasını öldürdükten sonra. Kadını önüne katıp dışarı çıkmış. Çocuk olduğu için ateş etmemişler. Kadını böbreklerinden vurmuş. Bunu yaptığında on iki yaşındaydı, unutma. Onun için pazarlığa falan vakit yok. Martin ölmüştür herhalde, ama talihimizin yaver gittiğini düşün. Henüz öldürmemiş de olabilir. Ama

geldiğimizi görünce o zaman bile bile öldürür. Kendisi için önemsiz çünkü. O yüzden onu bulunca... bummm..."

Oda çok sıcaktı ve bebek çişi kokuyordu.

Burroughs hâlâ konuşuyordu. "Böcek dergileri abonman listelerinde, Bıçakçılar Derneğinde falan her iki ad da aranıyor. Sen Bimmel'i tanıyanları arıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Savcılık eğer suç halinde yakalayamazsak tutunacak pek çok şeyimiz olmadığını söylüyor. Onu Martin'le birlikte yakalamamız gerek. Ya da kızı öldürmüşse onları birlikte gören tanıklar çıkarmak zorundayız. Bimmel'den vereceğin raporu kullanabiliriz sanıyorum...

Starling, bu işin dün olmuş olmasını isterdim. Quantico'da başın dertte değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Herifi Chicago'da kıstırırsak senin büyük yardımın olmuş olacak. Quantico'dakilerin ne kadar kalın kafalı olduklarını bilirim ama bunu da görmeleri gerek. Jack seninle çıkacak heyete. Brigham da. Bunu bilmiş ol."

Starling evden çıktığında Chicago'dan tam 380 mil uzakta olduğunu düşündü. Yüzüne çarpan soğuk hava iyi gelmişti doğrusu.

Çözüme bu kadar yakın olmak, işe yarayan bir fikri bir gün geç anlamak ve tutuklama yerinden uzakta olup okuldan da atılmak... Bunların hepsinde bir kayıp kokusu vardı. Starling zaten çoktandır Starling ailesinin talihinin iki yüz yıldır kötü gittiğini düşünürdü. Bütün Starling'ler zamanın sisleri arasında şaşkın ve yılgın dolaşmış durmuşlardı herhalde. İlk Starling'in ayak izleri bulunsaydı herhalde bir daire içinde dolaştığı görülürdü. Klasik yılgınların düşüncesiydi bu ama bunu asla kabul edemezdi.

Adamı onun Dr. Lecter'den aldığı bilgiler sayesinde yakalarlarsa, bunun durumuna yardımcı olması gerekirdi. Biraz da böyle düşünmeliydi.

Her ne olursa olsun, terzilik konusundaki o fikri kendini iyi hissetmesine neden oluyordu. Annesinin ve babasının anılarıyla cesaret bulmuştu. Crawford'un güvenini kazanmıştı. Bunlar her zaman saklayacağı değerli şeylerdi.

Şu anda görevi Fredrica'yı ve Gumb'ın onu nasıl ele geçirdiğini düşünmekti. Buffalo Bili'in cinayetle suçlanması için tüm gerçekler gerekliydi.

Fredrica'yı, çocukluğu ve gençliği boyunca buraya tıkılıp kaldığını döşün. Çıkış yolunu nerede arardı? Onun özlemleriyle Buffalo Bill'inkiler uyumlu muydu? Bu mu onları biraraya getirmişti?

Starling derenin kenarında durdu.

Hemen hemen her yerin bir anı vardır, ışığın açısının ve yoğunluğunun tam olduğu, en iyi göründüğü bir an. Bir yerde sıkışıp kaldın mı o zamanı öğrenir ve hevesle onu beklersin. Fell Sokağı ardındaki Licking deresinin de en iyi anı öğleden sonranın bu saati olmalıydı. Fredrica'nın hayale dalma anı bu muydu?

Bay Bimmel'in sundurmasının altından plastik bir boru uzanıyordu. Bir gurultu duyuldu, borudan akan kanlı su yerdeki eski karları boyadı. Bimmel plastik bir torbayla kapıda göründü. Pantolonunun önünde kan lekeleri vardı.

Starling'in baktığını görünce, "Güvercin yavrusu," dedi. "Hiç güvercin yavrusu yedin mi?"

Starling suya dönerek, "Hayır, ama kumru yemiştim," dedi. "Bunlar için kurşun harcamak gerekmez."

"Bay Bimmel, Fredrica Calumet City'den ya da Chicago taraflarından kimseyi tanır mıydı?"

Adam omuzlarını silkerek başını salladı.

"Bildiğiniz kadarıyla hiç Chicago'ya gitmiş miydi?"

"Bildiğiniz kadarıyla da ne demek oluyor? Benim kızım Chicago'ya gidecek de ben bilmeyeceğim... Olur şey mi bu? Benim haberim olmadan Columbus'a bile gitmemiştir."

"Terzilik yapan, dikiş diken erkek tanıdığı var mıydı acaba, mesela yelkenci falan..."

"Fredrica herkese dikiş dikerdi. Annesi kadar ustaydı dikişte. Ama erkekleri bilmiyorum. Hanımlar için, mağazalar için dikiş dikerdi işte."

"En iyi arkadaşı kimdi, Bay Bimmel? En çok kiminle birlikte olurdu?"

"Serseriler gibi dolaşmazdı o. Hep yapacak bir işi olurdu. Tanrı onu güzel değil ama çalışkan yaratmıştı."

"En iyi arkadaşı kimdi sizce?"

"Stacy Hubka sanırım. Çocukluk arkadaşıydılar." "Onu nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Stacy sigortada çalışırdı, herhalde hâlâ oradadır. Franklin Sigorta."

Starling ellerini ceplerine soktu, başı yerde, arabasına doğru yürüdü. Fredrica'nın kedisi üst kat penceresinden onu seyrediyordu.

54. BÖLÜM

İnsan ne kadar batıya giderse FBI kimliği de o kadar hızlı bir tepki görürdü. Starling'in Washington'da bir kaş kalkışıyla karşılanacak kimliği Belvedere'de Franklin Sigorta Acenteliğinde Stacy Hubka'nın patronunun kesin ilgisini kazanmıştı. Adam Stacy'nin yerine telefona geçerek görüşmeleri için odasını onlara bıraktı.

Stacy Hubka'nın toparlak bir yüzü vardı ve topuklu ayakkabılarla boyu bir altmıştı. Starling'in kendisine bakmadığı anlarda onu süzüyordu.

"Stacy... sana Stacy diyebilirim, değil mi?" "Elbette."

"Stacy, bu işin Fredrica'nın başına nasıl geldiği hakkında senin ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Bu adam Fredrica'yı nerede görmüş olabilir?"

"Aklım yerinden çıktı. Derisi yüzülmüş, doğru mu? Siz onu gördünüz mü? Paçavraya dönmüş dediler. Sanki bir balonun havası boşaltılmış da..."

"Stacy, Fredrica sana Chicago'dan ya da Calumet City'den birinden söz etmiş miydi?"

Calumet City. Stacy Hubka'nın başı üstündeki saat Starling'i kaygılandırıyordu. Rehine Kurtarma Ekibi oraya kırk dakikada giderse, daha on dakikaları var demek. Bir adres elde edebildiler mi acaba? Sen kendi işine bak.

"Chicago mu? Hayır, biz bir kere Şükran Günü töreninde Chicago'da yürümüştük."

"Ne zaman?"

"Sekizinci sınıfta, dokuz yıl önce yani. Bando oraya otobüsle gidip dönmüştü."

"Geçen ilkbaharda Fredrica kaybolduğunda ne düşündün?" "Bilmem ki."

"Bunu iik duyduğunda nerede olduğunu hatırlamaya çalış. Haberi nerede aldın? O anda ne düşündün?"

"Onun kaybolduğu akşam Skip'le sinemadaydık, sonra Bay Toad'un oraya bir içki içmeye gittik, biz oradayken Pam Malavesi gelip Fredrica'nın kaybolduğunu söyledi. Skip de Houdini'nin bile Fredrica'yı kaybedemeyeceğini söyledi, sonra ne kadar bilgili olduğunu göstermek için herkese Houdini'nin kim olduğunu anlatmaya kalkıştı. Ben babasına kızmış olduğunu sandım. Evlerini gördünüz mü? Yaşanacak yer mi kuzum orası? Yani şimdi her neredeyse, olduğu yerden sizin orasını gördüğünüz için utandığından eminim. Siz olsanız kaçmaz mıydınız?"

"Peki, onun biriyle kaçmış olabileceğini düşündün mü? Yanlış da olsa, böyle biri geldi mi aklına?"

"Skip belki de birini bulduğunu söyledi ama Fredrica öyle bir kız değildi. Bir erkek arkadaşı vardı ama o da tarih olmuştu. Onuncu sınıftayken bandodan bir oğlan. Erkek arkadaş diyorum ama daha çok kızlar gibi kıkır kıkır güler, birlikte ders çalışırlardı. Skip onun eşcinsel olduğundan emindi. Fredrica ile de alay ederlerdi eşcinsel bir oğlanla çıktığı için.

Ama oğlanla ablası bir trafik kazasında öldüler sonra, Fredrica'nın da başka erkek arkadaşı olmadı."

"Geri dönmeyince ne düşündün?"

"Pam onu uzaylıların almış olacağını düşünüyordu, bilmiyorum, ama ben bunu her düşündüğümde çok korkuyordum. Ondan sonra geceleri Skip'le bile çıkmadım."

"Onun Jame Gumb adında birinden söz ettiğini duymuş muydun? Ya da John Grant?"

"Hımm... hayır."

"Senin bilmediğin bir arkadaşı olabilir miydi? Günün onu görmediğin saatleri yok muydu?"

"Hayır. İnanın bana, arkadaşı olsaydı bilirdim. Hayır, hiç erkek arkadaşı yoktu."

"Peki eğer böyle biri olsaydı, bunu söylememesi mümkün müydü?"

"Neden söylemesin ki?"

"Alay edeceğinizden korkmuş olabilirdi."

"Biz mi alay edecektik? Yani okuldaki o kız kılıklı oğlanı anlattım diye mi?"

Stacy kızardı. "Hayır. Onu asla incitmezdik. O oğlan öldükten sonra herkes onu kollardı, kimse üzmek istemezdi."

"Sen hiç Fredrica ile çalıştın mı, Stacy?"

"Ben, o, Pam Malavesi ve Jaronda Askew yazları Ucuzluk Pazarında çalışırdık. Sonra Pam'la ben Richards'a başvurduk

- iyi bir mağazadır - önce beni, sonra Pam'ı işe aldılar.

Pam, Fredrica'ya sen de gel, bir tezgâhtara daha ihtiyaç var dedi bir gün. Fredrica geldi ama Bayan Burdine, 'İyi ama Fredrica. bizim insanların aman ne iyi, ben de işte onun gibi olmak istiyorum diyecekleri bir insana ihtiyacımız var. Eğer kendine biraz çekidüzen verip zayıflarsan gel seni işe alayım, ama şu anda bir iş istiyorsan bazı düzeltme işlerimizi yapman için Bayan Lippman'la konuşurum,' dedi. Çok tatlı bir sesle konuşuyordu ama onun böylesine bir cadı olduğunu hiç bilmiyordum.»

"Demek Fredrica senin çalıştığın Richards mağazasının düzeltme işlerini yapıyordu?»

"Çok kırılmıştı ama çalışmak da zorundaydı. Bayan Lippman'ın yetişemeyeceği kadar çok işi vardı, Fredrica da onun yanında çalışmaya başladı. Bayan Lippman herkese elbise dikerdi. Kadın emekliye ayrılınca kızı mı ne işe

devam etmek istemedi, o zaman da bütün işler Fredrica'ya kaldı. İşte bütün yaptığı buydu. Benimle ve Pam'la buluşurdu, birlikte Pam'in evine gidip televizyonda 'Yalan Rüzgârı'nı seyrederdik, o hep işini de getirir, hem çalışır hem televizyona bakardı."

"Fredrica mağazada hiç çalıştı mı? Ölçü falan almak için? Müşterilerle ya da toptancılarla tanışmış mıydı?"

"Bazen, ama çok değil. Ben her gün çalışmazdım."

"Bayan Burdine her gün çalışır mıydı? O bunu bilebilir mi?" "Sanırım."

"Fredrica hiç Chicago'dan ya da Calumet City'den Bay Post adlı bir şirkete dikiş diktiğini söylemiş miydi? Mesela deri ceketlere astar falan dikmek gibi bir iş?"

"Bilemiyorum, Bayan Lippman'ın böyle bir müşterisi olmuş olabilir."

"Hiç Bay Post etiketini gördün mü? Richards'da bu marka var mıydı?"

"Hayır."

"Bayan Lippman'ı nerede bulabilirim?"

"Bayan Lippman öldü. Fredrica onun Florida'da öldüğünü söylemişti. Ben onu pek tanımazdım. Skip'le bazen Fredrica'yı almaya giderdik, o kadar işte. Ama isterseniz ailesiyle falan konuşun. Adresini yazarlım."

Starling'in bütün istediği Calumet City'den bir haber almakken bütün bunlar çok can sıkıcıydı. Kırk dakika dolmuştu. Rehine Kurtarma Ekibi inmiş olmalıydı. Saate bakmamak için oturuşunu değiştirerek sorguya devam etti.

"Stacy, Fredrica elbiselerini nereden alırdı, o büyük beden Juno eşofmanını nereden aldı?"

"Hemen hemen her şeyini kendisi dikerdi. Eşofmanı da Richards'dan aldı sanırım. Onlara dikiş diktiği için iskonto yaparlardı."

"Hiç yalnız büyük beden satan bir mağazadan alışveriş yapmış mıydı?"

"Bakmak için her yere girerdik. Fredrica oralardan fikir kapmaya çalışırdı."

"Peki, böyle bir mağazada size hiç sataşan oldu mu, veya Fredrica birisinin orada kendisini gözetlediğini falan hissetmiş miydi?"

Stacy br an tavana baktı, sonra başını İki yana salladı.

"Stacy, Richards'a hiç kadın gibi giyinmiş erkekler gelir miydi?"

"Hayır. Ama ben Skip'le Columbus'da br barda bir kere öylelerini görmüştüm."

"Fredrica da sizinle miydi?"

"Hayır. Biz hafta sonu için gitmiştik."

"Fredrica ile gittiğiniz büyük beden mağazalarının adlarını yazar mısın? Hepsini hatırlayabilecek misin?"

"Yalnız burada mı, yoksa hem burada hem Columbus'ta mı?"

"Burada ve orada. Richards' in adresini de yaz, Bayan Burdine ile konuşmak istiyorum."

"Peki. FBI ajanı olmak iyi bir şey mi?" "Öyle sanırım."

"Çok gezer misiniz? Yani buradan iyi yerlere çok gider misiniz?"

"Kimi zaman gideriz."

"Her gün iyi giyinmek zorundasınız, değil mi?" "Eh, tabii."

"Peki, FBI ajanı nasıl olunur?"

"Bunun için önce kolej bitirmek gerek, Stacy." "O da çok pahalı bir iş."

"Öyle. Ama bazen burslar falan insana yardımcı oluyor. Sana broşür göndermemi ister misin?"

"Evet. Düşünüyorum da, Fredrica bu işe girdiğimde benim için öyle mutlu olmuştu ki. O hiç büroda çalışmamıştı, bunun artık bir yere varmak olduğuna inanıyordu. Bu karton kapaklı dosyaları bir matah sanıyordu. Zavallıcık ne bilirdi ki!" Stacy'nin gözleri dolmuştu. Makyajını tazelemek zorunda kalmasın diye gözlerini açarak başını arkaya attı.

"Listemi yapacak mısın?"

"Masamda yapayım, yazı makinem ve telefon rehberim orada." Kız başı hâlâ tavana çevrili olarak çıktı.

Stacy Hubka odadan çıkar çıkmaz da Starling telefona sarılıp. Washington'u aradı.

55. BÖLÜM

Tam o anda Michigan Gölünün güney ucunda yirmi dört kişilik sivil bir jet uçağı Illinois'de Calumet City'ye inmek üzere alçalmaya başladı.

Rehine Kurtarma Ekibi komutanı Joel Randall kulaklıklarını çıkarıp konuşmaya başlamadan önce notlarına bir göz gezdirdi. Dünyanın en iyi SWAT ekibinin kendisininki olduğuna inanıyordu ve bunda da haklı olabilirdi. Adamlarından çoğu henüz ateş altında denenmemişlerdi ama test sonuçlarına göre bunlar iyinin de en iyisiydiler.

"Beyler, aşağıda bizi iki sivil araç bekliyor: Narkotik Masasının bir çiçekçi kamyoneti ve bir de sıhhi tesisat kamyoneti. Vemon ve Eddie bu yüzden sivil giyineceksiniz. Eğer sersemletici elbombaları ardından harekete geçeceksek yüzlerinizin korunmasız olduğunu unutmayın."

Kapıya ilk yaklaşacak olan Vemon'la Eddie sivil giysilerinin altına ince bir zırh giyeceklerdi. Diğerleri tüfek ateşine dayanıklı sert zırhlı yelekler giymiş olacaklardı.

"Bobby, her kamyonete bizim telsizlerden birer tane koymayı unutma da Narkotikçilere karışmayalım."

Narkotik Masası baskınlarda UHF, FBI ise VHF bantlarını kullanırdı. Geçmişte bu yüzden bazı sorunlar çıkmıştı.

Randall kulaklığından Calumet'ten son haberleri dinliyordu. Mikrofonu eliyle kapatarak adamlarına döndü.

"Çocuklar, sonunda iki adrese kadar inebilmişler. Biz birini alıyoruz, diğerini de Chicago SWAT ekibi."

Pilot uçağı Lansing Kent Havaalanının terminalden en uzak köşesine indirdi. Onları motorları çalışan iki kamyonet bekliyordu.

Çiçekçi kamyoneti yanında karşılandı ekip. Narkotik ekibinin komutanı Randail'a yüksek bir çelenge benzeyen bir şey verdi. Bu başı saksı gibi alüminyum kâğıdına sarılı, tutamağına yapraklar dolanarak çelenk havası verilmiş altı kiloluk bir balyozdu.

"Bunu ilgili kişiye belki sen kendin takdim etmek istersin," dedi. "Chicago'ya hoşgeldiniz."

56. BÖLÜM

Bay Gumb işe öğleden sonra başladı.

Video filmini yaşlı gözlerle arka arkaya defalarca seyretmişti. Küçük ekranda annesi su kaydırağına tırmanıyor, sonra da havuza kayıyordu; bir daha tırmanıyor, bir daha kayıyordu, bir daha, bir daha. Jame Gumb'ın ağlamaktan görüşü bulanıklaşıyordu sanki havuzda kendisi varmış gibi.

Karnı üstünde bir sıcak su torbası gurulduyordu; üzerinde yatarken küçük köpeğin karnı gurulduyormuş gibi.

Daha fazla dayanamayacaktı, bodrumdaki o şey sevgili köpeğini tutsak almıştı, onu tehdit ediyordu. Değerlim acılar içindeydi. Köpeği yaralamadan o şeyi öldürebilir miydi bilemiyordu, ama denemek zorundaydı. Hem de şimdi.

Elbiselerini çıkarıp bornozunu giydi; bir deri yüzmeyi hep yeni doğmuş gibi çıplak ve kanlar içinde bitirirdi.

İlaç dolabından kedi tırmaladığı zaman Değerlim'e sürdüğü merhemi aldı. Veterinerin dişleriyle yaralı bir yerini kaşımasını önlemek için verdiği plastik yakalığı aldı. Bodrumda kırık küçük ayağı için kullanacağı demir levhalar vardı. Bir de o aptal şey ölmeden önce sevgilisine bir zarar verecek olursa acısını gidermek için bir tüp de Sting-Eez aldı yanına.

Kafaya dikkatle sıkılan bir kurşun; böylece sadece saçları feda etmiş olacaktı.

Değerlim onun için o saçlardan daha önemliydi. Saçlar fedakârlıktı, köpeğin selameti için bir adaktı.

Sessizce merdivenlerden aşağı, mutfağa. Terliklerini çıkarıp karanlık bodrum merdivenlerinden aşağı, basamakların gacırtısını önlemek İçin duvar dibine basarak.

Işığı yakmadı. Aşağı inince sağa dönüp çalışma odasına girdi. Alışkın olduğu karanlıkta, ayaklarının altında zeminin değiştiğini hissederek yolunu buluyordu.

Kolu bir kafese sürtününce öfkeli bir kelebeğin yumuşak sesini duydu. Dolap buradaydı işte. Kızılötesi fenerini bulup gözlüğünü taktı. Dünya yemyeşildi şimdi. Akvaryumların huzur verici gurultuları ve içlerinden buhar geçen boruların sıcak hışırtısı arasında bir an durdu. Karanlığın efendisi, karanlıklar kraliçesi.

Havada serbest uçan kelebekler gözleri önünde yeşil parıltılı izler bırakıyor, incecik tüylü kanatlan karanlığı okşarcasına hareket ederken yüzünden hafif bir esinti geçiyordu.

Python marka tabancasını kontrol etti. .38'lik özel kurşun sürülmüştü namluya. Kafatasına girdiği anda genişleyip ani ölüm sağlardı bu kurşunlar. Ateş ettiğinde o şey ayakta ise ve tam tepesinden ateş ederse kurşun bir Magnum gibi tepeden girip çeneden çıktıktan sonra bir daha göğüse girip parçalamazdı.

Ayak parmaklarıyla yaşlı tahtaları kavrayarak, çok dikkatli ve sessiz adımlarla yürüdü. Kuyulu odanın kum zemininde ses çıkarmadan. Sessiz ama çok da yavaş değil. Kuyunun dibindeki köpeğin onun kokusunu almasından önce davranmak gerekiyordu.

Kuyunun tepesi yeşildi, taşlar ve aralarındaki harç, tahta kapağı çok net görünüyordu. Işığı tut ve eğil. İşte oradaydılar. Dev bir karides gibi yan yatmıştı. Uyuyordu belki. Değerlim de onun vücuduna yapışmıştı, o da uyuyor olmalıydı, ne olur ölmüş olmasındı.

Baş açıktaydı. Enseden bir kurşun... saçları da kurtarmış olurdu. Ama bu çok rizikoluydu.

Bay Gumb deliğin üzerine eğilip aşağı baktı. Tabancanın namlusunu kızılötesi ışık fenerinin gösterdiği yere doğrult. Saçın alnıyla birleştiği noktaya.

Koku ya da gürültü, hangisi bilemiyordu ama Değerlim yerinde doğrulmuştu. Catherine Baker Martin küçük köpeği hemen kavrayıp örtünün altına çekti. Şimdi örtünün altında iki kabarıklık vardı, hangisinin köpek hangisinin Catherine olduğunu söylemeye imkân yoktu. Kızılötesi ışıkta derinlik algılaması da bozulmuştu. Catherine'i seçemiyordu.

Ama Değerlim'in sıçradığını görmüştü. Bacağı kırık değildi o halde. Bir şey daha öğrenmişti: Catherine Baker Martin de köpeği incitmeyecekti. Rahatlamıştı şimdi. Bu paylaştıkları duygu sayesinde şimdi onu bacaklarından vururdu ve bacağını tutmak için ellerini indirince de, lanet kafasını uçuruverirdi. Artık fazla bir titizlik göstermesine gerek kalmamıştı.

Bunun üzerine bodrumun bütün ışıklarını yakıp depodan da projektörünü aldı. Artık kendine hakimdi; mantıklı düşünüyordu; çalışma odasından geçerken borulara bir şey takılıp tıkanmaması için muslukları açmayı bile düşünebildi.

Elinde projektörle merdivenin yanından geçerken birden kapı çalındı.

Zil sesi üzerine bunun ne olduğunu anlamak için durup düşünmesi gerekti. Zil çalınmayalı yıllar olduğu için çalışıp çalışmadığını bile bilmiyordu. Hem yukardan hem aşağıdan işitilmesi için merdiven boşluğuna yerleştirilen üzeri toz kaplı kutu zır zır ötüyordu. Gumb zile bakarken titreşimden tozların havada uçuştuğunu gördü. Biri ön kapının eski zil düğmesine basıyordu.

Giderlerdi nasıl olsa. Projektörün fişini prize soktu. Gitmediler.

Kuyudaki şey duyamadığı bir şeyler söylüyordu. Zil ise durmadan çalmaktaydı, sanki biri parmağını düğmeye bastırmış da çekmiyormuş gibi.

En iyisi yukarı çıkıp pencereden bakmaktı. Uzun namlulu Python'u bornozun cebine sığmadığı için tezgâhın üstüne bıraktı.

Zil sesi kesildiğinde merdivenin yarısına kadar çıkmıştı. Sessizlik. Yine de bir kez bakacaktı. Mutfaktan geçerken arka kapının yumruklanmasıyla korkudan havaya sıçradı. Arka kapının yanındaki kilerde dolu bir tüfek vardı.

Bodrum kapısı kapalıyken aşağıdan çığlık çığlığa bağırsalar bile yukarıdan duyulmazdı.

Kapı yine yumruklanıyordu. Zinciri çekmeden bir parmak aralayıp baktı.

"Ön kapının zilini çaldım ama açan olmadı," dedi Clarice Starling. "Bayan Lippman'ın ailesini arıyordum, acaba bana yardımcı olabilir miydiniz?"

Bay Gumb, "Burada oturmuyorlar," diyerek kapıyı kapattı. Tam merdiven başına varmıştı ki, yumruklama bu kez daha gürültüyle başladı.

Yine zinciri çekmeden kapıyı araladı.

Genç kadın aralıktan bir kimlik gösteriyordu. FBI kimliği. "Özür dilerim, ama sizinle konuşmam gerek. Bayan Lippman'ın ailesini bulmak istiyorum. Bir zamanlar burada oturduğunu biliyorum. Lütfen yardım edin bana."

"Bayan Lippman yıllar önce öldü. Bildiğim kadarıyla akrabası falan da yoktu."

"Peki, bir avukat ya da bir muhasebeci falan? Onun işlerini bilen biri de olabilir. Siz kendisini tanır mıydınız?"

"Şöyle böyle. Sorun nedir?"

"Ben Fredrica Bimmel'in ölümünü soruşturuyorum. Siz kimsiniz?"

"Jack Gordon"

"Bayan Lippman'ın yanında çalıştığı sırada Fredrica Bimmel'i tanır mıydınız?"

"Hayır. İriyarı, şişman biri miydi? Görmüş olabilirim, ama emin değilim. Kabalık etmek istemedim,

ama uyuyordum... Bayan Lippman'ın bir avukatı vardı, kartı hâlâ bir yerlerde olabilir, bir arayayım, içeri buyurmaz mısınız? Donuyorum, ayrıca kedim de her an dışarı kaçabilir."

Adam mutfağın köşesindeki masanın gözlerine bakındı. Starling kapı içine girip not defterini çıkardı.

"Feci bir olay," dedi adam. "Düşündükçe hâlâ titrerim. Birini yakalayacaklar mı acaba?"

"Henüz değil, ama çalışıyoruz, Bay Gordon. Bayan Lippman öldükten sonra burasını siz mi aldınız?"

"Evet." Gumb sırtı Starling'e dönük olarak masanın önünde eğildi. Bir çekmece çekip içini karıştırdı.

"Burada kalmış belge falan var mıydı?"

"Hayır, hiçbir şey yoktu. FBI ne düşünüyor? Buradaki polisin bir şey bildiği yok. Ellerinde bir eşkâl ya da parmakizi falan var mı?"

Bay Gumb'ın bornozunun kıvrımları arasından bir kurukafa kelebeği süzüldü. Sırtının ortasında, tam kalbinin olduğu yerde durup kanatlarını açtı.

Starling defterini çantasına soktu.

Bay Gumb. Tanrıya şükürler olsun ki, pardesümün önü açık. Buradan çıkıp bir telefon bulmalıyım. Olamaz. FBI'dan olduğumu biliyor. Onu gözümün önünden ayırdığım an gidip kızı öldürür. Telefonu. Burada değil, nerede olduğunu sorayım. Bağlantı kurunca da üzerine atlarım. Yere yatırır, polislerin gelmesini beklerim. Evet, bunu yapmalı. Dönüyor işte.

"İşte numarası." Adamın elinde bir kartvizit vardı. Alayım mı? Hayır.

"Çok güzel, teşekkür ederim. Bay Gordon acaba telefonunuzu kullanabilir miydim?"

Bay Gumb kartı masaya bırakırken birden kelebek uçtu. Arkasından çıktı, başının üstünden geçti ve musluğun üstündeki dolaba kondu.

Bay Gumb kelebeğe baktı. Ama kadın bakmayınca, gözlerini bir an bile kendi üstünden ayırmayınca, durumu anladı.

Gözgöze geldiler ve birbirlerini tanıdılar.

Bay Gumb başını hafifçe yana eğdi.

Gülümsedi. "Kilerde kordonsuz bir telefon var, gidip alayım."

Hayır! Şimdi yap! Starling tabancasına uzandı ve daha önce dört bin kez yaptığı gibi bir anda çekip iki eliyle tutarak adamın göğsüne doğrulttu.

"Kıpırdama!"

Bay Gumb dudaklarını büzdü. "Haydi. Eller yukarı. Ağır ağır."Onu dışarı çıkar, masa aramızda kalsın, öne doğru yürümeye zorla. Sokağın ortasında yüzüstü yatır ve kimliğini göster.

"Bay... Bay Gumb, tutuklandınız. Ağır ağır sokağa doğru yürümenizi istiyorum."

Ama adam yürüyüp odadan çıktı. Elini cebine uzatsaydı ya da bir silah falan görseydi Starling ateş edebilirdi. Oysa sadece yürüyüp çıkmıştı odadan.

Starling onun bodrum merdivenlerinden indiğini duydu, masanın çevresini dolanıp merdiven başına geldi. Adam yok olmuştu, merdivenler aydınlık ve boştu. Tuzak. Merdivende tam bir hedef oluştururum.

Bodrumdan kâğıt inceliğinde bir çığlık duyuldu.

Catherine Martin bir çığlık daha attı, öldürüyor kızı. Starling bir eliyle tırabzana tutunup silahını tutan elini ileri uzatarak inmeye başladı. Aşağıdaki iki açık kapıyı kollarken başıyla birlikte kolu da iki yana gidip geliyordu.

Bodrum ışıklar içinde. Kapılardan birine arkasını dönmeden ötekinden içeri giremezdi. Acele et öyleyse. Çığlığa doğru sola. Zemini kum kuyulu odanın kapısında iri iri açıldı gözleri. Saklanacak tek yer kuyunun arkasıydı. Tabanca iki elinde, kolları dimdik ilerde, tetiğe hafifçe bastırarak, sırtını duvara sürterek yan yan ileri. Kuyunun arkasında kimse yoktu.

Kuyudan ince bir duman gibi kısık bir çığlık. Bir de köpek iniltisi. Starling gözlerini kapıdan ayırmadan kuyuya yaklaştı, kenarından aşağı baktı. Kızı gördü,

bakışlarını kapıya kaldırdı, yine aşağı bakıp eğitimini gördüğü şeyi yaptı. Rehineyi sakinleştirmek.

"FBI, kurtuldun."

"Bok kurtuldum! Tabancası var. Çıkarın beni buradan! Çıkarın!"

"Catherine, kurtuldun artık. Bağırma. Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Çıkarın beni buradan! Nerede olursa olsun umurumda bile değil! Çıkarın beni buradan?"

"Çıkartacağım. Sakin ol. Bana yardım et. Sus ki sesini duyayım. O köpeği de sustur."

Kuyunun ardından kapıya bakarken soluğu taşların üstünden toz kaldırıyordu.

Gumb'ın nerede olduğunu bilmeden yardım getirmek için Catherine'i bırakıp gidemezdi. Kapıya yaklaşıp arkasına sığındı. Merdiven başıyla ötesindeki çalışma odasının bir kısmını görebiliyordu.

Ya Gumb'ı bulurdu ya da kaçtığından emin olurdu veya Catherine'i kendisiyle birlikte alıp çıkardı. Başka seçeneği yoktu.

Omuz üzerinden kuyulu odaya hızlı bir bakış. "Catherine. Catherine. Merdiven var mı buralarda?"

"Bilmiyorum. Ben uyandığımda buradaydım. Kovayı aşağı iple sallandırıyordu."

Duvar kirişinde küçük bir elvinci vardı. Ama ipi yoktu.

"Catherine, seni oradan çıkarmak için bir şey bulmalıyım. Yürüyebiliyor musun?"

"Evet. Sakın beni bırakma." "Bir anlık odadan çıkacağım."

"Beni burada bırakma ulan orospu, annem canına okur senin..."

"Catherine, sus. Sen bağırınca bir şey duyamıyorum. Kendini kurtarmak için sus, anladın mı?" Sonra yüksek sesle: "Öteki memurlar da şimdi burada olurlar. Onun için sus artık. Seni orada bırakmayacağız."

Adamın bir ipi olmalıydı. Nerede ama? Git bak.

Starling bir hamlede merdivenin önünden geçip çalışma odasına girdi. Kapının yanından süzülürken şöyle bir bakındı çevresine. Sonra akvaryumların, evyelerin, kafesin yanından geçti. Odada kelebekler uçuşuyordu.

Odanın ötesindeki aydınlık koridora yaklaşıyordu. Arkasında buzdolabı çalışmaya başlayınca aniden dönerek çömeldi, tetiğe basarken parmağını çekti. Koridor boştu, öteki uçta stüdyo ışıklar içindeydi. Koridorda bir koşu, kapalı bir kapının önünden geçmekle oynanan kumar ve stüdyo odasının kapısı. Oda sarı meşe ve beyazlarla kaplı. Her mankenin manken olduğundan, aynadaki her yansımanın manken olduğundan emin ol. Aynadaki tek hareket senin kendi hareketin.

Büyük dolap açık ve boştu. Uzak köşedeki kapı karanlığa açılıyordu, ötesinde bodrum vardı. Ne bir ip ne bir merdiven. Stüdyonun ötesi de karanlık. Starling bodrumun karanlık bölümüne açılan kapıyı kapattı, kolu altına bir iskemle sıkıştırıp dikiş makinesini itti. Adamın bodrumun bu bölmesinde olmadığından emin olsa bir telefon bulmak için yukarıya çıkmayı göze alabilirdi.

Koridora, önünden geçtiği kapıya döndü. Menteşelerin aksi tarafa geç, bir hamlede ardına kadar aç. Kapı arkaya çarpıp kapandı, arkasında kimse yoktu. Eski bir banyo. İpler, çengeller, bir askı. Catherine'i mi çıkarmalı, telefona mı gitmeli? Catherine kuyunun dibinde kaza kurşunuyla vurulamazdı. Ama Starling ölürse Catherine de ölürdü. Catherine'i de alıp telefonu ara.

Starling bânyoda pek fazla kalmak istemiyordu. Adam kapının önünde belirip kalbura çevirebilirdi onu. İki yanına baktıktan sonra ipi almak için içeri daldı. Odada büyük bir küvet vardı. İçi hemen hemen tepeleme sert kızıl alçıyla dolu. Alçıdan bir el ve bilek uzanmıştı. El kararmış, kurumuştu, tırnakları pembe boyalıydı. Bilekte İnce bir saat vardı. Starling her şeyi bir anda görüyordu: ipi, küveti, eli ve saati.

Işıklar söndüğü anda gördüğü son şey saatin saniye göstergesinin kıpırtısıydı.

Starling'in kalbi kollarını ve göğsünü sarsacak kadar şiddetle atmaya başladı. Başdöndürücü karanlık. Bir şeye dokunma ihtiyacı. Küvetin kenarı. Banyodan çık. Kapıyı bulursa yaylım ateşine tutar içersini. Ardında saklanacak hiçbir şey yok. Tanrım, dışarı çıkayım. Çömelerek dışarı koridora çık. Bütün ışıklar mı söndü? Hepsi. Sigorta kutusundan söndürmüş olmalı. Sigorta kutusu nerede olabilir? Merdivenin yakınında. Çoğunlukla öyledir, öyleyse o yandan gelecek demek. Ama benimle Catherine arasında olacak.

Catherine Martin yine bağırıyordu.

Burada mı beklemeli? Sonsuza kadar beklemek mi? Gitti belki de. Yardım gelmediğinden emin olamaz. Olur elbette. Ama çok geçmeden kaybolduğumu anlarlar. Bu gece. Merdiven çığlıkların geldiği yanda. Haydi.

Starling sessizce, omzu duvara sürtünerek, bir eli ileri uzanmış, tabancası bel hizasında, öne doğru yürüdü. Şimdi çalışma odasındaydı Çevresinde boşluk hissediyordu. Açık oda. Çömel, kollarını ileri uzat, tabancayı iki elinle tut. Tabancanın tam olarak nerede olduğunu biliyorsun. Göz hizasının hemen altında. Dur ve dinle. Baş, gövde ve kollar bir tankın kulesi gibi dönüyor. Dur, dinle.

Mutlak karanlıkta buhar geçen boruların fısıltısı; damlayan su sesi.

Burnunda bir keçi kokusu. Catherine'in çığlıkları.

Bay Gumb gözünde gözlüğüyle duvara yaslanmış duruyordu. Kadının kendisine çarpmasına olanak yoktu, aralarında masa vardı. Kızılötesi ışınını kadının üstünde dolaştırdı. İşine yaramayacak kadar zayıftı. Mutfakta gördüğü saçlarını hatırladı; müthiş saçları vardı. Bir dakikalık bir iş. Olduğu gibi yüzüp kendi başına geçirirdi. O durumda kuyuya eğilip aşağıdaki o şeye, "Sürpriz!" derdi.

Kadının sessizce yürümeye çalışmasını seyretmek çok eğlenceliydi. Kalçası evyelere dayanıyordu şimdi, tabancasını uzatmış çığlıklara doğru sürünüyordu. Onu uzun bir süre avlamak çok keyifli olmalıydı; daha önce

silahlı birini hiç avlamamıştı. Gerçekten çok eğlenecekti. Ama ne yazık ki buna zamanı yoktu.

Üç metreden tam suratına bir kurşun yerleştirebilirdi. Şimdi.

Gumb tabancasını kaldırırken karşısındaki gölge birden bulanıklaştı, yemyeşil bir çiçek gibi açtı ve tabancası elinden fırladı, sırtüstü yere devrildiğinde ışıklar yanmış gibi oldu, tavanı gördü. Starling yerdeydi, gözleri kamaşmış, silâh seslerinden kulakları sağırlaşmıştı. Her ikisi de sağır olmuştu. Starling karanlıkta boş kovanları boşalttı, şarjörü sürdü. Dört el ateş etmişti, iki ve iki. Adamsa bir kez ateş etmişti. Kıpırdamadan bekledi sonra: O duymaya başlamadan hareket edebilir miydi?

Starling yattığı yerden duyduğu sese doğru ateş etti. Adamın şimdi yanlış yöne ateş edeceğini ve namludan çıkan ateşle yerini belli edeceğini umdu. Duymaya başlamıştı şimdi, kulakları çınlıyordu ama duyuyordu.

Neydi o ses? Islık mı? Fokurdayan bir çaydanlık gibi, ama kesintili, Neydi bu? Soluma gibi. Ben miyim yoksa? Hayır.

Soluğu yerden yüzüne yansıyordu. Dikkatli ol, burnuna toz kaçıp aksırma. Soluma bu. Bir göğüs yarası. Göğsünden vurulmuş, isabet ettirmişti o halde. Ne yapmalı şimdi? Bekle. Bırak kan kaybetsin. Bekle.

Starling'in çenesi acıyordu. Dokunmadı ama, kan varsa elinin kayganlaşması doğru olmazdı.

Kuyudan inleme sesi geldi yine. Catherine konuşuyor, ağlıyordu. Starling'in beklemesi gerekliydi. Catherine'e karşılık veremezdi. Ne kıpırdayabilir ne de konuşabilirdi.

Bay Gumb'ın görünmez ışığı tavana çevriliydi. Oynatmaya çalıştı ama başaramadı. Başını da kıpırdatamıyordu. Tavandan geçen büyük bir Malezya Luna kelebeği ışığı yakaladı, izleyerek fenerin üstüne kondu. Tavanda dev boyutlarda titreyen kanatlarının gölgesini sadece Bay Gumb görebiliyordu.

Starling Bay Gumb'ın karanlıktaki o emme sesini bastıran sesini duydu. "Bu kadar... güzel... olmak... nasıl bir... şey?"

Sonra başka bir ses. Bir hırıltı, takırtı ve ardından ıslık sesinin kesilmesi.

Starling o sesi de biliyordu. Daha önce bir kere daha hastanede, babası ölürken duymuştu.

Eliyle masanın kenarını yakalayıp ayağa kalktı. Sonra Catherine'in sesinin geldiği yönde yürüdü, merdiveni buldu ve karanlıkta yukarı çıktı.

Mutfak çekmecesinde bir mum vardı. Onu yakarak merdivenin yanında sigorta kutusunu buldu ve ışıklar yanınca birden irkildi. Adamın oraya gelip ışıkları söndürebilmesi ve arkasından gelebilmesi için bodrumun bir çıkışı daha olmalıydı.

Starling adamın öldüğünden emin olmak zorundaydı. Gözleri ışığa alışana kadar bekledikten sonra çalışma odasına döndü. Adamın masanın altından uzanan çıplak ayaklarını görebiliyordu. Gözlerini tabancanın yanındaki elden ayırmadan yürüdü ve tabancaya bir tekme savurdu. Adamın gözleri açıktı. Göğsünün sağ tarafından vurulmuştu, ölüydü. Üzerinde dolabından aldığı bazı eşyaları olduğu için Starling fazla, bakamadı.

Musluğa gidip ellerini yıkadı, yüzüne birkaç avuç su attı. Kan falan yoktu yüzünde. Kelebekler lambaların çevresindeki ızgaralara çarpıp duruyorlardı. Cesedin yanından dolanıp adamın tabancasını aldı sonra.

Kuyunun başına gelince, "Catherine, adam öldü," dedi. "Artık sâna bir şey yapamaz. Ben şimdi yukarı gidip telefon... "

"Hayır! Çıkar beni buradan! Çıkar beni! Çıkar!"

"Bak, sana öldü diyorum. İşte tabancası. Hatırladın mı? Ben şimdi polise ve itfaiyeye telefon edeceğim. Seni çıkarmaya kalkışırsam düşüp bir yerini kırmandan korkuyorum. Onları çağırır çağırmaz da buraya gelip seninle bekleyeceğim. Tamam mı? O köpeği de sustur artık. Tamam mı?"

Yerel televizyon ekipleri itfaiyeden hemen sonra ve Belvedere polisinden önce geldiler. Işıklara sinirlenen itfaiye amiri televizyoncuları evin içinden kovaladıktan sonra Catherine Martin'i kuyudan çıkarmak için bir tertibat kurdu. Bir itfaiye eri kuyuya inerek kızı kurtarma sandalyesine oturttu. Catherine yukarı köpekle çıktı ve hayvanı cankurtaranda da elinden bırakmadı.

Ancak köpek hastaneye alınmayınca İtfaiye erlerinden biri hayvanı alıp evine götürdü.

57. BÖLÜM

Washington Ulusal Havaalanında Columbus'tan sabahın erken saatinde gelen uçağı karşılamak için elli kişi kadar toplanmıştı. Bunlardan çoğu akrabalarını karşılıyorlardı ve hepsi de ayakta uyuyor gibiydiler.

Kalabalığın arasındaki Ardelia Mapp uçaktan inen Starling'e uzaktan bakma fırsatını yakalamıştı. Starling'in yüzü bembeyazdı, gözlerinin altı morarmıştı. Yanağında barut izleri vardı. Starling, Mapp'ı gördü, kucaklaştılar.

"Eşyan var mı?"

Starling başını iki yana salladı.

"Jeff dışarıda arabada. Haydi eve gidelim."

Jack Crawford da dışarıdaydı, arabasını kamyonetin arkasına park etmişti. Bütün gece Bella'nın akrabalarını ağırlamıştı.

"Ben..." diye söze başladı. "Ne yaptığını biliyor musun? Turnayı gözünden vurdun, çocuk." Kızın yanağına dokundu. "Bu ne?"

"Yanmış barut Doktor bir iki gün sonra kendiliğinden geçer dedi. Çıkarmaya çalışmaya değmezmiş."

Crawford kızı kucakladı, kısacık bir an göğsüne bastırdı, sonra alnından öptü. "Yaptığının ne olduğunu biliyor musun gerçekten? Haydi evine git de uyu şimdi. Sabaha konuşuruz."

Starling ile Mapp yeni gözetleme kamyonetinin arkasındaki rahat koltuklara oturdular.

Starling'in gözleri kapalıydı. Bir iki mil sonra Mapp arkadaşının dizini dürtükledi. İki şişe kokakola açmıştı. Birini Starling'e uzatıp cebinden küçük bir şişe viski çıkardı.

Kolalarından birer fırt çekip yerine viski doldurdular, sonra parmaklarıyla şişenin ağzını kapatıp salladıktan sonra köpüren içkiyi yudumladılar.

"Ohhh," dedi Starling.

"Orayı kirletmeyin sakın," diye Jeff önden uyardı.

"Sen merak etme." dedi Mapp. Starling'e döndü. "Nasılsın Starling?"

"Ardelia, doğrusunu istersen, bilmiyorum." "Tekrar dönecek misin oraya?"

"Belki de gelecek hafta bir günlüğüne, ama umarım gitmek zorunda kalmam.

Columbus savcısı geldi Belvedere polisiyle konuşmak için. İfademi verdim."

"Burada iyi haberler var. Senatör Martin akşam boyunca Bethesda Hastanesinden aradı durdu. Catherine'i oraya kaldırdıklarını biliyor muydun? İyiymiş. Herif bir şey yapmamış kıza. Okulu da merak etme. Crawford ve Brigham telefon ettiler. Krendler şikâyetini geri almış. Yarın sabah sekizde sınava girmek zorunda da değilsin. Senin sınavın Pazartesi, hemen ardından da beden testin var. Hafta sonu çalışırız."

Quantico'ya gelmeden şişeyi bitirip yol kenarında bir çöp sepetine atmışlardı.

"Smithsonian'dan Dr. Pilcher üç kere telefon etti. Ettiğini sana söyleyeceğime de söz verdirdi bana."

"Doktor değil o."

"Onun için bir şeyler düşünüyor musun?" "Olabilir. Şimdiden bilemem."

"Pek eğlenceli birine benziyor. Ben artık bir erkeğin en iyi meziyetinin eğlendiricilik olduğuna karar verdim. Paranın dışında tabii."

Starling duştan yatağa gittiğinde yürüyen bir ölüydü sanki.

Mapp, Starling'in soluması normale dönene kadar söndürmedi ışığını. Starling uykusunda zaman zaman kasılıyordu, bir kez de gözleri açıldı.

Mapp şafak sökmeden az önce uyandığında odada bir boşluk hissetti. Starling yatağında değildi. İkisinin de çamaşır torbaları ortalarda görünmüyordu. Onun nereye gittiğini hemen anladı.

Starling sıcacık çamaşır odasında makinelerin ağır tempolu gürültüsü ve sabunla yumuşatıcı kokuları arasında başını makineye dayamış uyuyordu. Psikoloji okumuş olan Starling'di ama çamaşır makinesinin temposunun büyük bir kalbin atışını andırdığını ve dönen suyun çıkardığı sesin de doğmamış bir insanın duyduğu ses olduğunu bilen Mapp'dı.

58. BÖLÜM

Jack Crawford çalışma odasındaki kanepede sabah erken uyandığında Bella'nın akrabalarının horuldamalarını duydu. Günün ağırlığı üzerine çökmeden önceki o dakika içinde Bella'nın ölümünü değil de, kendisine söylediği o son sözü hatırladı. "Bahçede ne oluyor?"

Bella'nın yem kutusunu aldı ve bahçeye çıkıp söz verdiği üzere kuşlara yem serpti. Sonra hâlâ uyuyan akrabalarına bir not yazarak daha güneş doğmadan evden çıktı.

Crawford, Bella'nın akrabalarıyla hep iyi geçinmişti ve şimdi de evde bir gürültü olması aslında iyi bir şeydi; ama yine de Quantico'ya gidiyor olmaktan mutluydu.

Starling burnunu kapının camına dayadığında gece gelen teleksleri gözden geçiriyordu. Kıza bir iskemle verdi ve konuşmadan televizyon haberlerini seyre başladılar.

Jame Gumb'ın Belvedere'deki evi. "Dehşet Mahzeni" diyordu haber spikeri.

Kuyunun ve bodrumun görüntüleri, televizyon kameraları önünde kaldırılmış fotoğraf makineleri, öfkeli televizyoncuların fotoğrafçıları kovmaya çalışmaları, televizyoncuların spotlarından çıldıran kelebekler, yerde ölüm titreşimleri içinde sırtüstü yatan bir kelebek.

Catherine Martin'in sedyeyi reddetmesi, bir polis kaputuna sarınıp cankurtarana yürüyüşü, kaputun yakaları arasından başını uzatmış köpek.

Starling'in bir arabaya doğru hızlı adımlarla yürürken yandan çekilmiş bir pozu. Başı yerde, elleri ceplerinde.

Film mide bulandırıcı nesneleri fazla göstermeyecek biçimde kesilmişti. Kameralar bodrumun Gumb'ın eserlerinin bulunduğu köşeleri şöyle bir tarayarak geçiyordu. Bodrumun o bölümünde o ana kadar altı ceset ortaya çıkarılmıştı.

Crawford iki kere Starling'in burnundan soluduğunu işitti. Haberler reklamlarla kesildi.

"Günaydın, Starling." "Günaydın."

"Columbus savcısı dün gece ifadeni faksladı. Bir iki imza atman gerekecek... Demek Fredrica Bimmel'in evinden Stacy Hubka'ya, oradan da Bimmel'in çalıştığı Richards mağazasındaki Burdine'e gittin, o da sana Bayan Lippman'ın eski adresini verdi."

Starling başını salladı. "Stacy Hubka, Fredrica'yı almak için birkaç kere oraya uğramıştı, ama Stacy'nin erkek arkadaşının arabasıyla gittiklerinden yolu pek bilmiyordu. Adresi Bayan Burdine verdi."

"Bayan Burdine Bayan Lippman'ın evinde bir erkek bulunduğundan söz etmedi mi?"

"Hayır."

Televizyon haberlerinde Bethesda Deniz Hastanesinden de bir film vardı. Senatör Ruth Martin'in arabasının camında yüzü.

"Catherine dün akşam kendine geldi. Uyuyor şimdi, sakinleştirici veriyorlar. Tanrıya şükrediyoruz. Hayır, daha önce dediğim gibi şokun etkisi altında ama aklı başında Sadece birkaç bere, parmağı da kırık. Susuz da kalmış. Teşekkür ederim." Kadın sürücüsünün sırtını dürtükledi. "Teşekkür ederim. Hayır, köpekten dün akşam söz etti, ne yapacağımızı bilemiyorum, bizim zaten iki köpeğimiz var."

Program o gün daha geç bir saatte bir stres uzmanının uğradığı duygusal hasarı tespit için Catherine Martin'i muayene edeceği haberiyle sona erdi.

Crawford televizyonu kapattı. "Nasılsın, Starling?"

"Her tarafım uyuşmuş gibi... Siz de öyle mi hissediyorsunuz?"

Crawford başını sallayarak konuyu değiştirirdi. "Senatör Martin gece birkaç kez telefon etti. Gelip seni görmek istiyor. Yola çıkacak duruma gelir gelmez, Catherine de."

"Ben evimdeyim her zaman."

"Krendler de buraya gelmek istiyor, şikâyetini geri aldı."

"Belki de her zaman evde değilim öyleyse."

"Sana bir öğüt, Starling. Senatör Martin'i kullan. Bırak sana ne kadar minnettar olduğunu söylesin. Ve bunu yapmakta gecikme. Minnetin ömrü kısadır. Ona ihtiyacın olacak."

"Ardelia da öyle diyor."

"Oda arkadaşın Mapp mı? Müdür bana Mapp'ın bu hafta sonu seni Pazartesi günkü sınavlara hazırlamaya kararlı olduğunu söyledi."

Crawford'un masasının kalabalığı arasında Dr. Lecter'in kâğıttan yaptığı tavuk da vardı. Crawford kuyruğunu çekince tavuk başını yere eğdi.

"Lecter herkesin en çok arananlar listesinde," dedi Crawford. "Yine de uzun bir süre dışarıda kalabilir. Okul dışındayken yeni huylar edinsen iyi olur."

Starling başını salladı.

"Şimdi meşguldür," diye devam etti Crawford. "Ama meşgul olmadığı zaman gönlünü eğlendirmeye kalkacaktır. Bu konuda açık olmalıyız: Seni ele geçirdiği takdirde ne yapacağını biliyorsun, değil mi? Onun için iyi huylar edinmelisin. Karşındakinin kimliğini kesin olarak bilmeden telefonda nerede olduğunu söylemek yok. İzin verirsen telefonuna bir mikrofon da yerleştirmek istiyorum. Özel konuşacağın zaman bir düğmeye basman yeterli olur."

"Onun bana geleceğini sanmıyorum, Bay Crawford."

"Ama ne dediğimi duydun, değil mi?" "Evet, duydum."

"Şu ifade tutanaklarını al da bir incele. Ekleyeceğin bir şey varsa eklersin. İşin bitince burada imzana tanık olacağız. Starling, seninle gurur duyuyorum. Brigham da. Başkan da."

Crawford odasının, kapısına çıktı. Kız boş koridorda kendinden uzaklaşıyordu. İçinde bulunduğu acıyla seslendi ardından.

"Starling, baban seni görüyor."

59. BÖLÜM

Jame Gumb toprağa girdikten haftalar sonra bile haber olmaya devam etti.

Gazeteciler Sacramento ilçesi kayıtlarından başlayarak tarihçesini çıkarmışlardı:

Annesi 1948 Sacramento Güzellik Yarışmasını kazanamadığında bir aylık hamileydi. Nüfus kâğıdındaki "Jame" adı kimsenin düzeltmeye kalkışmadığı bir yazım yanlışlığıydı.

Annesi artistlikte de başarılı olamayınca kendini içkiye vermişti; Los Angeles polisi onu evlatlık verdiğinde Gumb iki yaşındaydı.

Gazetelerden ikisi bodrumunda derilerini, yüzmek için kadınları öldürmesinin nedeninin bu mutsuz çocukluk olduğunu iddia ediyorlardı. Deli ve kötü sözcükleri geçmiyordu her iki yazıda da.

James Gumb'ın yetişkinliğinde seyrettiği güzellik yarışması filmindeki gerçekten annesiydi. Ancak beden ölçülerinin kıyaslanmasından çıkan sonuca göre yüzme havuzundaki annesi değildi.

Gumb'ın büyükannesiyle büyükbabası on yaşına geldiğinde onu evlatlık verildiği ailenin yanından almışlardı. Gumb iki yıl sonra her ikisini de öldürmüştü.

Gumb psikiyatri hastanesinde geçirdiği yıllar boyunca Tulare Meslek Rehabilitasyonu kurumunda terzilik öğrenmişti.

Gumb'ın çalışma kayıtlan da kesintili ve yetersizdi. Gazeteciler en az iki lokantada kayıtsız olarak çalıştığını saptamışlardı. Sonra giyim piyasasında da gelip geçici işlerde çalışmıştı. Bu dönem içinde insan öldürdüğüne ait bir kanıt bulunamamışsa da, Raspail öldürdüğünü söylemişti.

Gumb, Raspail ile tanıştığında kelebek süslerin yapıldığı hediyelik eşya mağazasında çalışıyordu. Bir süre müzisyenle yaşamıştı. Kelebekler ve geçirdikleri değişimler konusunda saplantısı bu dönemde başlamıştı.

Raspail onu terkedince Gumb Raspail'in yeni dostu Klaus'u öldürüp kafasını kesmiş ve kısmen de derisini yüzmüştü.

Daha sonra Doğu'da Raspail ile tekrar biraraya gelmişti. Raspail onu Dr. Lecter'le tanıştırmıştı.

Gumb'ın ölümünden bir hafta sonra FBI Raspail'in mirasçısından onun Dr. Lecter'le tedavi seanslarının ses bantlarını almasıyla kanıtlanmıştı bu da.

Dr. Lecter'in yıllar önce akıl hastası olduğu açıklanınca hastalarının tedavileri sırasında alınan ses bantları imha edilmek üzere ailelerine teslim edilmişti. Ancak Raspail'in miras kavgasında olan akrabaları vasiyetnamesini geçersiz kılmak için kullanabileceklerini düşünerek bu bantları saklamışlardı. Raspail'in okul anılarıyla dolu olan ilk kayıtları dinledikte sonra sıkılmışlar ve devamını getirmemişlerdi. Ancak Jame Gumb olayı manşetlere geçince Raspail'in akrabaları geri kalanları da dinlemişlerdi. Akrabalar avukat Everett Yow'u ses bantlarını vasiyetnameyi geçersiz kılmak için kullanmakla tehdit edince de Yow, Clarice Starling'i aramıştı.

Bantlar Lecter'in Raspail'i öldürdüğü son tedavi seansını da kapsıyordu. Daha da önemlisi, Raspail'in Lecter'e, Jame Gumb hakkında pek çok şey anlattığı ortaya çıkmıştı.

Raspail Dr. Lecter'e, Gumb'ın kelebeklere karşı bir saplantısı olduğunu, geçmişte insanların derisini yüzdüğünü, Klaus'u öldürdüğünü, Calumet City'de Bay

Post'un deri eşya mağazasında çalıştığını, ancak Bay Post mağazasına astar diken Belvedere'li yaşlı bir kadından para almakta olduğunu anlatmıştı. Raspail bir gün Gumb'ın kadının bütün malı mülkü üzerine konacağını da söylemişti.

Birlikte ses bantlarını dinlerken Crawford, "Lecter ilk kurbanın Belvedere'den olduğunu ve derisinin yüzüldüğünü okuyunca bunu yapanın kim olduğunu anlamıştı," dedi. "Chilton araya girmeseydi sana Gumb'ı verecek ve bir dâhi olarak alkışlanacaktı."

"Dosyaya kurbanların bulunduktan yerlerin pek rastgele olduğunu yazarak bana ipucu vermeye çalıştı," dedi Starling. "Memphis'de de dikiş bilip bilmediğimi sordu. Ne olmasını bekliyordu ki?»

"Gönlünü eğlendirmek istiyordu. Bunu çok uzun zamandan beri yapıyor da."

Jame Gumb'ın, Raspail'in ölümünden sonraki yıllarda yaptıkları bundan sonra bölük pörçük iş mektupları, gaz şirketi makbuzları, butik sahipleriyle görüşmelerle biraraya toplanabildi.

Bayan Lippman, Gumb ile gittiği Florida'da ölünce o geniş bodrumlu evi ve parası Gumb'a katmıştı. Gumb Bay Post mağazasından ayrıldıysa da bir süre Calumet City'deki dairesinde kaldı; John Grant adına gelen paketler için o adresi kullandı. İyi müşterilerini de bırakmamıştı, ülkenin çeşitli yerlerindeki butiklerle ilişki kurarak oralardan aldığı siparişleri Belvedere'de yapmaya devam etti. Bu yolculuklarından yararlanarak kurbanlarını avlıyor, sonra onları yine yol boyunca nehirlere atıyordu. Kahverengi kamyoneti kentlerarası yollarda dolaşırken içinde asılı deri elbiselerin altında bir torbada da cesetleri taşıyordu.

Fredrica Bimmel Bayan Lippman'ın yaşamının son yılında kadına yardıma başlamıştı. Fredrica Bayan Lippman'dan iş aldığı bir gün Jame Gumb'la tanıştı. Fredrica Bimmel, Gumb'un öldürdüğü ilk kadın değilse de, derisi için öldürdüklerinin birincisiydi.

Gumb'ın eşyaları arasında Fredrica Bimmel'in kendisine yazdığı mektuplar da bulunmuştu.

Starling içlerindeki umut nedeniyle mektuplan güçlükle okuyabildi. Kızın verdiği karşılıklardan Gumb'ın kendisine neler söylediği açıkça belliydi: «Kalbimin derinliklerinin Sevgili Gizli Dostu, seni seviyorum, bunu söyleyebileceğimi hiç sanmıyordum oysa. Ve en iyisi de bunu insana söylendikten sonra söyleyebilmek..."

Gumb gerçek yüzünü kıza ne zaman göstermişti acaba? Bodrumu keşfetmiş miydi? Adam değiştiği anda yüzü ne hal almıştı? Gumb onu ne kadar yaşatmıştı?

En kötüsü de Fredrica De Gumb'ın en son dakikaya kadar dost olmalarıydı; kız kuyudan bile mektup yazmıştı ona.

Quantico içinde güvenlikte olan Starling basınla uğraşmak zorunda kalmıyordu, ama renkli basın onunla uğraşmaktan bir an bile geri kalmamıştı.

National Tatler, Dr. Fredrick Chilton'dan, Starling'in Dr. Lecter'le görüşmesinin bantlarını satın almıştı. Tatler bunları 'Drakula'nın Gelini' dizi yazısında kullandı ve Starling'in Lecter'e bilgi karşılığında cinsel yaşamını açıkladığını ima etti.

People dergisi Starling hakkında yayınladığı kısa ve hoş bir yazıda Virginia Üniversitesi Yıllığından ve Bozeman'daki Lutheran Çocuk Yurdundan resimler kullandı. En iyi resim de bir araba dolusu çocuğu çeken at Hannah'nın resmiydi.

Starling, Hannah'nın resmini kesip cüzdanına yerleştirdi. Sakladığı tek şey de o oldu.

Artık iyileşiyordu.

60. BÖLÜM

Ardelia Mapp çok iyi bir öğretmendi, bir dersin sınav sorusunun kokusunu hemen alıverirdi, ancak hiç de iyi bir koşucu değildi. Starling'e bunun nedeninin ağır gerçekleri sırtında taşıyor olması olduğunu söyledi.

Pazar sabahı jogging yaparken Starling'in epey gerisinde kalmıştı, iki gündür başlarını kitaplardan kaldırmadıkları için soluk güneş çok iyi gelmişti ikisine de.

"Pilcher telefonda ne dedi?" diye sordu Mapp. "Ablasıyla Chesapeake'de bir yerleri varmış?" "Eee?"

"Ablası çocukları, köpeği ve belki de kocasıyla oradaymış." "Eee?"

"Büyükannelerinden kalma büyük bir evmiş deniz kenarında, ablası evin bir kanadında oturuyormuş."

"Kısa kes."

"Evin öteki kanadı da Pilcher'e aitmiş. Gelecek hafta gidelim diyor. Evin pek çok odası varmış. Ablası telefon edip beni davet edecekmiş."

"Şaka mı ediyorsun? İnsanların artık böyle şeyler yapmadıklarını sanıyordum."

"Neşeli bir sahne çizdi, kumsalda yürüyüşler, eve gelince şöminede ateş, kumlu ayaklarıyla insanın üstüne atlayan köpekler."

"Aman ne güzel."

"Daha bir kere bile çıkmadık oysa. Hava gerçekten soğuyunca bir iki köpekle birlikte yatmaktan iyisi yoktur diyor. Adam başına iki köpek varmış hatta."

"Pilcher seni eski köpek numarasıyla tavlamaya çalışıyor, sanırım bunu anlamışsındır."

"İyi aşçı olduğunu iddia etti. Ablası da doğruladı." "Yani o da telefon etti mi?"

"Evet." "Nasıldı?"

"İyi sanırım. Evin öteki kanadındaymış gibi geliyordu sesi."

"Sen ne dedin peki?"

"Çok teşekkür ederim peki, dedim."

"Güzel. Hem de çok güzel. Biraz karides ye. Sonra Pilcher'i kaptığın gibi keyfini çıkarmaya bak."

61. BÖLÜM

Marcus Otelinin halı kaplı koridorunda yemek arabasını süren kat garsonu 91 numaralı dairenin kapısını eldivenli eliyle hafifçe tıklattı. Sonra başını yana eğip içerden gelen müzik sesini bastırmak için biraz daha sertçe vurdu.

"Girin."

Burnu sarılı bey masanın başında bir şeyler yazıyordu. "Pencerenin yanına bırak. Şarabı görebilir miyim?"

Garson şişeyi getirdi. Beyefendi masa lambasının ışığında baktı şaraba, şişenin boynunu yanağına değdirdi.

"Aç ama buza koyma." Faturanın altına bolca bir bahşiş ilave edip imzaladı. "Şimdi içmeyeceğim."

Garsonun tatması için şarabı kendisine sunmasını istemiyordu, adamın kol saatinin kayışının kokusunu beğenmemişti.

Dr. Lecter çok keyifliydi. Haftası çok iyi geçmişti. Yüzü düzeliyordu, bir iki morartı da geçince sargıları çıkarıp pasaport resmi çektirebilirdi.

Asıl işi yapan kendisiydi; burnuna hafif bir silikon enjeksiyonu yapıyordu. Silikon reçeteyle satılan bir şey olmamasına rağmen şırıngalar ve Novokain reçetesiz satılmıyordu. Onun da kolayını bulmuş, hastane yakınlarındaki kalabalık bir eczaneden bir reçete çalmıştı. Sonra doktorun yazdığı ilacı beyaz boyayla silip artık boş olan reçetenin fotokopisini çekmişti. İlk yazdığı reçete

çaldığının bir kopyasıydı; onu da kaybolduğunun anlaşılmaması için yeniden eczaneye bırakmıştı sonra.

Enjekte ettiği silikonun dikkatli olmadığı takdirde burnundan yüzünün başka yerlerine kayacağını biliyordu, ama Rio'ya gidene kadar idare edeceğinden emindi.

Dr. Lecter kendini tümüyle hobilerine verdiğinde - ilk tutuklanmasından çok önce - bir gün kaçak durumda kalacağını düşünerek gerekli önlemleri almıştı. Susquehanna Nehri kıyılarındaki bir tatil evinin duvarında para, başka bir kimlik ve bu kimlik adına çıkarılmış bir pasaport vardı. Pasaportun süresi bitmişti ama yenilenmesi pek güç değildi.

Göğsünde bir turist kafilesi amblemi olduğu takdirde gümrüklerden kolay geçeceğini düşünerek kendisini Rio'ya kadar götürecek "Güney Amerikanın Görkemi" adındaki bir tura katılmıştı.

Dr. Lecter otel faturası için Lloyd Wyman'in çek defterinden bir de çek yazacaktı, böylece çekin sahte imzalı olup geri dönmesine kadar geçecek dört beş günü kazanmış olacaktı.

Bu akşam oturmuş geciken mektuplarını yazıyordu. Bunları da Londra'daki bir gönderme servisinin aracılığıyla postalayacaktı.

İlk iş olarak Barney'e hastanede kendisine gösterdiği yakınlıktan dolayı bir teşekkür notu yazıp yüklüce bir para gönderdi.

Ondan sonra federal koruma altında olan Dr. Frederick Chilton'a bir mektup yazıp yakın gelecekte kendisini ziyaret edebileceğini bildirdi.

Son olarak da bir kadeh nefis Batard-Montrachet şarabı doldurup Clarice Starling'e yazdı:

Eh, Clarice, kuzuların çığlıkları kesildi mi artık?

Biliyorsun, bana bir bilgi verme borcun var ve ben de şimdi bunu istiyorum işte.

Times ve International Herald Tribune gazetelerine herhangi bir ayın ilk günü vereceğin ilanla bunu yapabilirsin. En iyisi China Mail gazetesine de bir tane verirsin.

Yanıtın evet ve hayır olursa şaşmayacağım. Kuzular şimdi susacaklar artık. Ama Clarice, sen kendini acımasızca yargılıyorsun; o yüzden o kutsal sessizliği tekrar tekrar kazanmak zorunda kalacaksın.

Çünkü seni harekete geçiren şey hep acıdır ve acı da asla son bulmayacaktır.

Seni ziyaret etmeye niyetim yok, Clarice; dünya seninle daha ilginç bir yer çünkü. Aynı nezaketi senin de bana göstermeni bekliyorum.

Dr. Lecter kalemini dudaklarına götürdü. Karanlık göğe bakıp gülümsedi.

Pencerelerim var.

Orion şimdi ufkun üstünde ve yakınındaki Jüpiter bir daha 2000 yılında olacağı kadar parlak. (Sana onun ne kadar yükseklikte olduğunu ya da saatin kaç olduğunu söylemeye niyetim yok.) Ama onu senin de gördüğünü sanıyorum. Yıldızlarımızın bazıları aynıdırlar, Clarice.

Hannibal Lecter

Doğu yönünde, Chesapeake kıyısında Orion büyük bir evin üstünde yükseklerdeydi. Geniş bir yatağın üzerinde pek çok örtü ve örtülerin altında da iri iri köpekler var. Örtülerin altındaki kabarıklıklardan biri Noble Pilcher olabilir ama bu loş ışıkta bunu kestirmenin pek imkânı yok. Ama yastığın üstündeki yüz kesin olarak Clarice Starling'in ve Starling kuzuların sessizliği içinde derin bir uykuda.

--SON--